

॥ श्रीकृष्णाय परब्रह्मणे नमः ॥

29

। ईशकेनोपनिषदौ ।

॥ श्रीशङ्करभाष्योपेते ॥

ஈச கேனோபநிஷத் துக்கள்.

சங்கர பாஷ்யத்துடனும், தமிழரையுடனும்
கூடியன.

இச்சிறந்த உரை

மஹாமஹோபாத்தியாய வேதாந்தகேஸரி
பங்காநாடு ப்ரம்ஹஸ்ரீ கணபதி சாஸ்திரிகள் அவர்களின்
முக்கிய சிஷ்யரும், வியாகரண வேதாந்த சாஸ்திர
பாரந்தரும், பாகவத பகவத்கீதோபன்யாஸகரும்,
சோதிட மந்திர சாஸ்திர வித்வானும்,

“ ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ ”

பத்திராதிபருமான

ப்ரம்ஹஸ்ரீ கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்,

அவர்களால் இயற்றித்தமது “ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ”

அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்ட சென்னையில்

பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டது.

காபிரைட்.]

1933.

[விலை ரூ. 2.]

Accno 35408

கேரோபநிஷத்தின் முகவுரை.

—100—

இந்த உபநிஷத்தில் **केनेषितम्** (கெநெஷிதம்) என ஆரம்பம் காணப்படுவதால் அதையொட்டி இதற்குக் கேரோபநிஷத் என்றே பெயரிடப்பட்டது. இது ஸாமவேதத்திலுள்ள தலவகார சாகையிற் சேர்ந்ததாகும். பொதுவாய் உபநிஷத்துக்கள் 108களென்றும், 1008களென்றும் சொல்லப்படினுங்கூட பகவத்பாஷ்யகாரர் அவர்கள் அவற்றுக்கெல்லாம் பாஷ்யம் செய்யாது ஈச, சேனாதி உபநிடதங்களுக்குமட்டுமே பாஷ்யஞ்செய்திருப்பதினிருந்து அவற்றுள் பாஷ்யகாரர் அவர்களால் பாஷ்யம் செய்யப்பெற்ற இவ்வுபநிடதங்களே முக்கியமானவை எனத்தெள்ளிதில் புலனாகின்றது. அவ்விதம் அருமை தங்கின பாஷ்யஞ்செய்தருள ஸங்கற்பித்த பகவத்பாத பாஷ்யகாரர் அவர்கள் இவ்வுபநிடதத்துக்குமட்டும் பதபாஷ்யமென்றும், வாக்யபாஷ்யமென்றுமாக இருபாஷ்யங்கள் செய்திருக்கின்றனர். அவ்விரு பாஷ்யங்களையும் நாமும் தமிழில் பெயர்த்து வெளியிட்டிருக்கிறோம். அவ்விரு பாஷ்யங்களுக்குமுள்ள வேறுபாட்டை ஆங்காங்கு நமது மொழிபெயர்ப்பில் காணக்கூடுமாதலால் இங்கு அதைவிடுக்க மனமில்லாதிருக்கின்றோம். மேலும், எல்லாவுபநிடதங்களும் ப்ரத்யக் ப்ரம்ஹையோபதேசஞ் செய்வதையே தமது முக்கிய நோக்காகக் கொண்டன என வியாஸாசாரியரவர்கள் தமது ப்ரம்ஹ ஸூத்திரத்தில் **गतिसामान्यात्** (முசிவா ஜாதஜாஸி) என்றதால் தெளிவாயுபதேசித்திருக்கின்றனராயினும் இவ்வுபநிடதமானது அத்தகைய ப்ரத்யக் ப்ரம்ஹையோபதேசத்தை மிகக் தெளிவான முறையிலுபதேசிப்பதால் அம்முறையைப் பின்னும் நன்கு விளக்கவேண்டியே பகவத்பாத பாஷ்யகாரர் அவர்கள் இதற்கு விளிவான இருபாஷ்யங்களைச் செய்தருளினர் எனப் பெரியார் கூறுகின்றனர். இவ்வுபநிடதத்தில் நான்கு கண்டங்களும், மொத்தம் 35 மந்திரங்களுமடங்கியிருக்கின்றன.

முதலாவது கண்டத்தில் 9 மந்திரங்களும்,
இரண்டாவது கண்டத்தில் 5 மந்திரங்களும்,
மூன்றாவது கண்டத்தில் 12 மந்திரங்களும்,
நான்காவது கண்டத்தில் 9 மந்திரங்களும் உண்டு.

முதலாவது கண்டத்திலுள்ள 3 மந்திரங்களுள் **केनेषितम्.....**
देवो युनक्ति. (கெநெஷி தடி..... ஷெவொ யுநகி) என்ற முதல் மந்திரத்தினால் மனஸ், ப்ராணன், வாக்கு, சக்ஷுஸ், ஸ்ரோத்ரம் ஆகிய அசேதனங்களான இவை தத்தம்க்குரிய விஷயங்களில் வழுவாத செல்லுவதிலிருந்து அவற்றை ப்ரேரிப்பவன் ஒருவனிருக்கவேண்டுமென்பது வெளிப்படை. அவன் உலகில் காணப்படுவதுபோலவே தான் மனம் முதலியவற்றை ப்ரேரணை செய்கின்றானா? அல்லது தனது ஸன்னிதிகாத்திரத்தினால் அவற்றின் ப்ரவிருத்திக்கு நிமித்தமாகின்றானா? அவன் யார்? அவனது ஸ்வரூபமென்ன? அவனை நான் எவ்விதமறிவது? அவனையறிவதால் வரும் பயன் என்ன? என உத்தமாதிகாரியான சிஷ்யன் தனது ஆசிரியரைக்கேட்கிறான். இவ்விதம் கேட்ட யோக்யான சிஷ்யனுக்குப் பதில் சொல்லத் தொடங்கின ஆசிரியர் “அது காதுக்குக் காது, மனதுக்கும் மனது, வாக்குக்கும் வாக்கு, ப்ராணனுக்கும் ப்ராணன், கண்ணுக்கும் கண்ணு” என எவர்கள் அதையறிந்து ஸ்ரோத்ராதிகளில் ஆத்ம பாவத்தைப் போக்கிக்கொண்டு தீரர்களாகின்றனரோ அவர்கள் இந்தச் சரீரம்போனதும் முக்தர்களாகவாகின்றனர்” எனவுபதேசிக்கிறார். இவ்விதமுபதேசிக்கும் ஆசிரியரின் கருத்துயாதெனில்? ஸ்ரோத்ராதியான எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரகாசகமான ப்ரம்ஹமே உள்ளில் ப்ரத்யகாத்மாவாகப் பிரகாசிப்பதாகவறிபவன் ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்றும் விடுபட்டு முக்தகவாகிறான் என்பதாம். இவ்விதம் “**श्रोत्रस्यअमृता भवन्ति**” (ஶ்ரோத்ர ஸத்..... ஶஜதா ஹவணி) என்ற இரண்டாவது மந்திரத்தாலுபதேசித்து ப்ரம்ஹமானது சக்ஷுராதிகளான ஸர்வேந்திரியங்களுக்கும் புலப்படக்கூடியதன்று ஆனதுபற்றி உலகிலுள்ள பொருளைப்போல “இது இவ்விதமென” ப்பிரித்துக் காட்டக்கூடிய நிலையில் அந்த ப்ரம்ஹமில்லையாதலால் காரியகாரணரூபமான ஸர்வப்பொருளையும்விட வேறுபட்டது என்று தான் அதை ஒருவாறு அறியமுடியும் என “**न तत्र चक्षुर्लक्ष्मिति... ..व्याचक्षिरे**” (ந தத்ர அக்ஷும-ஷ்லக்ஷி..... வஜா அக்ஷிரெ) என்ற மூன்றாவது மந்திரத்தாலுபதேசித்து எது வாகாதிகளுக்குப் புலப்படாததோ எதனால் வாகாதிகள் ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டு தத்தமது காரியத்தைச் செய்கின்றனவோ அதையே நீ ப்ரம்ஹமாக அறியவேண்டுமெய்ன்றி “இது. இது” என அறிவுக்கெட்டும் பொருளை ப்ரம்ஹமாகவெண்ணுதல் தகாது என்பதாய் “**यद्वाचान्मुदि-तम्**” (யவா அாத ஶஜ-ஷி தடி) என்று தொடங்கி “**नेदं यदिदमु-**

पासने" ("நெஜம் யஜிஜஃவாஸதெ") என்றதீராகவுள்ள ஐந்து மந்திரங்களாலுபதேசிக்கிறார். இதிலிருந்து ப்ரம்ஹம் உபாஸ்யமான ஸகுணமன்றென்றும், க்ரோமமான நிர்க்ருணமென்றும், அதுவே ப்ரத்யகாத்ப்ரூபமாக ப்ரகாசிக்கின்றதென்றும், ப்ரத்யக்ப்ரம்ஹ ஸாக்ஷாத்காரந்தான் முக்தி ஹேதுவென்றும் உபதேசிக்கப்பட்டதாகவேற்படுகிறது. இவ்விதம் முதலாவது கண்டம் - முற்றுக்கிறது. இவ்விதம் ஆசிரியராலுபதேசிக்கப்பட்ட சிஷ்யன் "நானே ப்ரம்ஹம்" என்பதாய் என்னை நான் நன்கு அறிவேன் என எண்ணி விடப்போகிறான் எனவாசங்கித்து ப்ரம்ஹத்தையறியும் முறையும், அவ்விஷயத்தில் வரும் சங்கைகளும், அதற்கு ஸமாதானங்களும், இப்பிறனியிலேயே அதையறிந்து மோக்ஷம் பெறல் வேண்டுமெனவும் இந்த இரண்டாவது கண்டத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. மூன்றாவது கண்டத்தில் இந்திராதி பதவி பெற்றிருப்பவரும் கூட குரூபதேசமின்றி அதையறியமுடியாதவரேயாகிறார் என்று உபதேசித்து நான்காவது கண்டத்தில் சித்தைகாங்கிய ஹேதுவான ஸ்குணப்ரம்ஹோபாஸனமும், முடிவில் அதன் பலனை நிர்க்ருண ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரமும் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இந்தக் கேடுபாநிஷத்தானது தெளிவாய் ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரத்தை யுபதேசிப்பதாற்றான் ஔவையாரிடம் ஒருவர் சென்று எந்த உபநிடதார்த்த விசாரத்தால் நான் மோக்ஷமடையக் கூடுமோ அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமெனக் கேட்டதற்கு "கேட்டதைக் கேனத்தில் தேடு" என ஔவையார் பதில் சொன்னதாகவும் பெரியார் சொல்லுகின்றனர். ஆகவே இத்தகைய மஹிமை தங்கிய இவ்வுபநிடதத்தையுடர், அதன் சங்கர பாவ்யத்தையுடர் எமது ஆசிரியர் அருளை முன்னிட்டு எனது சிற்றறிவுக்கெட்டிய வளவு தமிழில் பெயர்த்து வெளியிட்டிருக்கிறேன். ஆகவே அத்வைத வித்யா ப்ரியர்களான தமிழர் பாவரும் இப்பெரிய காரியத்தி லிறங்கி இரவு பகலாய் வேலை செய்துவரும் என்னையாதரிக்க முன் வர வேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இங்ஙனம் சங்கரகிங்கரன்,
கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்,
கஸ்தூரி ரங்கவிஸால், நடேசய்யர் தெரு, புதுமாம்பலம்.
தேனும்பேட்டை போஸ்டு, சென்னை.

[13-7-1933.]

விஷய அட்டவணை.

	பக்கம்.
கேளோபரிடத்தின் சிறப்பைக் கூறல்	2
பாஷ்யகாரரவர்களின் அவதாரிகை. அதில் முழுக்ஷு- வாக இருந்து கர்மம், உபாஸனம் இவற்றைக் காம னையின்றி செய்தால், அது சித்த சுத்திக்கு ஸாதன மென்றும், பலத்தில் விருப்பத்துடன் செய்தால் அது ஸ்வர்க்காதிலோக பிராப்திக்கும், மறுபிறப் புக்கும் ஸாதனமென்றும், இயற்கையிலடையாத சாஸ்திர விருத்தமானப் பிரவிருத்தியானது பசு முதல் ஸ்தாவரமீரகவுள்ள கீழ் பிறவிக்கு ஸாதன மென்றும் கூறல்	3-4
ப்ரத்யகாதம் ப்ரம்ஹ விக்ஞானத்தால் மட்டுமே அக்ஞா னம் நிவிருத்தமாகும் என்பது	5
கர்மத்துடன் கூடின க்ஞானம் அக்ஞானத்தை நிவிருத்தி செய்யலாமென்ற ஆகேஷ்பமும், அதன் ஸமாதானமும்	5-6
சிஷ்யன், ஆசார்யன் இவர்களின் ப்ரஸ்னேத்தரூபமாய் இவ்வுபரிடதம் துவக்குவதின் காரணம் கூறல்	7
ஆசிரியரின் உபதேச மூலமேதான் இந்த ஆத்மதத்த்வம் அறியக்கூடியதாகுமென்பது	8
“கேநேஷிதம் பதகி” என்ற மந்திரார்த்தம்	9-10
“மன்:” என்பதற்கு ‘இஷிதம்’ ‘ப்ரேஷிதம்’ என இரண்டு விசேஷணங்களைக் கொடுத்ததின் பிரயோஜனம் கூறல்	11-12
மனது ஸ்வதந்திரமாகவே தனது விஷயத்தில் பிரவிருத் திக்கலாம் என்ற ஆகேஷ்பமும் அதன் ஸமாதானமும்	13
“ஸ்ரோத்ரஸ்ய ஸ்ரோத்ரம்” என்ற மந்திரார்த்தம்	14-15
“கரதுக்குக் காதாகவும், கண்ணுக்குக் கண்ணாகவும்ருப் பது ப்ரம்ஹம்” என்று கூறியதின் கருத்து	16
ஸ்ரோத்ராதிகளில் ஆத்மபுத்தி இதனால் மறுக்கப்படுகின் றதென்பது	17
மந்திரத்தில் “வாசோ ஹ வாசம்” என்றவிடத்திலுள்ள “வாசம்” என்பதை ப்ரதமாவிபக்த்யந்தமாக மாற்ற வேண்டுமென்பதை ஸ்தாபித்தல்	18
ப்ரம்ஹம் ப்ராணனுக்குப் பிராணனாகவாகிறதென்பது	19
கண் முதலிய கரணஸமூஹ ப்ரேகமான் ப்ரம்ஹத்தை யறிந்து மோக்ஷமடைகிறான் என்பது	

	பக்கம்.
“ந தத்ர சகூராக்ச்சதி” என்ற மந்திரார்த்தம் ...	21
ப்ரம்ஹம் சகூராதிகரணங்களுக்கு விஷயமாகக் கூடிய தல்லவென்பது ...	21-22
“அந்யதேவ தத் விதிதாத்” என்ற மந்திரத்தின் அர்த்தம்... விதிதம், அவிதிதம் இவ்விரண்டைக் காட்டிலும் ப்ரம் ஹம் வெறுபட்டதென்பது ...	23 24
இவ்விதம் கூறியதால் ‘ப்ரத்யக் ப்ரம்ஹம்’ என்ற வாக் யார்த்தமேற்படுகின்றதென்பது ...	25
ப்ரம்ஹம் ஆசார்யோபதேச பரம்பரையினாலேயே அறி யத்தக்கது என்பது ...	26
“யத்வாசா” என்ற மந்திரத்தின் அவதாரிகை. அதில் ஜீவ ப்ரம்ஹங்களுக்கு பேதம் தானிருக்கவேண்டும் என்று சங்கித்தல் ...	” 27
“யத்வாசா அந்ப்யுதிதம்” என்ற மந்திரார்த்தம் ... ஸ்போடாத்மக சப்தம் வாக் என்றதால் சொல்லப்படு கிறது என்பது ...	28
அந்தச் சப்தத்தினால் ப்ரம்ஹம் சொல்லக்கூடியதல்ல வென்பது ...	29
ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபமே ப்ரம்ஹமென்பது ...	30
அபூர்வவிதி, நியமவிதி, பரிஸங்க்யாவிதி இவற்றைக் கூறல்	31-32
“யன்மநஸா ந மனுதே” என்ற மந்திரார்த்தம் ...	33
“யத்சகூஷா” என்ற மந்திரார்த்தம் ...	34
“யதஸ்ரோத்த்ரேன” என்ற மந்திரார்த்தம் ...	53
“யத்ப்ராணேந ந ப்ராணிதி” என்ற மந்திரார்த்தம் ...	36

இரண்டாவது கண்டம்.

“யதிமந்யஸே” என்ற மந்திரத்தின் அவதாரிகை. அதில் நான் ப்ரம்ஹம் என அறிவேன் என்று சிஷ்யன் எண்ணுவானேல் அது மித்யையான ப்ரம்ஹவிக் ஞானமே என்று கூறல் ...	38
“யதிமந்யஸே” என்ற மந்திரார்த்தம் ...	40
“யதிமந்யஸே” (ப்ரம்ஹத்தை நன்கு அறிவேன் என எண்ணுவாயேல்) என ஆசங்கையுடன் ஸ்ருதிகூறி யதின் கருத்தை விளக்கல் ...	40-41
ப்ரம்ஹத்துக்கு நாமம், ரூபம் என்ற உபாதிகளால் செய் யப்பட்ட ரூபங்கள் பல உளவேயன்றி உண்மை யில் எவ்விதரூபமுமில்லை என்பது ...	42

விக்ஞானாதிக்விசேஷணங்களினால் ப்ரம்ஹம் நிரூபிக்கப் படுவதால் ப்ரம்ஹம் விக்ஞானாதிகளினால் ரூபமுள் ளதாக வாசும் என்ற ஆக்ஷேபமும் ஸமாதானமும்...	42-43
“நாஹ மந்யே” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 45
“யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம்” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 48
“ப்ரதிபோதவிதிதம் மதம்” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 51
ப்ரம்ஹம் ப்ரத்யகாத்மாவாக அறியப்படுமானால் அதுவே ஸம்யக்தர்சனமாகும் என்பது	... 52
ப்ரம்ஹம் போதக்ரியைக்குக்கர்த்தாவாகவாகிரது என்று கூறுபவர்களின் மதத்தை நிரூபித்துக் கண்டித்தல்...	53
ஆத்மாவானவன் ஸமவாயம் என்ற ஸம்பந்தத்தினால் க்ஞானாதிகரணாகிருள் என்று கூறும் தார்க்கிகர் களின் மதத்தைக் கண்டித்தல்	... 54-55
“ப்ரதிபோதவிதிதம்” என்பதற்கு ஸ்வஸம்வேத்யம் என் பது அர்த்தமெனக் கூறுகிறவர்களின் மதத்தைக் கண்டித்தல்	... 56
நிமித்தமின்றி உண்டாகும்போதம் ப்ரதிபோத என்ற சப்தத்தினால் சொல்லப்படும் என்பவர்களின் மதத் தைக் கண்டித்தல்	... 58
“இஹசேதவேதீத்” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 60-61

மூன்றாவது கண்டம்.

“ப்ரம்ஹஹதேவேப்ய:” என்றதாதியால் கூறப்படும் கதா பாகத்துக்கு ப்ரம்ஹவித்யாஸம்பந்தத்தை விளக்கும் பாஷ்யமும், அதன் உரையும்	... 62-63
“ப்ரம்ஹ ஹ தேவோப்ய:” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 64
“தத்தைஷாம் விஜக்ஞௌ” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 65-66
“தேஃக்னிமப்ருவன்” என்றதாதி 3-வது மந்திரம் முதல் 6-வது மந்திரம் முடியவுள்ளபாகத்தின் அர்த்தம்	... 67, 69
“அத வாயும்” என்றதாதி 7-வது மந்திரம் முதல் 10- வது மந்திரம் முடியவுள்ள பாகங்களுக்கு அர்த்தம்...	70-71
“அதேந்த்ரமப்ருவன்” என்றதாதி 11-வது மந்திரத்துக் கும், “ஸ தஸமிந்ரேவாகாஸே” என்றதாதி 12-வது மந்திரத்துக்கும் அர்த்தம்	... 72-74

நான்காவது கண்டம்.

“ஸா ப்ரம்ஹேதி ஹோ வாச” என்ற முதல் மந்திரார்த்தம்	75
“தஸமாத்வா ஏதே” என்றதாதி 2-வது மந்திரார்த்தம்	... 76
“தஸமாத்வா இந்ரோதிகராம்” என்றதாதி 3-வது மந்தி ரார்த்தம்	... 77

பக்கம்.

- “தஸ்யைஷு ஆதேச:” என்றதாதி 4-வது மந்திரார்த்தம்... 78
 ஒருதடவை ஏற்பட்ட மின்னலின் ப்ரகாசத்தை ப்ரம்
 ஹத்துக்கு உபமானமாய் கூறலாம் என்று அதிதை
 வதமான உபமானத்தைக் காண்பித்தல் ... 79
 “ஆதாத்யாத்மம்” என்றதாதி 5-வது மந்திரார்த்தம் ... 80
 ப்ரம்ஹத்துக்கு அத்யாத்மமான உபமானத்தைக் கூறல் ... 81
 “தத்த தத்வனமித்யுபாவிதவ்யம்” என்றதாதி 6-வது
 மந்திரார்த்தம் ... 82
 ப்ரம்ஹத்தை தத்வனமாக (எல்லாப் பிராணிகளாலும்
 நன்கு பஜிக்கத்தகுந்ததாக) எவன் உபாவிக்கிறு
 னே அவனை எல்லாப் பிராணிகளும், பிரியப்படு
 கின்றனவென்பது ... 83
 “உபநிஷதம் போப்ருஹி” என்றதாதி 7-வது மந்திரார்த்தம்
 ப்ரமாத்மவிஷயமான உபநிஷத்தை முன்னரே கேட்ட
 றிந்த சிஷ்யன் மறுபடியும் இந்த 7-வது மந்திரத்
 தால் ‘உபநிஷத்தைச் சொல்லும்’ என்று கேட்ப
 தின் கருத்தென்னை என்பதை விரிவாயுபதேசித்தல்... 84-87
 “தஸ்யை தபோதம்.” என்றதாதி 8-வது மந்திரார்த்தம் ... 88
 ஆத்மக்ஞானத்தையடைவதற்கு தவம், தமம், கர்மங்கள்
 ஆகிய இவை முதலியன ஸாதனமாகின்றன என்
 பதை விளக்கல் ... 88-89
 ஸத்யசப்தார்த்த நிருபணமும், அதற்கு அஸ்வமேதாதி
 யாகங்களைக் காட்டிலும் சிறப்பும் ... 90
 “யோவா ஏதாம்” என்றதாதி 9வது மந்திரத்தின் அர்த்தம். 91
 மந்திரத்திலுள்ள “ஸவர்க்கே லோகே” என்றதாதி
 பதங்களுக்கு விரிவுரையையும், பயனையும் கூறல் ... 92

பதபாஷ்யத்தின் விஷய அட்டவணை முற்றிற்று.

கேனோபநிஷத் வாச்யபாஷ்யம்.

முதல் கண்டம்.

- “கேனேஷ்தம்” என்றதாதி உபநிஷத்தை ஆரம்பித்த
 தற்கு ஸங்கதியைக் கூறல் ... 93
 கர்மத்தைப் பற்றி உபதேசிக்குமிடத்தில் இந்த ஆத்மதத்
 வம் ஏன் உபதேசிக்கப்படவில்லை என்றகேள்வியும்,
 கர்மத்துக்கும், ஆத்மதத்வத்துக்கும் விரோதமிருப்
 பதால் கர்மப்ரகரணத்தில் ஆத்மதத்வம் உபதேசிக்
 கப்படவில்லை என்ற பதிலும் ... 94

ॐ तत् सत् ॥

॥ केनोपनिषत् ॥

सर्वोपप्लवरहितः प्रज्ञानघनः प्रत्यगर्थो ब्रह्मैवाहमस्मि ॥

ஸவெ-ஜாவவவராஹித: ஸ ஜ்ஞானவந: ஸ தத்யமயெ-ஜா
ஸ ஸெஹ்வாஹஸி ॥

प्रथमः खण्डः॥

ओं, सहनाववतु । सह नौ भुनक्तु । सहवीर्यं करवावहै । तेजस्वि-
नावधीतमस्तु मा विद्विषावहै । ओं शान्तिः, शान्तिः, शान्तिः ॥

आप्यायन्तु ममाङ्गानि वाक्प्राणश्चक्षुः श्रोत्रमथो बलमिन्द्रियाणि च
सर्वाणि सर्वं ब्रह्मौपनिषद् माहं ब्रह्म निराकुर्यां मामा ब्रह्म निराकरोदनिरा
करणमस्त्वनिराकरणं मेऽस्तु तदात्मनि निरते य उपनिषत्सु धर्मास्ते मयि
सन्तु ते मयि सन्तु । ओं शान्तिः, शान्तिः, शान्तिः ॥

கேநோபநிஷத் பாஷ்யம்.

कण्डम् 1.

அவதாரிகை.—வேதாந்த விசாரத்திலீடுபட்ட ஒருவர் “अनन्त
शास्त्रं बहुवेदितव्यं स्वल्पश्च कालो बहवश्च विद्वाः” ((சுநஹஸாராஸம்
ஸஹுவெஷிதவ்யம் ஸஹஸு காலொ ஸஹவஸு விவா:)) (சாஸ்
திரமோ அனந்தமானது, அறியவேண்டுமதோ வெகுவாக இருக்கி
றது. அதற்குவேண்டிய ஆயுள் காலமோ அற்பமாகவிருக்கிறது.
இவ்வற்பகாலத்திலும் இதையறிய முயர்ச்சிப்பவர்க்கு இடையூறே

“केनेषितम्” इत्याद्योपनिषत्परब्रह्मविषया वक्तव्येति नवमस्याध्याय-
स्यारंभः। प्रागेतस्मात्कर्माण्यशेषतः परिसमापितानि, समस्तकर्माश्रय-
भूतस्य च प्राणस्योपासनान्युक्तानि, कर्माङ्गसामविषयाणि च। अनन्तरं

அளவுகடந்ததாகவிருக்கிறது) என்றேங்கி என்செய்வதென்றறியாது
தயங்கி ஒரு ஸித்தபுருஷரை முறைப்படி அணுகி இந்நிலையிலுள்ள
வன் வேதாந்தங்களுள் எதைவிசாரித்தறிந்தால் தத்தவஸாக்ஷாத்கார
முண்டாகுமோ அதைபுபதேசிக்கவேண்டுமென வேண்டினார். அது
கேட்டதும் அப்பெரியார் तत्रमसि (தக்ஷீ உவீ) முதலிய மஹாவாக்
யோபதேசம் பெறுவதாலேயே நீகோரிய தத்தவஸாக்ஷாத்காரத்தைச்
சுளுவிலடைந்துவிடலாமென உபதேசிக்கவேண்ணங்கொண்டவரா
யினும் கேட்பவரின் மனோநிலையறிந்து “கேட்டதைக் கேட்கத்
தீல் தேடு” எனவுபதேசித்தனர். அதுகேட்டதும் இவரும் கேநோப
நிடதத்தை ஸத்தூரு மூலம் விசாரித்தறிந்து தான் கோரிய பலனை
யடைந்தார் எனச் சொல்லுவதுண்டு. ஆகவே இந்த உபநிடதமா
னது ஏனையவுபநிடதங்கள் போலல்லாது தத்தவஸாக்ஷாத்காரமுறை
யை அங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளக்குகின்றதென இதனின்றும்
பெறப்படுகிறது. ஆகவே இவ்வளவருமைதங்கிய இதைபும், அதன்
பாஷ்யத்தையும் நாமறிந்தவரை தமிழில் பெயர்க்கிறோம். இது
நான்கு கண்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவற்றுள்
முதல் கண்டத்தில் 9 மந்திரங்களும், 2-வது கண்டத்தில் 5 மந்திர
ங்களும், 3-வது கண்டத்தில் 12 மந்திரங்களும், 4-வது கண்டத்
தில் 9 மந்திரங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. அவற்றுள் முதலாவது
கண்டத்தின் முதலாவது மந்திரத்தின் அவசாரிகா பாஷ்யம் பின்
வருமாறு—

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—கேநேஷிதம் என்றதாநி பரப்ரம்ஹ
ஷிஷ்யமான உபநிஷத்தை புபதேசிக்கவேண்டி ஒன்பதாவது அத்தி
யாயமாரம்பிக்கப்படுகிறது. இதற்கு முந்தியுள்ள 8 அத்தியாயங்க
ளில் மீதமின்றி கர்மங்கள் முடிக்கப்பட்டன. எல்லாக்கர்மங்களுக்
கும் ஆஸ்ரயபூதனான ப்ராணனுடைய ஸ்வாதந்திர உபாஸனங்களும்,
கர்மாங்கமான ஸாமத்தை விஷயமாகக்கொண்ட—(கர்மாங்காவபத்தங்
களான) உபாஸனங்களும் உபதேசிக்கப்பட்டன. அதன் பின்ன

च गागत्रसामविषयं दर्शनं वंशान्तमुक्तं कार्यम् । सर्वमेतद्यथोक्तं कर्म व
 ज्ञानं च सम्यनुष्ठितं निष्कामस्य मुमुक्षोः सत्वशुद्धयर्थं भवति । सकामस्य
 तु ज्ञानरहितस्य केवलानि श्रौतानि स्मार्तानि च कर्माणि दक्षिणमार्गप्रति-
 पत्तये पुनरावृत्तये च भवन्ति । स्वाभाविक्यात्वशास्त्रीयया प्रवृत्त्या पश्वा-
 दिस्थावरान्ताऽधोगतिः स्यात् । “अथैतयोः पथोर्नक्तरेणचन तानीमानि
 क्षुद्राण्यसकृदावर्तीनि भूतानि भवन्ति । जायस्व भ्रियस्वेत्येतत्तृतीयं स्था-
 नम्” इति श्रुतेः । “प्रजा ह तिखोऽत्यायमीयुः” इति मन्त्रवर्णात् । विशुद्ध-

ரும் காயத்ரம் என்ற ஸாம்த்தைப்பற்றிய உபாஸனமுபதேசிக்கப்
 பட்டதுடன், அவ்வுபாஸனம் எந்தக்குரு சிஷ்ய சரம்பரையாக வரு
 கிறதோ அந்த குரு சிஷ்யவம்சமு முபதேசிக்கப்பட்டது. இது
 வரை உள்ளபடி உபதேசிக்கப்பட்டதும் (புருஷனால்) செய்யக்கூடி
 யதுமான கர்மம் க்ஞானம் (உபாஸனம்) என்ற இவையாவும் நன்கு
 அனுஷ்டிக்கப்படுமாயின் நீஷ்காமனான முமுக்ஷுவுக்கு சித்த சுத்
 தியைத் தருவதாகவாகிறது. உபாஸனஞ் செய்யாதவனும் பல
 காடணியுள்ளவனுமானவனுக்கு உபாஸனவிநிர்முத்தங்களும் சுருதி
 யிலும் ஸ்மிருதியிலுமுபதேசிக்கப்பட்டனவுமான கர்மங்கள் தக்ஷி
 ணையன மார்க்கத்தையடைவிக்கக் கூடியனவாகவும் திரும்பவும் ஜன்
 மத்தைத் தருவனவாகவுமாகின்றன. ராகத்வேஷாதிகள் காரணமாக
 ஏற்படுகிறது சாஸ்திர ஸம்மதியற்றதுமான ப்ரவிருத்தியினால்
 பசுதொடங்கி மரம்ராகவுள்ள அஃதாகதியானது (கீழான பிறவியா
 னது) ஏற்படுகிறது. “பின்னர் கர்மம் க்ஞானம் என்ற இவ்விரு
 வழிகளில் ஒன்றினாலும் செல்லாதவர் க்ஷுத்ரங்களும் அடிக்கடி
 பிறப்பிறப்பையடையக்கூடியனவுமான அந்த இந்தப் பூதங்களாக
 (பிராணிகளாக) பிறக்கின்றனர். பிறப்பதும் இறப்பதுமாகவுள்ள
 இந்தப்பிறவி மூன்றாவதாகும்” என ஸ்ருதியிருக்கிறது “மூன்று
 விதங்களான (கர்ப்பப்பையினின்றும்முண்டானவும், முட்டையினின்
 றுமுண்டானவும், பூமியினின்றும் முளைத்தனவுமான) பிராணிகள்
 அத்யாயத்தைதேவயான பிதிருயானமென்ற இரண்டுமார்க்கங்களு
 மல்லாத வேறு கஷ்டமான கதியை அடைகின்றன” என மந்திர
 வர்ணமுமிருக்கிறது. சுத்தமான சித்தமுள்ளவனும், வெளியிலுள்

सत्त्वस्य तु निष्कामस्यैव बाह्यान्नित्यात्साध्यसाधनसंबन्धादिहकृतात्पूर्व-
कृताद्वा संस्कारविशेषोद्भवाद्द्विरक्तस्य प्रत्यगात्मविषया जिज्ञासा प्रवर्तते ।
तदेतद्वस्तु प्रश्नप्रतिवचनलक्षणया श्रुत्या प्रदर्श्यते केनेषितमित्याद्यया । काठ-
के चोक्तम्—“पराञ्चि खानि व्यतृणत्स्वयंभूस्तस्मात्पराङ्पश्यति नान्तरा-
त्मन् । कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैच्छदावृत्तचक्षुरमृतत्वमिच्छन्” इत्यादि ।
“परीक्ष्य लोकान्कर्मचितान्ब्राह्मणो निर्वेदमायात्रास्यकृतः कृतेन । तद्विज्ञा-
नार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत्समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम् ।” इत्याद्याथर्वणे
च ।

एवं विरक्तस्य प्रत्यगात्मविषयं विज्ञानं श्रोतुं मत्तुं विज्ञातुं च साम-

ளதும் ஆனதுபற்றியே அறித்யமுமான ஸாத்யஸாதன ஸம்பந்தத்தி
னின்றும் ஆசையொழிந்தவனும் இப்பிறவியில் செய்யப்பட்டதாக
வோ முப்பிறவிகளிற் செய்யப்பட்டதாகவோ உள்ள ஸம்ஸ்கார
விசேஷத்தின் ஆவிர்ப்பாவத்தால் வைராக்கியத்தையடைந்தவனுமாக
உள்ளவனுக்கே ப்ரத்யகாத்மவிஷயமான ஜிஞ்ஞாஸையேற்படுகிறது.
அந்த இந்தப்பொருளானது ப்ரஸ்னப்ரதிவசனரூபமான தும் கேடே
ஷிதம் என்றதாதியானதுமான ஸ்ருதியினுலுபதேசிக்கப்படுகிறது.
அவ்விதமே காடகத்திலும் “ஸ்வயம்பூவானவர் (ஈஸ்வரன்) இந்திரி
டங்களை வெளினோக்குள்ளனவாகச்செய்து ஹிம்ஸித்து (கெடுத்து)
விட்டார். ஆனதுபற்றியேதான் (ஜீவன்) வெளினோக்குகின்றனையொ
ழிய அந்தராத்மாவை (ப்ரத்யகாத்மாவை) நோக்குவதில்லை. வெளியி
னின்றும் திருப்பின அறிவுள்ளவனும் அமிருதத்தவத்தில் விருப்பமுள்
ளவனும், தீரனும் (புத்தியைத்தன்வசமாக்கினவனும்) ஆன ஒருவன்
ப்ரத்யகாத்மாவைக்காண்கிறான்’ என்றதாதியாற் சொல்லப்பட்டுமி
ருக்கிறது. “ப்ரம்ஹணன் கர்மாவினுல்கிடைத்த லோகங்களை பரி
க்ஷித்தறிந்து கிருதத்தினுல்கர்மத்தினுல், அகிருதமான=ரித்யமான
யோக்ஷமானது கிட்டாது என வைராக்கியத்தை யடையவேண்டும்”
(ப்ரம்ஹுத்தையறிய ஆவல்கொண்ட) “அவன் ஸமித்தைக்கையிற்
கொண்டு அதை (ப்ரம்ஹுத்தை) யறிவதற்குவேண்டி ஸ்ரோத்ரியரும்
ப்ரம்ஹநிஷ்டருமான குருவையே அடையவேண்டும்” என்றதாதி
யால் கேடோபரிஷத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம்

धर्ममुपपद्यते नान्यथा । एतस्माच्च प्रत्यगात्मब्रह्मविज्ञानात्संसारबीजमज्ञानं
कामकर्म प्रवृत्तिकारणमशेषतो निवर्तते । तत्र “को मोहः कः शोक एक-
त्वमनुपश्यतः” इति मन्त्रवर्णात्, “तरति शोकमात्मवित्” “मिद्यते हृदय
ग्रन्धिश्चिद्यन्ते सर्वसंशयाः। क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्हृद्ये परावरे”
इत्यादि श्रुतिभ्यश्च । कर्मसहितादपि ज्ञानादेतत्सिद्ध्यतीति चेन्न । वाजस-
नेयके तस्यान्यकारणत्ववचनात् । “जाया मे स्यात्” इति प्रस्तुत्य “पुत्रेणा
यं लोको जय्यो नान्येन कर्मणा, कर्मणा पितृलोको विद्यया देवलोकाः”

வைவராக்கியத்தையடைந்தவனுக்கு ப்ரத்யகாத்மவிஷயமான விக்ஞா
னத்தை ப்ரவணஞ்செய்வதற்கும் மனனஞ்செய்வதற்கும், அனுபவிப்
பதற்கும் ஸாமர்த்யமுண்டாகுமேயொழிய வேறுமுறையிலில்லை. இத்
தையை ப்ரத்யகாத்ம விஷயமான விக்ஞானத்தினால் (அபரோகூ ஸா
கூதாத்தகாரத்தினால்) தான் ஸம்ஸாரத்துக்குக்காரணமானதும் காமம்
கர்யம் இவற்றின் ப்ரவிருத்திக்குக் காரணமானதுமான அக்ஞான
மானது முற்றிலும் விலகுகிறது. “ஏகத்வத்தை ஸாகூதாத்தகரிப்ப
வர்க்கு அந்நிலையில் மோஹமேது சோகமேது” என மந்த்ரவாண்
மிருக்கிறது. “ஆத்மாவையறிந்தவர் சோகத்தை (சோக பருள
மான ஸம்ஸாரத்தை) க் கடக்கிறார்” என்றும், “பராவரமான அந்த
ப்ரம்ஹமானது பார்க்கப்பட்டதும் இவரது கர்மங்கள் தேய்ந்துவிடு
கின்றன. ஸர்வஸம்சயங்களும் சிதறிப்போகின்றன, ஹிருதயகர்ந்தி
யும் (மூலாக்ஞானமும்) நாசத்தையடைகிறது” என்றமாதிரிய ஸ்ரு
திகளுமிருக்கின்றன.

கர்மத்துடன் கூடின க்ஞானத்தினின்றும் கூட இது வலித்திக்
கலாம் என்கிறோம் எனின்? அது பொருந்தாது. வாஜஸநேயகத்
தில் அதை (கர்மத்துடன் கூடின க்ஞானத்தை) வேறொன்றுக்குக்
காரணமாகக் கூறும் வசனமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதா
வது: (ப்ரம்ஹசாரியான நிலையிலிருப்பவன்) “எனக்கு ஜாயை (பத்
னி, ஏற்படவேண்டும்” எனவெண்ணினான் என்று தொடங்கி “புத்
திரனால் இந்த லோகம் ஜயிக்க (அடைய) த்தக்கதேயொழிய வேறு
கர்மத்தாலன்று. கர்மத்தால் பிதிருலோகமும் வித்யையினால் தேவ
லோகமும் அடையத்தக்கது” என்பதாய் ஆத்மாவைக் காட்டிலும்

इत्यात्मनोऽन्यस्य लोकत्रयस्य कारणत्वमुक्तं वाजसनेयके । तत्रैव च पारि-
 वाज्यविधाने हेतुरुक्तः—“किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्माऽयं
 लोकः” इति । तत्रायं हेत्वर्थः—प्रजा कर्मतत्संयुक्तविद्याभिः मनुष्यपितृ-
 देवलोकत्रयसाधनैरनात्मलोकप्रतिपत्तिकारणैः किं करिष्यामः । नचास्माकं
 लोकत्रयमनित्यं साधनसाध्यमिष्टं, येषामस्माकं स्वाभाविकोऽजोऽजरोऽमृ-
 तोऽभयो न वर्धते कर्मणा नो कनीयान्नित्यश्च लोक इष्टः । स च नित्य-
 त्वान्नाविद्यानिवृत्तिव्यतिरेकेणाऽन्यसाधननिष्पाद्यः । तस्मात्प्रत्यगात्मब्रह्म
 विज्ञानपूर्वकः सर्वैषणासन्न्यास एव कर्तव्य इति । कर्मसहभावित्वविरो-
 धाच्च प्रत्यगात्मब्रह्मविज्ञानस्य । नहि उपात्तकारकफलभेदविज्ञानेन कर्मणा

வேரூன லோகதர்யத்தைக் குறித்து காரணத்வம் அதர்க்கு வாஜஸ
 நேயகத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதேவிடத்தில் எந்தநமக்கு
 இதுவே ஆத்மாவோ இதுவே லோகமோ அந்த நாம் ப்ரஜையினால்
 என்ன செய்யப்போகிறோம்” என்பதாய் பாரிவ்ராஜ்யத்தில் (ஸன்
 யாஸத்தில்) காரணமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு சொல்
 லிய காரணபோதகஸ்ருத்தியின் பொருள் பின்வருமாறு—மனுஷ்யலோ
 கம்,பிதருலோகம்,தேவலோகம் என்ற மூன்றுக்கும் ஸாதனமானவை
 களும் அனாத்மலோகப்ராப்திக்குக் காரணமானவைகளுமான ப்ரஜை,
 கர்மம், இவற்றுடன் கூடின வித்யை(உபாஸனம்)இவைகளால் யாது
 செய்யப்போகிறோம். நமக்குஸாதனத்தா லுண்டாகக்கூடியதும் அரித்
 யமுமான.லோகதர்யமானது இஷ்டமானதல்லவே. எந்தநமக்கு இயற்
 கையிலமைந்துள்ளதும் பிறப்பற்றதும் ஜரை (மூப்பு) அற்றதும் மரண
 மற்றதும் பயமற்றதும் கர்மத்தினால் விருத்தியை (வளர்ச்சியை)
 யடையாததும், குறையாததும் நித்யமுமான லோகமன்றோ இஷ்ட
 மானது. அதவும் நித்யமானதுபற்றி அவித்யா நிவிருத்தியைத்
 தவிர்த்து வேறு ஸாதனத்தினாலுண்டாகக் கூடியதும் என்று. ஆகவே
 ப்ரத்யகாத்யரூபமான ப்ரம்ஹவிக்ஞானத்தை முன்னிட்டு அல்லது
 எதிர்பார்த்து ஸர்வ ஏஷணைகளின் ஸன்னியாஸந்தான் செய்யவேண்
 டுவதாகவாகிறது என்றும். ப்ரத்யகாத்ம ரூபமான ப்ரம்ஹத்தின்
 விக்ஞானமானது கர்மத்துடன் கூடியிருப்பதென்பது முறண்படுவ
 தாகவுயிருக்கிறது. காரணமாகவபேக்ஷிக்கப்பட்ட காரகம் (கர்மத்

प्रत्यस्तमितसर्वभेददर्शनस्य प्रत्यगात्मब्रह्मविषयस्य सहभावित्वमुपपद्यते । वस्तु प्राधान्ये सत्यपुरुषतन्त्रत्वाद्ब्रह्मविज्ञानस्य । तस्माद्दृष्टाद्दृष्टेभ्यो बाह्यसाधनसाध्येभ्यो विरक्तस्य प्रत्यगात्मविषया ब्रह्मजिज्ञासेयं केनेषितमित्यादिश्रुत्या प्रदर्श्यते ॥ शिष्याचार्यप्रश्नप्रतिवचनरूपेण कथनं तु सूक्ष्मवस्तुविषयत्वात्सुखप्रतिपत्तिकारणं भवति । केवलतर्कागम्यत्वं च दर्शितं भवति । “नैषा तर्केण मतिरापनेया” इति श्रुतेश्च । “आचार्यवान्पुरुषो वेद, आचार्याद्धैव विद्या विदिता साधिष्ठं प्रापत्” इति “तद्विद्धि प्रणिपातेन” इत्यादिश्रुतिस्मृतिनियमाच्च । कश्चिद्गुरुं ब्रह्मनिष्ठं विधिवदुपेत्य प्रत्यगात्मविषयादन्यत्र शरणमपश्यन्नभयं नित्यं शिवमचलमिच्छन्प्रच्छेति कल्प्यते-

துக்குப் போதியன) பயன் இவற்றின் பேதக்ஞானத்தையுடைய கர்மத்துடன் அழிக்கப்பட்ட எல்லா பேதக்ஞானத்தையுமுடைய ப்ரத்யகாத்மரூபமான ப்ரம்ஹத்தை விஷயமாகக்கொண்டக்ஞானத் துக்கு சேர்ந்திருத்தல் (கர்மம் ப்ரம்ஹக்ஞானம் இரண்டுக்கும் ஒரே இடத்திலிருத்தல்) பொருந்தமாட்டாதன்றோ. ப்ரம்ஹ விக்ஞான மானது வஸ்துவை (ப்ரம்ஹத்தை) ப்ரதானமாகக் கொண்டிருப்ப துடன் புருஷனது ப்ரயத்தினுதிரை யபேகக்காசதாசவுமிருக்கி றது. ஆனதுபற்றி திருஷ்டாதிருஷ்ட ரூபங்களானதும் வெளியி ணுள்ள ஸாதனத்தினால் ஸாத்யமான துக்ஞானமானவற்றிலிருந்து வை ராக்கியத்தையடைந்தவர்க்குப்ரத்யகாத்மாவைவிஷயமாகக்கொண்ட இந்த ப்ரம்ஹ ஜிக்ஞாஸையானது “கேநேஷிதம்” என்றதாதி ஸ்ரு தியினால் காண்பிக்கப்படுகிறது. சஷ்யனுடைய கேள்வியும் ஆசாரி யனுடைய ப்ரதிவசனரூபமுமாகச் சொன்னதோவெனில் ஸலக்ஷ்ம மான பொருளைப்பற்றியதாகவிருப்பதால் சுகமாக அறிதற்குக்காண மாகவாகும் என்பது பற்றியாம். இதனின்றும் கேவல (தனித்த) யுத்திக்கு விஷயமாகக்கூடியதன்று என்பதும் காட்டப்பட்டதாக வாகிறது. “இந்த ப்ரத்யகாத்ம ப்ரம்ஹ விஷயமான அறிவானது தர்க்கத்தினால் (தனித்த யுத்தியினால்) அடையக்கூடியதன்று” என ஸ்ருதியுமிருக்கிறது. “கிறந்த ஆசிரியரையடைந்த புருஷன் (அதை) அறிகுறன்” “ஆசாரியனிடமிருந்து அறியப்பட்ட வித்யையே பலந் தரும் தன்மையைடைந்திருக்கிறது” என்றும், “அதை குருவினி

केनेषितं पतति प्रेषितं मनः । केन प्राणः प्रथमः प्रैति
युक्तः । केनेषितां वाचमिमां वदन्ति चक्षुः श्रोत्रं क उ देवो
युनक्ति ॥ १ ॥

கெநெஷிதம் வதகி ப்ரெஷிதம் மனஃ । கெந ப்ராணஃ
ப்ரயதஃ ப்ரெஷி யுஃ । கெநெஷிதாஃ வாவ்ஷிஷாஃ வஷ்ணி
வக்ஷுஃ ப்ரோத்ரஃ க உ டெவொ யுநக்தி ॥ 1 ॥

டம் வணக்கத்தாலும் ஸமயமறிந்து கேட்டலாலும் போதியபணியி
டையாலும் அறியமுயலுவாயாக" என்றுமாயச் சூத்திரங்களும் மீட்டுகி
களும் வரையறை ஏற்படுத்தியுமிருக்கின்றன. ஒருசிஷ்யன் ப்ரம்ஹ
நிஷ்டரான குருவை முறைப்படியடைந்து ப்ரத்யகாதம் விஷயத்தா
லன்று வேறிடத்தில் ரக்ஷணத்தைக்காணாதவனாய் அபயமும் (பய
ஹேதுவான இரண்டாவது பொருளற்றதும்) நித்யமும் சிவமும்
அசைவற்றதுமான பொருளை விரும்பிக்கொண்டு கேட்கத்தொடங்கி
னான் எனக் கேநேஷிதம் என்றதால் கல்பிக்கப்படுகிறது—

(ப-ரை) கேன (கெந)=எந்தக் கார்த்தாவினால் இஷிதம் (உஷி
தம்)=அபிப்பேதமாக இருந்துகொண்டு அதாவது: எவரது இச்சா
மாத்மிரத்தை முன்னிட்டு என்றும். ப்ரேஷிதம் (ப்ரெஷிதம்)=அனுப
பப்பட்டதாய்க்கொண்டு மன: (மன:)=மனதானது பததி (வதகி)=
தனது விஷயத்தைக் குறித்துச் செல்லுகிறது. கேன (கெந)=எவ
ரால் யுக்த: (யுக்த:)=ஏவப்பட்டதாய் ப்ரயம: ப்ராண: (ப்ரயத: ப்ரா
ண:)=எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் முதன்மையான ப்ராணன் ப்ரீதி
(ப்ரீதி)=தனது வியாபாரத்தைக் குறித்துச் செல்லுகிறது. கேன
(கெந)=எவரால் இஷிதம் (உஷிதம்)=இஷ்டப்பட்ட (எவரது இச்
சாமாத்மிரத்தால் ப்ரேரிக்கப்பட்ட) இமாं வாசம் (உமா்வாசம்)=இந்த
வார்த்தையை வदन्ति (வஷ்ணி)=வெளிகர்கள் பேசுகின்றனர். க உ
டெவ: (க உ டெவ:)=எந்தத் தேவர் வக்ஷு: (வக்ஷு:)=கண்ணையும்,
ஷ்ரோத்ரம் (ஷ்ரோத்ரம்)=சுரோத்திரத்தையும் யுனக்தி (யுநக்தி)=தனது
விஷயத்தில் ஏவுகிறார். (1) (எ-று)

குறிப்பு—அசேதனங்களான மன ஆகி இந்திரியங்கள் தத்
தமது விஷயங்களைக் குறித்து முறைபிறழாது செல்லுவதால் அவற்

केनेषितमित्यादि । केन कर्त्रा, इषितम्=इष्टमभिप्रेतं सन्मनः पतति= गच्छति, स्वविषयं प्रतीति संबध्यते । इषेराभीक्ष्यार्थस्य गत्यर्थस्य चेहा- संभवादिच्छार्थस्यैवैतद्रूपमिति गम्यते । इषितमितीद्रूपयोगस्तु छान्दसः । तस्यैव प्रपूर्वस्य नियोगार्थं प्रेषितमित्येतत् । तत्र प्रेषितमित्येवोक्ते प्रेष- यित्प्रेषणविशेषविषयाकांक्षा रयात्, केन प्रेषयित्विशेषेण, कीदृशं

றையனுப்புபவர் ஒருவர் இருக்கவேண்டும் என்பது தானே பெறப் படுகிறது. ஆயினும் எவரது இச்சாமாத்நிரத்தால் அவை செல்லு கின்றனவோ அவர் யார்? அவரது ஸ்வரூபமென்றே? அதையுடனே சிக்கவேண்டுமென சிஷ்யன் குருவைக் கேட்கிறான் என்பது முதல் மந்திரத்தின் கருத்து. (எ-று)

பாஷ்யம்.—கேநேஷிதம் என்றவிடத்தில் கேந=எந்தக் கர்த் தாவினால் இஷிதம்=இஷ்டமாக=அபிப்ரேதமாக விரும்பப்பட்டதாக இருந்துகொண்டு மனதானது தனது விஷயத்தைக்குறித்து செல் லுகிறது என ஸம்பந்தப்படுத்தப்படுகிறது. ஐஹி (ஐஷ்ட) என்றதா துவுக்கு ஆபீக்ஷண்யம்=அடிக்கடி என்றும், சநியென்றும், இச்சை என்றும் மூன்று பொருள்களுண்டு. அவற்றுள் ஆபீக்ஷண்யம், சநி என்ற இரண்டு பொருளும் இவ்விடத்தில் பொருந்தாதாகையால் இச்சையென்ற பொருளுள்ளதின் ரூபமாகவே இது (இந்த இஷித மென்பது) அறியப்படுகிறது. அங்நமையின் (இச்சையென்றபொரு ளுள்ள தாதுவின் ரூபமாயின்) இஷ்டம் என்றே அதன் ரூபமிருக்க வேண்டும். அவ்விதமில்லாது இஷிதம் என்பதாய் ஐஹி (ஐ-ஹி) என்ற ஆகமம் வைத்து ப்ரயோகிக்கதோ வைதிகப்ரயோகமுறையையொட் டியதாகும். அந்த இஷ்டவென்ற தாதவுக்கே ஐ (ஐ) என்பதைப் பூர்வமாக (முன்னதாக) க்கொண்டால் நியோகம் ஏவுதல் என்ற பொருளில் ப்ரேஷிதம் (ஐஷித) ப்ரேஷிதம் என்ற ரூபமேற்படுகி றது. இஷிதம் ப்ரேஷிதம் என்ற அவ்விரண்டனுள் ப்ரேஷிதம் என்பதாமட்டுமே சொல்லப்படுமாயின் அனுப்புபவர், அவர் செய் யும் *ப்ரேஷணம் இத்தகைய விசேஷத்தைப்பற்றிய ஆகாங்கைஷ ஏற்படும். அதாவது:—ப்ரேஷணம் செய்பவர் எத்தகையவர் எல்

* மனத்தையனுப்ப அவர் செய்யும் முறையாது? என்பதாய்.

वा प्रेषणमिति । इषितमिति तु विशेषणे सति तदुभयं निवर्तते, कस्ये-
च्छामात्रेण प्रेषितमित्यर्थविशेषनिर्धारणात् । यद्येषोऽर्थोऽभिप्रेतः स्यात्केने-
षितमित्येतावतैव सिद्धत्वात्प्रेषितमिति न वक्तव्यम् अपिच । शब्दाधिक्यया
दर्थाधिक्यं युक्तमितीच्छया कर्मणा वाचा वा केन प्रेषितमित्यर्थविशेषोऽव-
गन्तुं युक्तः । न । प्रश्नसामर्थ्यात् । देहादिसङ्घातादनित्यात्कर्मकार्याद्विरक्तो-
ऽतोऽन्यःकूटस्थं नित्यं वस्तु बुभुत्समानः पृच्छतीति सामर्थ्यादुपपद्यते ।

விதம் ப்ரேஷணம் செய்கிருர் என்பதாம். இஷிதம் என்பதாய்
அடைமொழி கொடுத்தாலோ அவ்விரண்டும் நின்றுக்கிடையடை
கிறது. எவரது இச்சாமாத்திரத்தினால் இது அனுப்பப்பட்டது
என்ற விசேஷமான பொருள் உறுதியாகக் கிடைப்பதே அதன்
காரணமாகும்.

சங்கை—இப்பொருள் ஸ்ருதியினால் கருதப்படுமாயின் கேநே
ஷிதம் என்ற இவ்வளவினாலேயே அது கிடைத்துவிடுமானதால்
“ப்ரேஷிதம்” எனச் சொல்லவேண்டுமெனில்லை. மேலும் சப்தம்
அதிகமாகவாகுங்கால் பொருளில் ஆதிக்கம் கொள்ளுவதுதான் பொ
ருத்தமானது என்பதுபற்றி இச்சையினால்? கர்மத்தினால்? வாக்கி
னாலா? எதனால் அனுப்பப்பட்டது என்ற அர்த்தவிசேஷம் அறிந்து
கொள்ளக்கூடியதாகவாகிறது எனின்?

உத்தரம்—கேள்விகேட்ட ஸாமர்த்தியத்தையொட்டி அவ்வி
தஞ்சொல்லுவது பொருந்தாது. கர்மத்தின் காரியமானதும் அறித்ய
மானதுமான தேஹாதி ஸங்காசத்தினின்னும் வைராக்கியத்தை
யடைந்தவனும், முற்கூறிய தேஹாதிகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட
தும் *கூடஸ்தமும் நித்யமுமான பொருளையறிய விருப்பங்கொண்

* கூடத்தில் இருப்பது கூடஸ்தமெனப்படும். கூடம் என்பதற்கு
பொய்யென்றும், தட்டான் தங்கவேலைசெய்யும் பட்டரையென்றும் பொ
ருள். ஆகவே பொய்யான மாயை அதன் காரியமான ப்ரபஞ்சம் இவற்
றுடன் கலந்து தோன்றுவது என்றும், பட்டரையானது தன்னுடன்
சேர்ந்த பொன் முதலியவற்றுக்கு பற்பல ரூபத்தைத்தான் கொடுப்பினும்
தான் அத்தக்கைய மாறுதல் எதுவுமற்றிருப்பதுபோல ஸர்வாகிஷ்டான
கிண்மாத்ரமாகத்தானிருந்து தன்னில் அந்யஸ்தமான பொருளுக்குப் பற்

निवृत्तिविषये स्यात्तर्हि सर्वस्याऽनिष्टचिन्तनं न स्यात् । अनर्थं च जान-
न्सङ्कल्पयति अत्युग्रदुःखे च कार्ये वार्यमाणमपि प्रवर्तत एव मनः । तस्मा-
द्युक्त एव केनेषितमित्यादिप्रश्नः । केन प्राणो युक्तः=नियुक्तः प्रेरितस्सन्प्रैति
गच्छति स्वव्यापारं प्रति । प्रथम इति प्राणविशेषणं स्यात्तत्पूर्वकत्वात्सर्वे-
न्द्रिय प्रवृत्तीनाम् । केनेषितां वाचमिमां शब्दलक्षणां वदन्ति लौकिकाः ।
तथा चक्षुः श्रोत्रं च स्वे स्वे विषये क उ देवो द्योतनवान्युनक्ति=नियुङ्क्ते
प्रेरयति ॥ १ ॥

एवं पृथ्वते योग्यायाह गुरुः शृणु त्वं यत्पृच्छसि मन आदिकरणजा-
तस्य को देवः स्वविषयं प्रति प्रेरयिता कथं वा प्रेरयतीति ।

உத்தரம்—சொல்லப்படுகிறது. மனதானது ப்ரவிருத்தி ரிவி
ருத்தி விஷயத்தில் ஸ்வதந்திரமாக ஆகுமானால் அப்பொழுது எல்
லோருக்கும் அநர்த்தத்தைப்பற்றிய எண்ணமே ஏற்படமாட்டாது.
அநர்த்தமென்றறிந்தும் கூட அதை ஸங்கல்பிக்கிறான். அதிகம்
கொடுமையான துக்கமுள்ளகாரியத்தில் தடுக்கப்படினாங்கூடமனது
பிரவிருத்திக்கவே செய்கிறது. ஆகவே “கேநேஷிதம்” என்றதாகி
ப்ரஸ்னம் பொருத்தமுள்ளதாகவே ஆகிறது. எவரால் ப்ராணன்
யுத்தமாக=நியுத்தமாக=ப்ரேஷணஞ் செய்யப்பட்டதாய்க் கொண்டு
தனது வேலையைக் குறித்துச் செல்லுகிறது. இங்கு ஸ்ருதியில்
प्रथमः (७, ५२) என்பது ப்ராணனுக்கு விசேஷணமாக (அடை
மொழியாக) வாகும். எல்லா இந்திரியங்களுடைய ப்ரவிருத்திகளும்
அதை (ப்ராணனை) முன்னிட்டுண்டாவதே அதன் காரணமாகும்.
லோகத்திலுள்ளவர்கள் எவரால் ப்ரேஷணை செய்யப்பட்ட சப்த
ரூபமான இந்த வார்த்தையைச் சொல்லுகின்றனர். அவ்விதமே ப்ர
காசமுள்ள எவர் சக்து=ஸ்சையும் ஸ்ரோத்திரத்தையும் தத்தமது
விஷயத்தில் யோஜிப்பிக்கிறார்=நியோகிக்கிறார்=ப்ரேஷணஞ் செய்
கிறார். (1) (எ-று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—இவ்விதங்கேட்ட யோக்யனான சீடனை
நோக்கி மனம் முதலிய காரண ஸமுஹத்தைத் தனது விஷயத்தைக்
குறித்து ப்ரேஷணஞ் செய்யும் தேவன் யார்? எவ்விதம் ப்ரேஷ

श्रोत्रस्य श्रोत्रम्=शृणोत्यनेनेति श्रोत्रं शब्दस्य श्रवणं प्रति करणं शब्दाभिव्यञ्जकं श्रोत्रमिन्द्रियं, तस्य श्रोत्रं स यस्त्वया पृष्टः 'चक्षुः श्रोत्रं क उ देवो युनक्ति' इति। असावेवं विशिष्टः श्रोत्रादीनि नियुक्त इति वक्तव्ये नन्वे तदननुरूपं प्रतिवचनं श्रोत्रस्य श्रोत्रमिति। नैष दोषः। तस्यान्यथा विशेषानवगमात्। यदि हि श्रोत्रादिव्यापारव्यतिरिक्तेन स्वव्यापारेण विशिष्टः श्रोत्रादिनियोक्तावगम्येत दान्नादिप्रयोक्तृवत्तदेदमननुरूपं प्रतिवचनं स्यात्। न त्विह श्रोत्रादीनां प्रयोक्ता स्वव्यापारविशिष्टो लवित्रादिवदधिगम्यते। श्रोत्रादीनामेव तु संहतानां व्यापारेणालोचनसंकल्पाध्यवसायलक्षणेन

ஸ்ரோத்ரமானது கரணமாகவாகிறது. அதாவது: — சப்தத்தைப் ப்ரகாசப்படுத்துவது ஸ்ரோத்ரமென்ற இந்திரியமென்றேற்பட்டது. அதற்கு ஸ்ரோத்ரமானவர் அவர் “சகூடஸ்சைபும் ஸ்ரோத்ரத்தையும் எந்தத் தேவன் ப்ரகாசப்படுத்துகிறார்” என எவர். உன்னால் கேட்கப்பட்டாரோ என்றும்.

சங்கை—இவர் இத்தகையதுடன் கூடினவராய் ஸ்ரோத்ராதிகளை ப்ரேரணை செய்கிறார் எனச் சொல்லவேண்டுமது அவர்யமாக விருக்க (அதைவிடுத்து) ஸ்ரோத்ரத்துக்கு=ஸ்ரோத்ரமென்ற இந்திரியத்துக்கு, ஸ்ரோத்ரமாகிறார் என்ற ப்ரதிவசனமானது=பதிலானது பொருத்தமற்றதாக வாசுமல்லவா எனின்?

உத்தரம்—இது தோஷமாகாது. ஏன்? அதற்கு வேறுவிதமான விசேஷமெதுவுமிருப்பதாக அறியப்படாமையே அதன் காரணமாகும். ஸ்ரோத்ராதிகளின் வியாபாரத்தைவிட வேறான தனது சொந்த வியாபாரத்துடன் கூடினவராக கத்தி முதலியவற்றை ப்ரயோகிப்பவர் போன்று ஸ்ரோத்ராதிகளை ப்ரேரணை செய்பவர் அறியப்படுவாராயின் அப்பொழுது இந்த ப்ரதிவசனமானது=பதிலானது, பொருத்தமற்றதாக வாகலாம்தான். இவ்விடத்திலோ ஸ்ரோத்ராதிகளை ப்ரேரிப்பவரோ கத்தி முதலியன கொண்டு வெட்டுபவர் போன்று தனித்த சொந்த வியாபாரத்துடன் கூடினவராக அறியப்படவில்லை. ஸங்காதங்களான (கூட்டமாகச் சேர்ந்த) ஸ்ரோத்ராதிகளின் ஆலோசனம் ஸங்கல்பம் நிர்ஸயம் இவை ரூபமானதும்

फलावसानलिङ्गेनावगम्यते अस्ति हि श्रोत्रादिभिरसंहतः, यत्प्रयोजन-
प्रयुक्तः श्रोत्रादिकलापो गृहादिवदिति संहतानां परार्थत्वादवगम्यते श्रोत्रा-
दीनां प्रयोक्ता । तरमादनु रूपमेवेदं प्रतिघचनं श्रोत्रस्य श्रोत्रमित्यादि । कः
पुनरत्र पदार्थः श्रोत्रस्य श्रोत्रमित्यादेः । नह्यत्र श्रोत्रस्य श्रोत्रान्तरेणार्थः ;
यथा प्रकाशस्य प्रकाशांतरेण । नैष दोषः । अयमत्र पदार्थः । श्रोत्रं तावत्स्व-
विषयव्यञ्जनसमर्थं दृष्टम् । तच्च स्वविषयव्यञ्जनसामर्थ्यं श्रोत्रस्य चैतन्ये
ह्यात्मज्योतिषि नित्येऽसंहते सर्वान्तरे सति भवति नासतीति । अतः
श्रोत्रस्य श्रोत्रमित्याद्युपपद्यते । तथाच श्रुत्यन्तराणि—“आत्मनैवायं ज्योति

முடிவிலுள்ள பலனால் சண்டுபிடிக்கக்கூடியதுமான வியாபாரத்தி-
னால் ‘ஸ்ரோத்ராதி கரண ஸமுஹமானது வீடு முதலியன போன்று
எத்தகைய ப்ரயோஜனத்தை யுத்தேசித்துச் சேர்ந்தனவோ அத்த-
கைய ஸ்ரோத்ராதிக்கூட்டத்திற் சேராதவனாக ஒருவன் இருக்கி-
றான் என்பதாய் மட்டும் அறியப்படுகிறது. கூட்டங்கள் பிறரதுப்-
பிரயோஜனத்துக்கு வேண்டியேற்படுவனபற்றி ஸ்ரோத்ராதிக்களை
ப்ரேரணை செய்பவன் (ஒருவருண்டென) அறியப்படுகிறார். ஆகவே
“ஸ்ரோத்ரஸ்ய ஸ்ரோத்ரம்” என்ற இந்த ப்ரதிவசனம் பொருத்த
முள்ளதாகவே ஆகிறது.

சங்கை—இங்குள்ள “ஸ்ரோத்ரஸ்ய ஸ்ரோத்ரம்” என்றதாதி-
களின் பொருள்தான் யாது? ஒரு ஒளிக்கு மற்றொரு ஒளியினால்
போல இங்குள்ள ஸ்ரோத்திரத்துக்கு வேறு ஸ்ரோத்திரத்தினால்
பயனென்றுமில்லையன்றே எனின் ?

உத்தரம்—இந்தத் தோஷமிங்கில்லை. இங்குள்ள ஸ்ரோத்ராதி-
பதங்களின் பொருள் இதுவாம். அதாவது:—ஸ்ரோத்ரமோ தனது
விஷயத்தை ப்ரகாசப்படுத்தும் ஸாமர்த்தியமுள்ளதாகக் காணப்பட-
டது. ஸ்ரோத்திரத்துக்குள்ள தனது விஷயத்தை ப்ரகாசப்படுத்-
தும் அந்த ஸாமர்த்தியமும் நித்யமும் கூட்டத்திற் சேராததும், ஸர்-
வத்துக்கும் ஆந்தரமானதும் சைதன்யரூபமானதுமான ஆத்மஜ்யோ-
திஸ்ஸானது இருப்பதால் ஏற்படுகிறதேயொழிய இல்லாவிடில் ஏற்-
படுவதில்லை என்பதுபற்றி “ஸ்ரோத்திரத்துக்கு ஸ்ரோத்ரம்” என்ற

षास्ते” “तस्य भासा सर्वमिदं विभाति” “येन सूर्यस्तपति तेजसेद्भः”
इत्यादीनि । “यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽखिलम्” “क्षेत्रं क्षेत्री तथा
कृत्स्नं प्रकाशयति भारत ।” इत्यादि गीतासु । काठके च—“नित्योऽनित्यानां
चेतनश्चेतनानाम्” इति ।

श्रोत्राद्येव सर्वस्यात्मभूतं चेतनमिति प्रसिद्धं, तदिह निवर्त्यते ।
अस्ति किमपि विद्वद्बुद्धिगम्यं सर्वान्तरतमं कूटस्थमजमजरममृतमभयं
श्रोत्रादेरपि श्रोत्रादि तत्सामर्थ्यनिमित्तमिति प्रतिवचनं शब्दार्थश्लोपपद्यत
एव । तथा मनसोऽन्तःकरणस्य मनः। नहान्तःकरणमन्तरेण चैतन्यज्योतिषा

தாதிகள் பொருத்தமுள்ளதாக வாகிவிடுகின்றன என்றும். அவ்
விதமே “இவன் ஆத்மாவாகிற ஜ்யோதிஸ்ஸிவிலேயே இருக்கிறான்”
“அவரது (ஸ்வரூப) காந்தியினால் இவையாவும் பிரகாசிக்கிறது”
“ஸூரியன் எந்தத் தேஜஸ்ஸினால் பிரகாசிப்பிக்கப்பட்டு விளங்குகி
றானோ” என்றதாதிகளான வேறு ஸ்ருதிகளுமிருக்கின்றன. “ஸூரி
யனையடைந்த எந்தத் தேஜஸ்ஸானது எல்லா ஜகத்தையும் பிரகாசப்
படுத்துகிறதோ” என்றும், “ஹேபாரத! கேஷத்ரியான ஆத்மா அவ்
விதமே கேஷத்திரம் முழுவதையும் பிரகாசப்படுத்துகிறான்” என்
றும் பகவத்கீதாதிகளில் சொல்லப்பட்டுமிருக்கிறது. “அநித்யமான
வைகளுக்குள் நித்யனும் சேதனமாகத் தோற்றுக்கின்றவைகளுள்
சேதனனுமாகும்” எனக் காடகத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
ஸ்ரோத்ரம் முதலியதே ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மாவாகவானது என்றும்
சேதனமென்றும் உலகில் பொதுப்படையான ப்ரலித்தியிருக்கி
றது. அந்தப் ப்ரலித்தியானது இங்கு மறுக்கப்படுகிறது. வித்வ
தனுபவத்தால் காணக்கூடியதும், ஸர்வத்துக்கும் ஆந்தரதமமும்,
கூடஸ்சமும், அஜரமும், அமிருதமும், அபயமும், அஜமும், ஸ்ரோத்
ராதிகளுக்கும் ஸ்ரோத்ராதியும், அவற்றின் ஸாமர்த்தியத்துக்கு நிமித்
தமாகவுள்ளதுமானவொன்று இருக்கிறது என ப்ரதிவசனமும் சப்
தத்தின் அர்த்தமும் பொருத்தமுள்ளதாகவே ஆகிறது. அதுபோலவே
மனஸ்ஸுக்கு—அந்தக்கரணத்துக்கு மனஸ்ஸாக ப்ரம்ஹமாகிறது.
அந்தக்கரணமானது சைதன்னியஜ்யோதிஸ்ஸிவிலல்லாது வேறென்
றினால் ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டதாய்க்கொண்டு தனது விஷயமான

दीपितं स्वविषयसंख्याध्यवसायादिसमर्थं स्यात् । तस्मान्मनसोऽपि मन इति । इह बुद्धिमनसी एकीकृत्य निदेशो मनस इति । यद्वाचो ह वाचम् यच्छब्दो यस्मादर्थे श्रोत्रादिभिः सदैरसंबध्यते । यस्मान्छ्रोत्रस्य श्रोत्रम् ; यस्मान्मनसो मन इत्येवम् । वाचो ह वाचमिति द्वितीया प्रथमात्वेन विपरिणम्यते । प्राणस्य प्राण इति दर्शनात् । वाचो हवाचमित्येतदनुरोधेन प्राणस्य प्राणमिति कस्मात्द्वितीयैव न क्रियते । न । बहूनामनुरोधस्य युक्तत्वाद्वाचमित्यस्य वागित्येतावद्वक्तव्यं स उ प्राणस्य प्राण इति शब्दद्वयानु-

ஸங்கல்பம் நிர்ஸயம் முதலியவற்றில் ஸமர்த்தமாகவாகாதன்றோ. ஆனதுபற்றி பனஸ்ஸுக்கும் பனஸ்ஸாகிறது என்க. இவ்விடத்தில் புத்தி பனஸ் இரண்டையும் ஒன்றாக்கி மன: என்பதாய்ச்சொல்லப்பட்டது. "यत् वाचो ह वाचम्" (யக் வாவொ ஹ வாவா) என்றவிடத்திலுள்ள यत्(யக்) என்றசப்தமானது यस्मात्(யஸூக்) யாதுகாரணத்தால் என்றபொருளுள்ளதாய் ஸ்ரோத்ராதிசள் எல்லாவற்றுடனும் சேர்க்கையை யடைகிறது. அதாவது:—யாதுகாரணத்தால் ஸ்ரோத்திரத்துக்கு ஸ்ரோத்திரமோ, யாதுகாரணத்தால் பனஸ்ஸுக்கு பனஸ்ஸோ என்றிவ்விதமென்றும். वाचो ह वाचम् (வாவொ ஹ வாவா) என்றவிடத்தில் वाचम्(வாவா) என்ற இரண்டாம் வேற்றுமையுள்ளதை முதல் வேற்றுமையுள்ளதாக [वाक् (வாக்) என்பதாக மாற்றிக்கொள்ளப்படுகிறது. 'ப்ராணனுக்குப்ராணன்' என்றவிடத்தில்ப்ராண: என்பதாய் முதல் வேற்றுமை காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். "वाचो ह वाचम्" (வாவொ ஹ வாவா) என்ற இதையனுஸரித்து प्राणस्य प्राण: (ப்ராணஸ்ய ப்ராண:) என்றவிடத்திலுள்ள प्राण: (ப்ராண:) என்பதை प्राणम् (ப்ராணம்) என்பதாய் இரண்டாவது வேற்றுமையுள்ளதாக ஏன் மாற்றிக்கொள்ளப்படக்கூடாது எனின்? அது கூடாது. வெகுவாகவுள்ளதை அனுஸரிப்பது பொருத்தமாகவாவதே அதன் காரணமாகும். वाचम् (வாவா) என்ற இதற்கு वाक् (வாக்) என்ற இவ்வளவே மாற்றவேண்டிவதாகவாகிறது. स उ प्राणस्य प्राण: (ஸ உ ப்ராணஸ்ய ப்ராண:) என்றவிடத்திலுள்ள स: (ஸ:) என்றும், प्राण: (ப்ராண:) என்றுமான இரண்டு சப்தங்களை யனுஸரித்ததாக

रोधेन । एवं हि दहूनामनुरोधः युक्तः कृतस्स्यात् । पृष्ठं च वस्तु प्रथमयैव निर्देष्टुं युक्तम् । स यस्त्वया पृष्ठः प्राणस्य प्राणाख्यवृत्तिविशेषस्य प्राण-स्तत्कृतं हि प्राणस्य प्राणनसामर्थ्यम् । नह्यात्मनानधिष्ठितस्य प्राणनमुप-पद्यते । “को ह्येवान्यात्कः प्राण्याद्यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्” “ऊर्ध्वं प्राणमुन्नयत्यपानं प्रत्यगस्यति” इत्यादि श्रुतिभ्यः। इहापि च वक्ष्यते—“येन प्राणः प्रणीयते तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि” इति । श्रोत्रादीन्द्रियप्रस्तावे घ्राण-प्राणस्य ननु युक्तं ग्रहणम् । सत्यमेवम् । प्राणग्रहणेनैव तु घ्राणस्य ग्रहणं कृतम् । एवं मन्यते श्रुतिः। सर्वस्यैव करणकलापस्य यदर्थप्रयुक्ता प्रवृत्ति

அது ஆவதே அதன் காரணமாகும். இவ்விதம் சொன்னாலன்றோ நியாயத்துக்குப் பொருந்திய வெகுவாகவுள்ளவற்றின் அனுஸரணம் செய்யப்பட்டதாகவாகும்.

மேலும் கேட்கப்பட்ட பொருளை முதல் வேற்றுமையுள்ள சப்தத்தினாலேயே சூறிப்படுவதுதான் பொருத்தமாகவாகிறது. அதாவது:—எது உன்னால் கேட்கப்பட்டதோ அது ப்ராணனுக்கு=ப்ராணனைப் பெயரிய விருத்திக்கு, ப்ராணனாகவாகும். ப்ராணனுக்கு ப்ராணனஞ்செய்யும்=(ஜீவிக்கச் செய்யும்) ஸாமர்த்தியம் அதனால் றே செய்யப்பட்டதாகவாகிறது. ஆத்மாவினால் உதிஷ்டிதமாகவில்லாதவற்றுக்கு ப்ராணனென்பது ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றே. “யாதொரு இந்த ஆகாசமென்ற ஆனந்தமுண்டோ அது இல்லாதிருக்குமானால் எவன் ஜீவிப்பான் எவன் மூச்சுவிடுவான்” என்றும், “ப்ராணனை உயரில் கொண்டுபோகிறது, அபானத்தைக் கீழில் தள்ளுகிறது” என்றுயாதிய ஸ்ருதிகளுமிருக்கின்றன. இவ்விடத்திலுமே “எதனால் ப்ராணன் நடத்தப்படுகிறதோ அதையே பாம்ஹமாக நீ அறிந்துகொள்” எனச் சொல்லப்படவும் போகிறது ஸ்ரோத்ராதிகளான இந்திரியங்களைச் சொல்லத்தொடங்கியவிடத்தில் க்ராணப்ராணனை=முக்கிய ப்ராணனைக் கிரஹிப்பது பொருந்தமோ? எனின். இதுவுண்மைதான். ப்ராணனைக் கிரஹித்தினாலேயே முக்கிய ப்ராணனுடைய கிரஹணமும் செய்யப்பட்டதாகவே ஆகிவிடுகிறது, ஸ்ருதியானது இவ்விதம் எண்ணுகிறது. அதாவது: எல்லாக்கரண ஸமுஹத்தினுடையவும் ப்ரவிருத்தியானது எதன்

स्तद्ब्रह्मेति प्रकरणार्थो विवक्षितः। तथा चक्षुषः चक्षुः=रूपप्रकाशकस्य चक्षुषो यद्रूपग्रहणसामर्थ्यं तदात्मचैतन्याधिष्ठितस्यैव । अतश्चक्षुषः चक्षुः। प्रष्टुः पृष्टस्यार्थस्य ज्ञातुमिष्टत्वाच्छ्रोत्रादेः श्रोत्रादिलक्षणं यथोक्तं ब्रह्म ज्ञात्वा इत्यध्याह्रियते । अमृता भवन्तीति फलश्रुतेश्च । ज्ञानाद्ब्रह्ममृतत्वं प्राप्यते । ज्ञात्वा अतिमुच्य इति सामर्थ्याच्छ्रोत्रादिकरणकलापमुज्झित्वा, श्रोत्रादौ ह्यात्मभावं कृत्वा तदुपाधिः सन् तदात्मना जायते म्रियते, संसरति च । अतः श्रोत्रादेः श्रोत्रादिलक्षणं ब्रह्मात्मेति विदित्वा, अतिमुच्य= श्रोत्राद्यात्मभावं परित्यज्य, ये श्रोत्राद्यात्मभावं परित्यजन्ति ते धीराः=

ப்ரயோஜனத்துக்குவேண்டி யேற்படுகிறதோ அது ப்ரம்ஹமாகும் என்பதாய் இந்த ப்ரகரணத்தின் பொருள் சொல்ல விரும்பப்பட்டது என்றும். அவ்விதமே **चक्षुषश्चक्षुः** (அக்ஷுஷ்ஸுக்ஷுஸு) ரூபத்தை ப்ரகாசப்படுத்துகின்ற சக்ஷுஸ்ஸுக்கு ரூபத்தைக் கிரஹிக்கும் ஸாமர்த்தியம் யாதுண்டோ அது ஆத்மசைதன்யத்தினால் அதிஷ்டிதமாக உள்ளதுக்கேதான் ஸம்பவிக்கும். ஆகவேதான் சக்ஷுஸ்ஸுக்கு சக்ஷுஸ்ஸாகவாகிறது. ப்ரம்னம் செய்பவர்க்கு தான்கேட்ட பொருளையறிய விருப்பமிருக்குமாதலால் 'ஸ்ரோத்ராநிகளுக்கு ஸ்ரோத்ராநிரூபமாக இதுவரை சொல்லிய ப்ரம்ஹத்தை யறிந்து' எனப் புதிதாய்ச் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது. "**अमृता भवन्ति**" (अमृतता லவஹி") முக்தர்களாகவாகின்றனர் எனப் பலன் கூறும் ஸ்ருதியி ரூப்பதும் மற்றொரு காரணமாகும். க்ரூனத்தாலன்றே அமிருகத்வம் அடையப்படுகின்றது. அறிந்து என்றும், அதிமுச்சய (விட்டு) என்றும் சொன்ன ஸாமர்த்தியத்தினால் ஸ்ரோத்ராநி கரணஸமுஹத்தை விடுத்து (என்றேற்பட்டது) ஸ்ரோத்ராநிகளில் ஆத்யபுத்தியைச் செய்தன்றே அவற்றை உபாநி யாகக் கொண்டு அவ்வுருவமாகப் பிறக்கவும், மரிக்கவும், ஸம்ஸரிக் கவும் செய்கிறான். ஆனதுபற்றி ஸ்ரோத்ராநிகளுக்கு ஸ்ரோத்ராநி ரூபமான ப்ரம்ஹத்தை ஆத்மாவென அறிந்து **अतिमुच्य** (अतीमुच्य அஜி) ஸ்ரோத்ராநிகளில் ஏற்பட்ட ஆத்யபுத்தியைவிடுத்து என்பது பொருள். எவர்கள் ஸ்ரோத்ராநிகளில் ஆத்யபுத்தியை விடுகின்றனரோ அவர்கள் தீரர்கள் (புத்தியுள்ளவர்கள்) ஆவர். சிறந்தபுத்தி

धीमन्तः। नहि विशिष्टधीमत्वमन्तरेण श्रोत्राद्यात्मभावः शक्यः परित्य-
क्तम्। प्रत्ये=व्यावृत्त्य, अस्माल्लोकात्=पुत्रमित्रकलत्रबंधुषु मम हंभावसंव्य-
वहारलक्षणात्, एकसर्वैषणा भूत्वेत्यर्थः। अमृताः=अमरणधर्माणो भव-
न्ति। “न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः” “पराञ्चि
खानि व्यतृणत्.....आवृत्तचक्षुरमृतत्वमिच्छन्” “यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते...
अत्र ब्रह्म समश्नुते” इत्यादिश्रुतिभ्यः। अथवा—अतिमुच्येत्यनेनैवैषणात्पा-
गस्य सिद्धत्वाद् अस्माल्लोकात्प्रत्ये अस्माच्छरीरात्प्रत्ये मृत्वेत्यर्थः ॥ २ ॥

यस्माच्छ्रोत्रादेरपि श्रोत्राद्यात्मभूतं ब्रह्म अतः—

புள்ளவனாக இருந்தாலன்றி ஸ்ரோத்ராதிர்களில் ஆத்ம புத்தியானது
விடமுடியாதன்றே. “அஸ்மால்காட்” (ஈஷுஷோஹூகாஷு) புத்திர
மித்திர சளத்திர பந்தகங்களிடத்து நான் என்னுடையது என்ற
வியவஹார ரூபமான இந்த வுலகிலிருந்து ப்ரெய் (ஹே தஜ) திரும்பி,
எல்லா ஏஷணைகளையும் விட்டவர்களாகவாகி என்பது பொருள்.
அமிருதர்களாகமரண தர்மபற்றவர்களாக ஆகின்றனர். “சில
முக்கியாதிகாரிகள் தியாக (ஸன்யாஸ) ச்தாலேயே அமிருதத்வத்தை
அடைந்தனரெயொழிய கர்மத்தாலில்லை, ப்ரஜையினாலில்லை, தனத்
தினாலில்லை” என்றும், “இந்திரியங்களை வெளிரோக்குள்ளனவாகச்
செய்து ஹிப்வித்தார்” “அமிருதத்வத்தை விரும்புகின்றவன்
சக்தைஸ்ஸை விஷயத்தினின்றும் திருப்பினவனாகவேண்டும்” என்
றும், “எதுபோழ்து எல்லாம் விடுபடுகின்றனவோ” என்றும், “இவ்
விடத்திலேயே ப்ரப்ஹத்தையடைகிறான்” என்றமான ஸ்ருதிகளூ
மிருக்கின்றன. அல்லது அதிமுச்ய=விடுத்து, என்றதிலேயே
ஏஷணத்தையாகமானது சித்தமாகவாகிவிடுவதால் இந்த லோகத்தினின்
றும் ப்ரேத்ய=என்றதற்கு இந்தச் சரீரத்தினின்றும் மரித்த பின்னர்
என்று பொருள். (ப்ராரப்தகர்மாயத்தமான இந்தச் சரீரம் போன
தும் முக்தமாகவாகிவிடுகின்றனர் என்றேற்படுகிறது.) (2) (எ-று)

(அ-கை) யாதுகாரணத்தால் ஸ்ரோத்ராதிர்களுக்கு ஸ்ரோத்ரா
தியாயும், ஆத்மாவாகவானதாயும் ப்ரப்ஹமிருக்கிறதோ அக்காரணம்
பற்றி அது வாகாதிகளுக்கு விஷயமாவதில்லை எனவுபதேசிக்கப்படு
கிறது—

न तत्र चक्षुर्गच्छति न वाग्गच्छति नो मनः ।

न विद्मो न विजानीमो यथैतदनुशिष्यात् ॥ ३ ॥

ந தத்ர^உ சக்ஷு^உர்^உக்ஷ^உதி^உ ந வா^உக்ஷ^உதி^உ நொ^உ ம^உந^உஃ ।

ந வி^உக்ஷ^உமோ^உ ந வி^உஜா^உநீ^உமோ^உ ய^உதெ^உத^உந^உஸி^உஷ்ய^உா^உத் ॥ ௩ ॥

न तत्र=तरिमःब्रह्मणि चक्षुर्गच्छति, स्वात्मनि गमनासंभवात् ।
तथा-न वाग्गच्छति । वाचा हि शब्द उच्चार्यमाणोऽभिधेयं प्रकाशयति यदा,
तदाभिधेयं प्रति वाग्गच्छतीत्युच्यते । तस्य च शब्दस्य, तन्निर्वर्तकस्य च
करणस्य आत्मा ब्रह्म । अतो न वाग्गच्छति । यथाग्निर्दाहकः प्रकाशकश्चापि

(ப-ரை) தத்ர (தத்ர)=அந்த ப்ரப்ஹத்தினிடத்தில் சக்ஷு: (சக்ஷு:)=கண்ணானது, ந கக்ஷதி (ந மக்ஷி)=செல்லுவதில்லை. வாக் (வாக்)=வாக்நீரீயமானது ந கக்ஷதி (ந மக்ஷி)=செல்லுவதில்லை. மன: (மந:)=மனஸ்ஸும், நொ (நொ)=செல்லுவதில்லை. ஆகவே ந விக்ஷ: (ந விக்ஷ:)=ப்ரப்ஹம் இத்தகையதென அறிகின்றோமில்லை. ஆனதுபற்றியே ஏதத் (ஏதத்)=இந்த ப்ரப்ஹத்தை யதா (யதா)=எவ்விதம் அநுசிஷ்யாத் (அநுசிஷ்யாத்)=சிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்கக் கூடுமோ அப்முறையை ந விஜானிம: (ந விஜானிம:)=அறிகின்றோமில்லை. (3) (எ-று)

பாஷ்யம்.— யாதூதாரணத்தால் ஸ்ரோத்ராதிசுருக்கு ஸ்ரோத்ராதீயாயும் ஆத்மாவாகவானதாயும் ப்ரப்ஹமிருக்கின்றதோ அக்காரணத்தால் அந்த ப்ரப்ஹத்தினிடத்தில் கண் செல்லுவதில்லை. அவற்றுக்குச் சொந்த ஆத்மாவினிடத்தில் கதி ஸம்பவிக்ஷமுடியாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அவ்விதமே வாக்கும் செல்லுவதில்லை. வாக்கினாலுச்சரிக்கப்படும் சப்தமானது அபிதேயத்தை=தனக்குரிய விஷயத்தை, எப்பொழுது ப்ரகாசப்படுத்துகிறதோ அப்பொழுது அபிதேயத்தை=தனக்குரிய விஷயத்தைக் குறித்து வாக்கானது போகிறது எனச் சொல்லப்படுகிறது. அந்தச் சப்தத்துக்கும் அடையுண்டுண்ணும் கரணத்துக்கும் ஆத்மாவாக ப்ரப்ஹமிருக்கிறது. ஆனதுபற்றி வாக்கு செல்லுவதில்லை. அக்னியானது பொசுக்குவதாயும் ப்ரகாசகமாயிருப்பினுங்கூட தனது ஆத்

सन्नह्यात्मानं प्रकाशयति दहति वा तद्वत् । नो मनः=मनश्चात्यस्य सङ्कल्प-
 यित्रध्यवसात् च सन्नात्मानं सङ्कल्पयति अध्यवस्यति च । तस्यापि
 ब्रह्मात्मेति । इन्द्रियमनोभ्यां हि वस्तुनो विज्ञानं, तद्गोचरत्वान्न विद्यरत-
 ब्रह्मेदृशमिति । अतो न विजानीमो यथा=येन प्रकारेणैतद्ब्रह्मानुशिष्यात्=
 उपदिशेच्छिष्यायेत्यभिप्रायः । यद्धि करणगोचरं तदन्यस्मा उपदेशुं शक्यं
 जातिगुणक्रियाविशेषणैः । न तज्जात्यादिविशेषणवद्ब्रह्म । तस्माद्विषमं शि-
 ष्यानुपदेशेन प्रत्याययितुं इति उपदेशे तदर्थग्रहणे च यत्नातिशयकर्तव्यतां
 दर्शयति न विद्यः इत्यादि ॥ ३ ॥

மாவை ப்ரகாசப்படுத்தவோ பொசுக்கவோ எவ்விதம் முடிவதில்லை
 யோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. **நோ மன:** (நொ உந?) மனஸ்ஸா
 னது பிறவற்றை ஸங்கல்பிப்பதாகவும், கீர்ச்சயிப்பதாகவும் இருந்துக்
 கொண்டு தனது ஆத்பவிஷயமான ஸங்கல்பத்தையோ நிர்ச்சயத்தை
 யோ செய்யமுடியாததன்றோ. அந்த மனஸ்ஸுக்கும் ப்ரம்ஹம்
 ஆத்மாவாக இருப்பதாலென்க. இந்திரியம் மனஸ் இவற்றாலன்றோ
 வஸ்துவைப்பற்றிய அறிவேற்படுகிறது. அவற்றுக்கு விஷயமாக
 வாகாததால் அந்த ப்ரம்ஹம் இத்தகையதென அறிகின்றோமில்லை.
 ஆகவே எம்முறையாக இந்த ப்ரம்ஹத்தைச் சிஷ்யனுக்கு உபதே
 சிக்கக்கூடுமோ அம்முறையை அறிகின்றோமில்லை என்பது கருத்து.
 எது கரணங்களுக்குப் புலனாகக் கூடியதோ அதவன்றோ ஜாதிக்
 குணம், க்ரியை முதலிய விசேஷணங்களுடன் பிறருக்கு உபதே
 சிக்கக்கூடியதாகவாகும். ப்ரம்ஹமானது அத்தகைய ஜாதிக் முதலிய
 விசேஷமுள்ளதன்று. ஆகவே சிஷ்யர்களை வுபதேசமூலம் அறி
 வுறுத்தல் என்பது விஷயமானதே=முடியாததே ஆகும். உபதேச
 விஷயத்திலும் அதன் பொருளைக் கிரஹிப்பதிலும் பெருமுயற்சி
 செய்யவேண்டுமென்பதை "**ந விद्य:**" ("**ந விடி:**") என்றதாதிபா
 லுபதேசிக்கிறது. (3) (எ-று)

* இவன் ப்ரம்ஹணன் என்பது ஜாதியை முன்னிட்டவுபதேசமா
 கவும், இவன் கருப்பன் என்பது குணத்தை முன்னிட்டவுபதேசமாகவும்,
 இவன் சமையல்காரன் என்பது க்ரியையை முன்னிட்டவுபதேசமாகவும்,
 இவன் ராஜபுருஷன் என்பது ஸம்பந்த விசேஷத்தை முன்னிட்டவுபதே
 சமாகவும் ஆகும்.

अत्यन्तमेवोपदेशप्रकारप्रत्याख्याने प्राप्ते तदपवादोऽयमुच्यते। सत्य
मेवं प्रत्यक्षादिभिः प्रमाणैः न परः प्रत्याययितुं शक्यः, आगमेन तु शक्यत
एव प्रत्याययितुमिति तदुपदेशार्थमागममाह—

अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधि ।

इति शुश्रुम पूर्वेषां ये नस्तद्व्याचक्षिरे ॥ ४ ॥

சுசூ) டெவ தலிஷி தாடியொ சலிஷி தாடியி ।

உதீ ஸுசூ) டெ வுலெஷா டெ நஸூ ஹுஷா டெ ॥ 4 ॥

அவதாரிகா பாஷ்யம்.— முற்றிலும் உபதேசஞ்செய்யும் முறை யின் மறுப்பு ப்ராப்தமாகவே அதற்குவேண்டி இந்த மறுப்பு சொல் லப்படுகிறது. ப்ரத்யக்ஷாதிகளான ப்ரமாணங்களால் ப்ரமாத்மா இவ்விதமென அறிவுறுத்தக் கூடியவரல்லர் என்பது உண்மைதானா யினும் ஆகமங்களால் (சாஸ்திரங்களால்) அறிவுறுத்தக் கூடியவராக வே ஆகிறார். அறையுபதேசிக்கவேண்டி “அன்யதேவதத்விதிதாத் அதோ அவிதிதாத் அதி” என்ற சாஸ்திரத்தைச் சொல்லுகிறது.

(ப-ரை) ஆயினும் தத் (தக்ஷி)=அந்த ப்ரம்ஹமானது விदितात् (விஷி தாக்ஷி)=ப்ரத்யக்ஷானுமான சப்தங்களால் அறியப்பட்ட பொரு ளைக்காட்டிலும் (வேதனாகார அந்தக்கரணவிருத்திக்கு விஷயமான் பொருளைக்காட்டிலும்) अन्यदेव (சுசூ) டெவ)=வேறுபட்டதேயாகும். अविदितादथो (சலிஷி தாடியொ)=அறியப்பட்டதற்கு மாறானவற்றைக் காட்டிலும் அதாவது: ஸ்தூலப்பொருளுக்குக் காரணமான அவ்யா கிருதத்தைக் காட்டிலும் என்றும் अधि (சுயி)=மேலாக அதாவது: வேறாக இருக்கிறது. इति (உதீ)=இவ்விதம், ये (யெ)=எவர் नः (நஃ)=எங்களுக்கு तत् (தக்ஷி)=அந்த ப்ரம்ஹத்தை வ்யாச்சக்ஷிरे (வஷா ஹு ஷக்ஷிரெ)=மெளரிவாயுபதேசத்தனரோ तिषाम् (தெஷாஷி)=அந்த கைய] पूर्वेषाम् (வூலெஷாஷி)=ச்ஞானவான்களுட்சிறந்த ஆசிரி யர்சளுடைய [वचनम् (வவநம்)=உபதேசத்தை] शुश्रुम (ஸூசூ) = கேட்டுளோம். ஆசாரியோபதேச ப்ரம்பரையையொட்டி இதை யறிந்து கொள்ளவேண்டுமெயல்லாது வேறு எம்முறையாலுமறிய் வியலாது என்பது கருத்து. (4). (எ-று)

अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधि इति। अन्यदेव=पृथगेव, तत्=यत्प्रकृतं श्रोत्रादीनां श्रोत्रादीत्युक्तमविषयं च तेषाम्। तद्विदितादन्य-
देव हि। विदितं नाम यद्विदिक्रिययातिशयेनाप्तं तत् विदिक्रियाकर्मभूतं क्वचि-
त्किञ्चित्कस्यचिद्विदितं स्यादिति सर्वमेव व्याकृतं तत् विदितमेव। तस्मादऽय-
दित्यर्थः। अविदितमज्ञातं तर्हीति प्राप्त आह—अथो अविदितात्=विदित-
विपरीतादव्याकृतादविद्यालक्षणाद्व्याकृतबीजात्। अधीत्युपर्यर्थे लक्षणया
ऽन्यदित्यर्थः। यद्वि यस्माद्ध्युपरि भवति तत्तस्मादन्यदिति प्रसिद्धं, यद्वि-
दितं तदल्पं मर्त्यं दुःखात्मकं चेतिहेयम्। तस्माद्विदितादऽयद्ब्रह्मेत्युक्ते त्वहे-

பாஷ்யம் — ஸ்ரோத்ராதிசங்களுக்கு ஸ்ரோத்ராதி என்றும் அவற்
றுக்கு விஷயமாகவாகாதது என்றும் எது தொடங்கப்பட்டதோ
அது வேறாகவேயாகும். அது விதிதத்தை (அறியப்பட்டதை) க்
காட்டிலும் வேறுபட்டதேயாகும். விதிதமா (அறியப்பட்டதா)
வது=எது வேதனம்=அறிவு என்ற மாணஸ க்ரியையினால் மிக்க
நோக்குடன் அடையப்பட்டதோ அதவேலிதிதம்=அறியப்பட்டது
என்றும். அந்த ப்ரம்ஹமானது அதைக்காட்டிலும் (முற்றும் அறிய
விதிதத்தைக்காட்டிலும்) வேறுபட்டது என்பது பொருள். அந்நன்
மாயின் அவிதிதம்=அறியப்படாதது என ப்ராப்த்தமாகவே ஸ்ருதி
சொல்லுகிறது. அயோ அவிதிதா (அயோ அவிதிதா) விதிதத்துக்கு=
அறியப்பட்டதுக்கு மாறுபட்டதை அவ்யாகிருதத்தை=அவித்யா
ஸ்வரூபமானதும் வியாகிருதங்களுக்குக் காரணமானதுமானவற்
றைக் காட்டிலும் அபி (அபி) வேறுபட்டது இவ்வுள்ள அபி
(அபி) என்பதற்கு=மேலானது என்பது பொருள். ஆயினும் லக்ஷ
ணமுறையால் வேறுபட்டது என்ற பொருளுள்ளதாகவாகிறது.
எது எதைக்காட்டிலும் அபி (அபி) மேலானதாக இருக்குமோ அது
அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது ப்ரஸித்தமானதே. எது
விதிதமோ=வேதனம் என்ற மாணஸக்ரியைக்கு விஷயமானதோ,
அது அற்பமாகவும்=பரிச்சின்னமாகவும், மர்த்யமாகவும்=அழிவை
யடையக்கூடியதாகவும், துக்கஸ்வரூபமுள்ளதாகவும் ஆவதுபற்றி
வேறுபடக்கூடியதாகவாகும். அத்தகைய விதிதத்தைக்காட்
டிலும் வேறானது ப்ரம்ஹம் என்று சொல்லப்பட்டாலோ அஹே

यत्वमुक्तं स्यात् । तथाऽविदिताधीत्युक्तोऽनुपादेशवमुक्तं स्यात् । कार्यार्थि
 हि कारणमन्यदन्येनोपादीयते । अतश्च न वेदितुरन्यस्मै प्रयोजनायान्यदुपा-
 देयं भवतीत्येवं विदिताविदिताभ्यामन्यदिति हेयोपादेशप्रतिषेधेन स्वात्मनो-
 ऽन्यब्रह्मविषया जिज्ञासा शिष्यस्य निवर्तिता स्यात् । न ह्यन्यस्य स्वा-
 त्मनो विदिताविदिताभ्यामन्यत्वं वस्तुनः संभवतीत्यात्मा ब्रह्मेत्येष वा-
 क्यार्थः । 'अयमात्मा ब्रह्म' 'य आत्माऽपहृतपात्मा' 'यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म'
 'य आत्मा सर्वान्तरः' इत्यादिश्रुत्यन्तरेऽप्यथ । इत्येवं सर्वात्मनः सर्वविशेष-
 रहितस्य चिन्मात्रज्योतिषो ब्रह्मत्वप्रतिपादकस्य वाक्यार्थस्याचार्योपदेश-

யத்வமான து=விடக்கூடியதன்று என்பதானது சொல்லப்பட்டதாக
 வாசுரது. அவ்விதமே “அவிதிதாததி” என்று சொல்லப்பட்டதும்
 அநுபாதேயத்வமான து=எடுக்கக்கூடியதன்று என்பதானது சொல்-
 லப்பட்டதாகவாசுரது. காரியத்துக்கு வேண்டியன்றோ அதைக்
 காட்டிலும் வேறுபட்ட காரணமானது (இவ்விரண்டைக் காட்டி-
 லும்) வேறானவொருவனால் எடுக்கப்படுகிறது. ஆகவே வேதிதாவை
 (அறிபவனை) க்காட்டிலும் வேறுபட்ட ப்ரயோஜனத்தையும் பொ-
 ருட்டு வேறுபட்ட பொருள் உபாதேயமாக (எடுக்கக் கூடியதாக)
 ஆகிறது என்றும். இவ்விதம் விதிதம் அவிதிதம் இவற்றைக் காட்-
 டிலும் வேறுபட்டது என்பதாய் ஹேய உபாதேயத் தன்மையை
 மறுத்ததனால் தனது ஆத்மாவைக்காட்டிலும் அன்னியமானவற்றில்
 ப்ரம்ஹ விஷயமான ஜித்ரூஸையானது போக்கப்பட்டதாகவாசு-
 ரிடுகிறது. தனது ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பொருளுக்கு
 விதிதா விதிதங்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருத்தல் ஸப்பவிக்ஷமாட்-
 டாதானதுபற்றி ஆத்மாவே ப்ரம்ஹம் என்ற இந்த வாக்கியார்த்தம்
 ஏற்படுகிறது. “இந்த ஆத்மா ப்ரம்ஹம்” என்றும், “பாடஸம்ப்ந்த
 மற்ற யாதொரு ஆத்மாவுண்டோ” என்றும், “ஸாக்ஷாத்நாயும்
 (கௌணமாக இல்லாததாயும்) அடரோக்ஷாத் (மறைந்துநிற்காததா-
 யும்) உள்ள யாதொரு ப்ரம்ஹமுண்டோ” என்றும், “யாதொரு
 ஆத்மா ஸர்வாந்தரணோ” என்றுமான சுருதிகளு மிருக்கின்றன.
 இவ்விதம் ஸர்வாத்மாவும், எத்தகைய விசேஷமுமற்றதுமான சை-
 தன்யமாத்ரிமான் ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கு ப்ரம்ஹத்தன்மையை விளக்

परंपरया प्राप्तत्वमाह—इति शुश्रुमेत्यादि । ब्रह्म चैवमाचार्योपदेशपरंपरयै-
वाधिगन्तव्यं न तर्कतः प्रवचनमेघाबहुश्रुततपोयज्ञादिभ्यश्चेत्येवं शुश्रुम
श्रुतवन्तो वयं पूर्वेषामाचार्याणां वचनम् । य आचार्या नोऽस्मभ्यं तद्ब्रह्म
व्याचक्षिरे व्याख्यातवन्तो विस्पष्टं कथितवन्तस्तेषामित्यर्थः ॥ ४ ॥

‘अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधि’ इत्यनेन वाक्येनात्मा ब्रह्मोति
प्रतिपादिते श्रोतुराशङ्का जाता तत्कथन्त्वात्मा ब्रह्म । आत्मा हि नामाधि-
कृतः कर्मण्युपासने च संसारी कर्मोपासनं वा साधनमनुष्ठाय ब्रह्मादि-
देवान्स्वर्गं वा प्राप्तुमिच्छति । तत्तस्मादभ्य उपास्यो विष्णुरीश्वर इन्द्रश्च
प्राणो वा ब्रह्म भवितुमर्हति न त्वात्मा । लोकप्रत्ययविरोधात् । यथान्ये

குகின்ற வாக்கியார்த்தமானது ஆசாரியோபதேச பரம்பரையால்
ப்ராப்தமாகிறது என்பதை “என்று கேட்டோம்” என்றதாதியால்
சுருதி சொல்லுகிறது. ப்ரம்ஹம் இவ்விதம் ஆசாரியோபதேச பரம்
பரையினாலேயே அறியக்கூடியதேயொழிய (கேவல) யுக்தியினாலோ,
ப்ரவசனம், மேதை, வெகுசாஸ்திரச்சூனம், தபஸ், யசனும் முதலிய
வைகளினாலோ அறியக்கூடியதன்று என எந்த ஆசிரியர்கள் எங்
களுக்கு அந்தப்ரம்ஹத்தை மிக்கத்தெளிவாக வுபதேசித்தனரோ
அந்த முன்னருள்ள ஆசிரியர்களின் வசனத்தை நாம் கேட்டோம்.
என்று பொருள். (5) (எ-று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—“अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधि”
(“சுதஜெவ தவிதிதாடியோ அவிதிதாடியி”) என்ற இந்த வாக்கி
யத்தினால் ஆத்மாப்ரம்ஹம் எனவுபதேசிக்கப்பட்டதும் ஆத்மாவா
னது ப்ரம்ஹமாக எவ்விதமாகக் கூடும் எனஸ்ரோதாவுக்கு (சிஷ்ய
னுக்கு) ஆசங்கை உண்டாகிறது. ஆத்மாவென்பவனோ கர்மாவி
லும் உபாஸனத்திலும் அதிகாரம் பெற்றவனாகவும், ஸம்ஸாரியாக
வும், கர்மம் உபாஸனம் இவையாகிற ஸாதனத்தை அனுஷ்டித்து
ப்ரம்ஹாதீதேவர்களையோ ஸ்வர்க்கத்தையோ அடையவ்ருட்புகி
றான். ஆகவே அவனைக்காட்டிலும் வேறாகவே உள்ள விஷ்ணுவோ,
ஈஸ்வரனோ, இந்திரனோ, ப்ராணனோ, உபாஸ்யமான ப்ரம்ஹமாக
வாகுமே யொழிய ஆத்மா ப்ரம்ஹமாக வாகமாட்டாது. லோகானு

तार्किका ईश्वरादन्य आत्मेत्याचक्षते, तथा कर्मिणः अमुं यजामुं यज इत्यान्या एव देवता उपासते । तस्माद्युक्तं यद्विदितमुपास्यं तद्ब्रह्म भवेत्ततोऽन्य उपासक इति । तामेतामाशङ्कां शिष्यलिङ्गेनोपलक्ष्य तद्वाक्याद्वाह—

यद्वाचाऽनभ्युदितं येन वागभ्युच्यते ।

तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥ ५ ॥

யாவாய்நவஹுஷிதம் யெந வாஹுஷிதெ ।

தடிவ ஸஹுக்ஷம் விஹி நெஹம் யஹிஷிவாவாதெ ॥ 5 ॥

मैवं शङ्किष्ठाः । यच्चैतन्यमात्रसत्ताकम् । वाचा—वागिति जिह्वा-
मूलादिष्वष्टसु स्थानेषु विषक्तमाग्नेयं वर्णानामभिव्यञ्जकं कारणम् । वर्णाश्चा-

பவத்துக்கு முறண்படுவதே அதன் காரணமாகும். மற்றதார்த்த்கர்கள் ஆத்மாவை ஈஸ்வரனைக் காட்டிலும் வேறானவனாகவே எவ்விதம் சொல்லுகின்றனரோ, அவ்விதமே கர்மிகளும் “ இவரை யஜிப்பாயாக, இவரையஜிப்பாயாக ” என்பதாய் வேறாகவே யுள்ளதேவதைகளை உபாவிக்கின்றனர். ஆகவே எது விதிதமோ அது உபாஸ்யமான ப்ரம்ஹமாகவாகும் என்பது பொருத்தமானது. உபாஸகன் அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாவான் என்பதாய் அந்த இந்த ஆசங்கையை சிஷ்யனுடைய முகக்குறியால் அறிந்து அல்லது அவனது வார்த்தையினாலாவது அறிந்து ஆசிரியருபதேசிக்கிறார்—

(ப-ரை) யத் (யக்)=சைதன்யயாத்ர ஸ்வரூபமான எது வாசா (வாஅா)=பதஸமூஹத்தினால் அநப்யுதितம் (அநஹுஷிதத்)=ப்ரகாசப்படுத்தப்படாததோ, யெ(யெந)=எந்தப்ரம்ஹத்தினால் வாக் (வாக்)=கரணத்துடன் கூடிய சப்தமானது அப்யுசுதெ (அஹுஷிதெ)=ப்ரகாசப்படுத்தப்படுமோ ததேவ (தடிவ)=அதையே ப்ரஹ் (ஸஹு)=ப்ரம்ஹமாக த்வம் (ஹு)=நீ விஹி (விஹி)=அறிவாயாக. யத் (யக்)=எதை த்வம் (தடிவ)=இது என்பதாய் உபாதிபேதத்துடன் கூடியதாக உபாசுதெ (உவாவாதெ)=உபாவிக்கின்றனரோ த்வம் (தடிவ)=இது ந (ந)=ப்ரம்ஹமன்று. (4) (எ-று)

பாஷ்யம்.—இவ்விதமாகசங்கை கொள்ளாதே சைதன்னியமாத்திரமான ஸ்திதியையுடைய எது வாக்கினால் (சொல்லப்படாததேர்)

थ्सङ्केपरिच्छिन्ना एहायन्त एवङ्कूपयुक्ता इत्येवं तदभिव्यय्यशब्दः पदं वाक् इत्युच्यते । “अकारो वै सर्वा वाक्, सैषा (स्य) रपशान्तिस्थो-

இங்குள்ள வாக்கீ என்றதனால் *நாக்கின் அடிமுதலிய எட்டுஸ்தானங்களில் ஸம்பந்தத்தையடைந்ததும், அக்னியைத் தேவதையாகவுடையதும், வர்ணங்களைப் பிரகாசப்படுத்துவதமாக கரணமிருக்கிறது. எழுத்துக்களும் பொருளைப்பற்றிய ஸங்கேதத்தையொட்டி (1)பரிச்சின்னங்களாகவும் (அதாவது: இம்முறைப்படிப் பிரயோகிக்கக்கூடியனவென்றும் இத்துணை எழுத்துக்கள் சேர்ந்தன வென்றுமாம்) இருக்கின்றன. இத்தணையும் சேர்ந்த எழுத்துக்களினால் (2)பிரகாசப்படுத்தப்படும் சப்தமானது பதம் என்றும், வாக்கீ என்றும் சொல்லப்படும். ஆகவே முற்கூறிய கரணம் அதனால் பிரகாசப்படுத்தப்படும் வர்ணம் ஆக இரண்டும் சொல்லப்பட்டதாகக்கொள்ளவேண்டும். அ(அ) “அ என்ற எழுத்தை முக்கியமாகவுடைய அம் (அ)ஓம் என்றப்ரணவத்தினால் உபலக்ஷண முறையாற் காண்பிக்கப்பட்ட ஸ்போடமம்

*अष्टौ स्थानानि वर्णानामुरः कण्ठशिरस्तथा । जिह्वामूलञ्च दन्ताश्च नासिकोष्ठौ च तालु च ॥ (अक्षराणि षोडशानि वन्तः श्रान्ताः कण्ठशिरःशुभ्रा । जिह्वाशुभ्रानि च कण्ठशिरःशुभ्रानि च तालुश्च ॥) = வர்ணங்கள் (எழுத்துக்கள்) மார்பு, கண்டம், சிரஸ், ஜிஹ்வா (நாக்கின்) மூலம்-அடி, பற்கள், மூக்கு, உதடு தாலு முதலிய எட்டு இடங்களினின்றும் உண்டாவதாக சிணுக்கெயன்றநூல் சொல்லுகின்றது.

(1) அந்தந்தப்பொருளைக் கூறுவதற்குத்தக்கபடி கூட்டியும் குறைத்தும் சொல்லப்படுவனவாகவும் என்று பொருள்.

(2) பாஷ்யத்தில் “तदभिव्यय्यशब्दः” (“தடிவிவ்யய்ய” என்று) என்றதனால் சீ: (அள) என்றவிடத்தில் க், ஓள, :, க என்றும், ஓள என்றும், : என்றும், சொல்லப்பட்டவுடன் இம்மூன்று எழுத்துக்களும் அழிந்துவிடும் இம்மூன்றும் சேர்ந்து ஒன்று என்பதாய் இவற்றினால் “கெள்:” என்ற அழியாத சப்தமறியப்படுவதாயும் அதுவே ஸ்போடம் என்றும், வியர்கரண சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருப்பதையொட்டி ஸ்போடம் என்ற சப்தம் சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ளவும். மற்றும் இதுவிய்யமான விசேஷத்தை நமது ஸூத்திர பாஷ்ய தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் ம் 1-வது அத்தியாயம் 375-வது முதலுள்ள பக்கங்களில் காண்க.

इत्यादिचं वाजसनेयके । “या वाक्पुरुषेषु सा घोषेषु प्रतिष्ठिता । कश्चित्तां वेद ब्राह्मणः” इति प्रश्नमुत्पाद्य प्रतिवचनमुक्तम् “सा वाग्यया स्वप्ने भाषते” इति । सा हि वक्तुर्वक्तिः नित्या वाक् चैतन्यज्योतिस्स्वरूपा । “नहि वक्तुर्वक्तेर्विपरिलोपो विद्यते” इतिश्रुतेः । तदेवात्मस्वरूपं, ब्रह्म=निरतिशयं भूमाख्यं बृहत्त्वाद्ब्रह्मेति विद्धि=विजानीहि त्वम्, यैः वागाद्युपाधिभिः “वाचो हवाक्, चक्षुषश्चक्षुः, श्रोत्रस्य श्रोत्रं मनसो मनः” “कर्ता भोक्ता विज्ञाता नियन्ता प्रशासिता” “विज्ञानमानन्दं ब्रह्म” इत्येवमादयस्संव्यवहारा असंव्यवहार्ये निर्विशेषे परे साम्ये ब्रह्मणि प्रवर्तन्ते, तान्व्युदस्यात्मानमेव निर्विशेषं ब्रह्म विद्धि इति पञ्चशब्दार्थः ।

யும், வாஜஸநேயகோபநிடதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “புருஷர் (சேதனர்) களிடத்தில் யாடொரு வாக் சக்தியுண்டோ அது கோஷங்களில்=எழுத்துக்களில் நிலையையடைந்திருக்கிறதென அதை அறியும் ப்ராம்ஹணன் யார்” என்ற கேள்வியை உண்டாக்கி அதற்குப் பதில் சொல்லுமிடத்து “எதனால் ஸ்வப்பினத்தில் பேசுகிறனோ அதுதான் வாக்காகும்” எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சைதன்னியஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபமான அந்த நித்யமான வாக்கன்றோ வக்தாவினது வக்தியாக (வசனரூபமான அந்தக்கரணவிருத்திக்குப் ப்ரகாசகமாக) வாசும் “வக்தாவினது வக்திக்கு (வசனரூப அந்தக்கரணவிருத்தி ப்ரகாசக சைதன்னியத்துக்கு) நாசமானது கிடையாது” என ஸ்ருதியுமிருக்கிறது. அதையே=ஆத்மஸ்வரூபத்தையே, ப்ரம்ஹமாக=ஒப்புயர்வற்றதும் எங்கும் நீக்கமற்றிறைந்துள்ளதுமாக இருப்பதுபற்றி பூமா எனப்பெயரிய ப்ரம்ஹமாக நீ அறிந்து கொள்ளுவாயாக. வாகாதிகளான எந்த வுபாதிகளால் வாக்குக்கு வாக்கென்றும், கண்ணுக்குக் கண்ணென்றும், காதுக்குக் காடுதன்றும், மனஸ்ஸுக்கு மனஸ்ஸென்றும், கர்த்தா, போக்தா, விக்ரூதா, நியந்தா, ப்ரஸாலிதா, விக்ரூனம் ஆனந்தம் ப்ரம்ஹ என்றதாதிகளுமான வியவஹாரங்கள் எவ்வித வியவஹாரத்தையும் கடந்ததும், நிர்விசேஷமும், எல்லாவற்றிலும் ஸமமாகவுள்ளதுமான ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் ஏற்படுகின்றனவோ அந்த வியவஹாரங்களைப் போக்கிப் ப்ரத்யகாத்மாவையே நிர்விசேஷமான ப்ரம்ஹமாக அறிந்து

नेदं ब्रह्म यदिदमिति उपाधिभेदविशिष्टमनात्मेश्वरादि, उपासते=ध्यायन्ति ।
तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि इत्युक्तेऽपि नेदं ब्रह्मेतन्नात्मन अब्रह्मत्वं पुनरुच्यते
नियमार्थम् । अन्यब्रह्मबुद्धिपरिसङ्ख्यानार्थं वा ॥ ५ ॥

கொள்ளுவாயாக என்பது (ஸ்ருதியில் ததேவ (ததேவ) என்றவிடத்
திலுள்ள) ஏவ என்ற சப்தத்தின் பொருளாலும். எதை இதமென்
பதாச=உபாதிமூலமேற்பட்ட பேதத்துடன் கூடினதும், ஆனது
பற்றி ப்ரத்யகாத்மாவாக இல்லாததமான ஈஸ்வராத்யாக,உபாவிக்
கின்றனரோ=தீயானிக்கின்றனரோ, இது ப்ரப்ஹமாகவாகாது.
“அதையே ப்ரப்ஹமாக நீ அறிந்தகொள்ளு” எனவுபதேசிக்கப்பட்
டிருப்பிலுங்கூட “இது ப்ரப்ஹமன்று” என்றதால் ப்ரத்யகாத்மா
வாகவில்லாததற்கு ப்ரப்ஹத்தன்மையானது கிடையாதென (1)நிய
மத்துக்கு வேண்டியோ, வேறிடத்தில் ப்ராப்தமான ப்ரப்ஹ புத்தி
யை விலக்கவேண்டியோ த்ருப்டவும் உபதேசிக்கப்படுகிறது. (5)

(1) பாஷ்யத்தில் “நியமார்த்தம் என்றதால் நியம விதியும் “அந்ய
ப்ரம்ஹ புத்தி பரிஸங்க்யாநார்த்தம் வ” என்றதால் பரிஸங்க்யா விதி
யும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—அபூர்வவிதி என்றும், நியம
விதி என்றும், பரிஸங்க்யா விதி என்றும் விதிகள் மூன்று விதங்களாகும்.
அவற்றுள் வேறு ப்ரமாணத்தால் முற்றிலும் ப்ராப்தமாகவாகாத பொரு
ளை விதிப்பது அபூர்வவிதி எனப்படும். அதாவது: “வரீஹீன் ப்ரோக்ஷதி”
(நெல்லை ப்ரோக்ஷணம் செய்தல் வேண்டும்.) என்றவிடத்தில் விதிக்கப்
படும் வரீஹி ப்ரோக்ஷணமானது ப்ரோக்ஷணத்தை விதிக்கும் இந்தச் சாஸ்
த்ரத்தைத் தவிர்த்து வேறு எந்த ப்ரமாணத்தினாலும் ப்ராப்தமாகவாகா
ததால் இது அபூர்வவிதியாகும். இவ்விதமே “அரீஹீஹோநாம் ஜுஹு
யாக்” (அக்னிஹோத்ர ஹோமத்தைச் செய்தல்வேண்டும்) என்பதும்
அபூர்வ விதியாகும். இவ்விடத்தில் அக்னிஹோத்ர ஹோமமானது அதை
விதிக்கும் இந்த வசனத்தைத் தவிர்த்து வேறு எந்த ப்ரமாணத்தாலும்
ப்ராப்தமாகவாகாததால் இதுவும் அபூர்வவிதியே யாகும். ஒரு பக்ஷத்
தில் ப்ராப்தமானவற்றுக்கு அப்ராப்தமான வேறு பக்ஷத்தையும் சேர்ப்
பிக்கும் விதி நியமவிதி எனப்படும். அதாவது: “ஸமே யஜேத்” என்ப
தாம். “தர்சபூர்ணமாஸாப்யாய் யஜேத்” (தர்சபூர்ணமானங்கன் என்ற
யாகங்களால் இஷ்டத்தைப் பாவிக்கவேண்டும்) என்பதாய் யாகமானது
செய்யவேண்டுவதாக விதிக்கப்பட்டது. அந்த யாகமானது யாதானு

மொரு தேசமின்றிச் செய்யவியலாதானதுபற்றி அவ்விதியினின்றும் தேசமும் ப்ராப்த்தமாகிறது. அந்தத் தேசமானது ஸமமானதாகவும் (மேடு பள்ளமற்றதாகவும்) விஷமமாகவும் (மேடுபள்ளமுள்ளதாகவும்) ஆகலாம். யாகஞ் செய்பவன் எதுபோழ்து ஸமமான தேசத்தில் யாகஞ்செய்யவீரும் புவானே அதுபோழ்து “ஸமே யஜேத” (ஸமமானவிடத்தில் யாகஞ் செய்தல் வேண்டும்) என்ற வசனமானது உதாஸீனமாக (தான் தனது பொருளை விதிக்காததாக) இருக்கும். எதுபோழ்து விஷமமான தேசத்தில் யாகஞ்செய்ய வீரும்புவானே அதுபோழ்து “ஸமமானவிடத்தில் யாகஞ் செய்தல் வேண்டும்” என்பதாய் தனது பொருளை விதிக்கும். விஷமதேசத்தில் யாகஞ்செய்யுங்கால் தனது பொருள் அப்ராப்த்தமாக வாசிவிவோதால் இவ்விதி அப்பொழுது அவ்ச்யமாகவாகிவிடுகிறது. விஷம தேசத்தின் நிவிருத்தியோ சொல்லாமலே ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அதாவது:—சாஸ்திரத்தினால் விதிக்கப்பட்ட தேசத்தினாலேயேதான் யாகநிஷ்பத்தியேற்படுமெயொழிய சாஸ்திரம் விதிக்காத தேசத்தில் செய்தலால் சாஸ்திரஞ் சொன்னபடி யாகமானது அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாகவாகாது என்றும். “கிழக்குமுகமாக இருந்துகொண்டு அன்னங்களைப் புஜிக்க வேண்டும்” என்பதும் இந்த நியமவிதியில் உதாஹரணமாகவாகலாம். அனேகவிடங்களில் ப்ராப்தமான ஒன்றுக்கு வேறு இடத்தினின்றும் நிவிருத்தி ஏற்படவேண்டி ஓர்இடத்தில் திருட்பவும் விதித்தல் பரிஸங்கீயா விதியாகும். அதாவது:—“இமாமகீருப்ணநீ ரசநாம்நுதல்ய” நுதல்ய (உண்மையான பலனையுடைய யாகத்தினது இமாம் ரசநாம்—இந்தக்கயிற்றை அகீருப்ணநீ—தேவர்கள் எடுத்தனர்) எனச் சயனயாகப்ரகரணத்தில் படிக்கப்படும் இந்தயந்திரமானது பொதுவாய் கழுதையைக் கட்டுவதாகவோ, குதிரையைக் கட்டுவதாகவோவுள்ள கயிற்றை எடுப்பதைப்போதிக் கக் கூடியதாகவாகிறது. இதனின்றும் கழுதையைக் கட்டும் கயிற்றை எடுத்தலிலும் குதிரையைக் கட்டும் கயிற்றை எடுத்தலிலும் இம்மந்திரம் பிராப்த்தமாகும். அவ்விதம் ப்ராப்த்தமாகவே இமாமகீருப்ணநீ ரசநாம்நுதல்யேத்யேத்யகீவாபிதாநீமாநத்தே “இமாமகிருப்ணநீரசநாமிருதல்ய” என்ற மந்திரத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு அச்வத்தைக் கட்டும் கயிற்றையெடுக்கவேண்டுமென விதிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் அச்வத்தைக் கட்டும் கயிர் எனச்சொன்னதானது கர்த்தபத்தை (கழுதையைக்) கட்டும் கயிற்றினின்றும் நிவிருத்தி செய்வதால் இதுபரிஸங்கீயாவிதியாக—(நித்ய ப்ராப்த்தங்களான இரண்டினுள் ஒன்றைவிலக்குவதாக)வாகிறது என்றும். அது போல இவ்விடத்தில் உபாதிக்கு அனாத்மத்வமானது சுருதியினால் ப்ராப்த

यन्मनसा न मनुते येनाहुर्मनो मतम् ।

तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥ ६ ॥

யநுநஸா ந மநுதெ யெநாஹுமனோமநா மதமு ।

தடெவ வ்ரஹ க்வம் விஹி நெஹம் யதிஹிமனோவாஸதெ ॥ ௬ ॥

यन्मनसा न मनुते । मन इत्यन्तःकरणं बुद्धिमनसोरेकत्वेन गृह्यते ।
मनुते अनेनेति मनः सर्वकरणसाधारणं सर्वविषयव्यापकत्वात् । “ काम-

(ப-ரை) யத் (யக்)=எதை மனசா (மனஸா) = மனத்தினால்
ந மனுதெ (ந மநுதெ)=எண்ணுவதில்லையோ, யெந (யெந)=எதனால்
மன: (மந:) = மனதானது மதம் (மதம்)=விஷயமாக்க (பரகாசப்
படுத்தப்) பட்டதென அஹு: (அஹு:)=சொல்லுகின்றனரோ ததெவ
(தடெவ)=அதையே வ்ரஹ(வ்ரஹ)=பரம்ஹமாக வம் (வம்)=ஈ விஹி
(விஹி)=அறிந்துகொள்வாயாக யத் (யக்)=எதை ட்டம் (மதம்)=இது
என்பதாய் உபாதி பேதத்துடன் கூடினதாக உபாஸதெ(உவாஸதெ)=
உபாஸிக்கின்றனரோ ட்டம் (மதம்)=இது ந (ந)=பரம்ஹமன்று.

பாஷ்யம்.—यन्मनसा न मनुते (யநுநஸா ந மநுதெ) புத்தி
மனஸ் இரண்டையும் ஒன்றாக்கி மனஸ் என்றதால் அந்தக்காரணம்
கிரஹிக்கப்படுகிறது. இதனால் மனம் செய்கிறான் என்ற வ்யுத்
பத்தியால் மனஸ் என்பது எல்லாக் காரணங்களுக்கும் பொதுவாகவு
மாகிறது. எல்லா விஷயங்களிலும் வியாபகமாக இருப்பதும்

தமாகவாகிறது லோகத்தினால் அப்ராப்த்தமாகவாகிறது. இங்கு ச்ருதியா
னது லோகத்தினால் அப்ராப்த்தமான அனாத்மத்தை “நேதம்” என்ற
தால் பூர்த்தி செய்வதால் இது நியமவீதியாகவாகலாம். அல்லது ப்ரத்ய
க்ஷாதிப்ரமாணங்களால் ப்ரத்யகாத்மாவுக்கு அப்ரம்ஹத்வமானது ப்ராப்த்த
மாகவாகிறது. ப்ரத்யகாத்மாவாக இல்லாத ஈசுவராதிகளுக்கு ப்ரம்ஹத்
வமானது ப்ராப்த்தமாகவு மாகிறது “ ப்ரத்யகாத்மாவாக இல்லாதது
எதுவோ அதர்க்கு ப்ரம்ஹத்வம் கிடையாது” என்று கூறினதும் ப்ரத்ய
காத்மாவாகவுன்னதர்க்கு அப்ரம்ஹத்வநிஷேதம் ப்ராப்த்தமாகிறது. அதர்
வது: ப்ரத்யகாத்மாவாகவுள்ளது ப்ரம்ஹம் என்பதுதானே கிடையாது
விடுகிறது. ஆகவே இதைப் பரிஸங்க்யா வீதியாகவும் கொள்ளலாம் என்
றேற்பட்டது. (எ-று)

स्सङ्कल्पो विचिकित्सा श्रद्धाऽश्रद्धा धृतिरधृतिर्हीर्षीर्भीरित्येतत्सर्वं मनं पथ” इतिश्रुतेः कामादिवृत्तिमन्मनः । तेन मनसा यत्=चैतन्यज्योतिः मनसोऽवभासकं न मनुते न सङ्कल्पयति, नापि निश्चिनोति मनसोऽवभासकत्वेन नियन्तृत्वात् । सर्वविषयं प्रति प्रत्यगेवेति स्वात्मनि न प्रवर्ततेऽन्तःकरणम् । अन्तःस्थेन हि चैतन्यज्योतिषा अवभासितस्य मनसः मननसामर्थ्यम्, तेन सवृत्तिकं मनः येन=ब्रह्मणा, मतम्=विषयीकृतम् व्याप्तमाहुः=कथयन्ति ब्रह्मविदः । तस्मात्तदेव मनसः आत्मानं प्रत्यक्चेतयितारं ब्रह्म विद्धि । नेदमित्यादिपूर्ववत् ॥ ६ ॥

यच्चक्षुषा न पश्यति येन चक्षुःषि पश्यति ।

तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥ ७ ॥

யதுகூஷா ந பஸ்யதி யெந ஊக்ஷுஷி பஸ்யதி ।
தடெவ வ்ஹ க்வம் விஷி நெதம் யதிதமுபாஸதெ ॥ ௭ ॥

அதன் காரணமாகும். “காமம், ஸங்கல்பம், ஸம்சயம், ஸ்ரத்தை, அஸ்ரத்தை, தைரியம், அதைரியம், வெட்கம், புத்தி, பயம் என்ற இவையாவும் மனதே’ என ஸ்ருதியுமிருக்கிறது. காமம் முதலிய விருத்திகளுள்ளது மனது. அந்த மனத்தினால் மனத்துக்கு அவ பாஸகமான (ப்ரகாசகமான) யாதொரு சைதன்னியஜ்யோதிஸ்ஸுண்டோ (அதை) மனனம் செய்வதில்லை=ஸங்கல்பிப்பதில்லை நிர்ஸயிப்பதில்லை. மனஸ்ஸுக்கு ப்ரகாசகமாக வாவதிலிருந்து நியந்தாவாக (ப்ரம்ஹம்) இருப்பதே அதன் காரணமாகும். எல்லாவிஷயத்தையும் ட்றித்து ப்ரத்மக்காவே இருப்பதிலிருந்து அந்தக்கரணமானது தனது ஆத்மாவினிடத்தில் ப்ரவிருத்திப்பதில்லை. தன்னுள்ளிலிருக்கின்ற சைதன்னியஜ்யோதிஸ்ஸினால் ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்ட மனஸ்ஸுக்கன்றே மனனஞ்செய்யும் ஸாமர்த்தியம் ஏற்படுகிறது. அதனாற்றான் ப்ரம்ஹவித்துக்கள் விருத்திகளுடன் கூடின மனது ப்ரம்ஹத்தினால் மதம்=விஷயீகரிக்கப்பட்டது அதாவது: ஸீயாபிக்கப்பட்டது என சொல்லுகின்றனர். ஆகவே அதையே=ப்ரத்யக்சேதனரூபியான மனத்தினது ஆத்மாவையே, ப்ரம்ஹமாக அறிந்து கொள்ளுவாயாக. “நேதம் யதிதமுபாஸதே” என்றதாகிகளுக்கு முன்போலவே பொருள் கொள்ளவும். (6) (௭-று)

यच्चक्षुषा न पश्यति=न विषयीकरोति अन्तःकरणवृत्तिसंयुक्तेन लोकः, येन चक्षुषि=अन्तःकरणवृत्तिभेदभिन्नाः चक्षुर्वृत्तीः पश्यति चैतन्याः तमज्योतिषा विषयीकरोति व्याप्नोति ॥ ७ ॥

यच्छ्रोत्रेण न शृणोति येन श्रोत्रमिदं धृतम् ।
तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥ ८ ॥

யெழு_ஹகுண ந ஸு_ஹணா_ஹகி யெந னெ_ஹகு_ஹஜி_ஹஹ_ஹ ஸு_ஹத_ஹ ।
த_ஹஜெ_ஹவ_ஹ ஹ_ஹஹ_ஹ க_ஹவ_ஹ வி_ஹஜி_ஹ நெ_ஹஜ_ஹ ய_ஹஜி_ஹஜ_ஹஹ_ஹவ_ஹவ_ஹதெ ॥ ௮ ॥

(ப-ரை) யத் (யக்)=எதை चक्षुषा (அக்ஷுஷா)=கண்ணினால்
न पश्यति (ந வஸ்யதி)=லோகமானது பார்ப்ப (விஷயீகரிப்ப) தில்
லையோ. येन (யெந)=அந்தக்கரணவிருத்தி ஸம்யுக்தமான எதனால்,
அதாவது: ப்ரம்ஹத்தினால் चक्षुषि (அக்ஷுஷி)=அந்தக்கரண
விருத்திகளின் பேதத்தையொட்டி பேதப்பட்ட சக்ஷுர்விருத்தி
களை पश्यति (வஸ்யதி)=லோகமானது விஷயீகரிக்கின்றதோ तदेव
(தஜெவ)=அதையே ब्रह्म (ஹ்ரஹ்)=ப்ரம்ஹமாக, स्वम् (ஸ்வஹ்)=விद्धि
(விஜி)=அறிவாயாக. यदिदमुपासते (யஜிஜஹ்வாவாவதெ)=(எதை
இதம் என்பதாய் உபாதிபேதத்துடன் கூடினதாக உபாலிக்கின்ற
னரோ इदं न (ஈஜ_ஹ ந)=இது ப்ரம்ஹமன்று. (7) (எ-று)

பாஷ்யம்.—यच्चक्षुषा न पश्यति (ய_ஹஅ_ஹக்ஷு_ஹஷா_ஹ ந_ஹ வ_ஹஸ்ய_ஹதி)
எதைக் கண்ணினால் விஷயீகரிப்பதில்லையோ=(எது சாக்ஷுஷமான
அந்தக்கரணவிருத்திக்கு விஷயமாகவாவதில்லையோ என்றுகருத்து)
அந்தக்கரணத்தின் விருத்திகளுடன் கூடின எதனால் சக்ஷுர்ஸஸு
களை=அந்தக்கரணத்தின் விருத்திபேதத்தை யொட்டி பேதப்பட்ட
வைகளான சாக்ஷுஷவிருத்திகளை, லோகமானது பார்க்கிறதோ
சைதன்யாத்மஜ்யோதிஸ்ஸினால் விஷயீகரிக்கிறதோ அதாவது: எங்
கும் நிறைந்து நிற்கிறதோ என்றும். (7) (எ-று)

(ப-ரை) यत् (யக்)=எதை लोकाமானது श्रोत्रेण (நெ_ஹகு_ஹ
ண_ஹ)=ஸ்ரோத்ரேந்திரியத்தினால் न शृणोति (ந ஸு_ஹணா_ஹகி)=விஷயீ
கரிப்பதில்லையோ येन (யெந)=எந்த சைதன்யாத்மஜ்யோதிஸ்ஸினால்
इदम् (ஈ_ஹஜ_ஹ)=இந்த श्रोत्रम् (நெ_ஹகு_ஹஜ_ஹ)=ஸ்ரோத்ரேந்திரியமானது

यच्छ्रोत्रेण न शृणोति द्विदेवताधिष्ठितेन आकाशकार्येण मनोवृत्ति-
संयुक्तेन न विषयीकरोति लोकः । येन श्रोत्रमिदं धृतं=यत्प्रसिद्धं चैतन्या-
त्मज्योतिषा विषयीकृतं तदेवेत्यादि पूर्ववत् ॥ ८ ॥

यत्प्राणेन न प्राणिति येन प्राणः प्रणीयते ।

तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥ ९ ॥

யசுப்ராணெந ந ப்ராணிகி யெந ப்ராணஃ ப்ரணீயதெ ।
ததெவ ப்ரஹ்ம த்வம் விஷ்டி நெதம் யதிதமுபாஸதெ ॥ ௯ ॥

ஐதம் (ஸ்ரீ-தல்) = விஷயமாக்க (ப்ரகாசிப்பிக்க) ப்பட்டதோ ததெவ (த
தெவ) = அதையே ப்ரஹ்ம (ப்ரஹ்ம) = ப்ரம்ஹமாக த்வம் (கவல்) = நீ விஷ்டி
(விஷ்டி) = அறிந்துகொள்ளுவாயாக. யத் (யக்) = எதை இதம் (உதல்) =
இது என்பதாய் உபாதிபேதத்துடன் கூடினதாக உபாஸதெ (உவாஸ
தெ) = உபாஸிக்கின்ற (த்யானிக்கின்ற) நரோ இதம் (உதல்) = இது ந
(ந) = ப்ரம்ஹமன்று. (8) (எ-று)

பாஷ்யம். — யच्छ्रोत्रेण न शृणोति (யஷ்ரோத்ரெண ந ஸ்ரணோ
கி) திக்கு தேவதை இவற்றுல் அதிஷ்டிசமும், ஆகாசத்தின் காரிய
மும், ப்ரணேநிசுத்தியுடன் கூடினதுமான (ஸ்ரோத்திரத்தினால்) லோ
கமானது எதை விஷயீகரிப்பதில்லையோ எதனால் = சைதன்ஸியாத்ம
ஜ்யோதிஸ்வினால், இந்த ஸ்ரோத்ரமானது ஸ்ரூதமோ = விஷயமாக்க
கப்பட்டதோ ததெவ (ததெவ) என்றதாதிக்கு முன்போலவே ப்ரா
ணஸ் கொள்க. (8) (எ-று)

ப-ரை) யத் (யக்) = எதை, ப்ராணெந (ப்ராணெந) = க்ரானேந்தி
ரியத்தினால் ந ப்ராணிதி (ந ப்ராணிகி) = லோகமானது விஷயீகரிப்ப
தில்லையோ. யெந (யெந) = எந்த சைதன்யாத்மஜ்யோதிஸ்வினால் ப்ரா
ணஃ (ப்ராணஃ) = க்ரானேந்திரியமானது ப்ராணீயதெ (ப்ரணீயதெ) = தனது
விஷயத்தைக்குறித்து செல்லும்படிசெய்யப்படுகிறதோ, ததெவ (ததெ
வ) = அதையே ப்ரஹ்ம (ப்ரஹ்ம) = (ப்ரம்ஹமாக) த்வம் (கவல்) = நீ விஷ்டி
(விஷ்டி) = அறிந்து கொள்ளுவாயாக. யத் (யக்) = எதை இதம் (உதல்) =
இது என உபாதிபேதவிஷ்டமாக உபாஸதெ (உவாஸதெ) = த்யானிக்
கின்றனரோ இதம் (உதல்) = இது ந (ந) = ப்ரம்ஹமன்று. (9) (எ-று).

यत्प्राणेन=प्राणेन पार्थिवेन नासिकापुटान्तरवस्थितेन अन्तःकरण-
प्राणवृत्तिभ्यां सहितेन यन्न प्राणिति=गन्धवन्न विषयीकरोति, येन चैतन्या-
त्मज्योतिषा अवभास्यत्वेन स्वविषयं प्रति प्राणः प्रणीयते । तदेवेत्यादि-
सर्वं समानम् ॥ ९ ॥

इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य
श्रीःच्छङ्करभगवतः कृतौ केनोपनिषत्पदभाष्ये प्रथमः खण्डः समाप्तः ॥

—ॐ—

பாஷ்யம்.—எதை ப்ராணனூல்=பார்த்தீவமும், நாஸிகையின்
ஒட்டையினுள்ளிலிருப்பதும் அந்தக்கரணம் ப்ராணன் இவற்றின்
விருத்திகளுடன் கூடினதுமான க்ராணேந்திரியத்தினால் ந ப்ராணிதி
(ந ப்ராணிதி) மணத்தைப்போன்று விஷயீகரிப்பதில்லையோ, எந்த
சைசன்யாத்பஜ்யோதிஸ்வினால் ப்ரகாஸ்யமாக இருப்பதன்மூலம்
க்ராணேந்திரியமானது தனது விஷயத்தை (மணத்தை) க்குறித்து
பேரகூட்படி செய்யப்படுகிறதோ ததேவ (ததேவ) என்றதாதிகளுக்கு
முன்போலவே பொருள் கொள்க. (9) (எ-று)

இவ்விதம் கோவிந்தபகவத்பூஜ்யபாதசிஷ்யரும், பரமஹம்ஸ பரிவ்
ராஜகாசாரியருமான ஸ்ரீமத்சங்கரபகவத்பாதர் அவர்களின்
சுருதியான கேநோபநிடதத்தின் பதபாஷ்யத்தில்
முதலாவது கண்டம் முற்றிற்று.

—ॐ—

இரண்டாவது கண்டம்.

यस्माद्विश्वमुदेति यत्र निवसत्यन्ते यदप्येति य-

त्सत्यज्ञानसुखस्वरूपसर्वधिदैतप्रणाशोज्झितम् ।

यज्जागृत्स्वपनप्रसுसिषु विभात्येकं विशोकं परं

प्रत्यग्ब्रह्म तदस्मि यस्य कृपया तं देशिकेन्द्रं भजे ॥

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—இவ்விதம் ஜெநயமும் உபாதேயமுமா
னவற்றுக்கு மாதுபட்ட ஆத்மாவே ப்ரமஹம் என வுபதேசிக்கப்

अथ द्वितीयः खण्डः ॥

एवं हेयोपादेयविपरीतस्त्वात्मा ब्रह्मेति प्रत्यायितः शिष्योऽहमेव ब्रह्मेति सुष्ठु वेदाहमिति मागृहणीयादित्याशङ्क्याहाचार्यः शिष्यबुद्धिविचालनार्थम् यदीत्यादि। ननु इष्टैव सुवेदाहमिति निश्चिता प्रतिपत्तिः, सत्यमिष्टा निश्चिता प्रतिपत्तिः नहि सुवेदाहमिति। यद्धि वेद्यं वस्तु विषयी भवति तत्सुष्ठुवेदितुं शक्यम्। दाहामिव दग्धुमग्नेर्दग्धुर्नत्वग्नेः स्वरूपमेव। सर्वस्य हि वेदितुः स्वात्मा ब्रह्मेति सर्ववेदान्तानां सुनिश्चितोऽर्थः। इहच तदेव प्रतिपादितं प्रश्नप्रतिवचनोक्त्या “श्रोत्रस्य श्रोत्रम्” इत्याद्यया। “यद्वाचानभ्युदितम्” इति च विशेषतोऽवधारितम्। ब्रह्मवित्संप्रदायनिश्चयश्चोक्तः॥

பட்ட சிஷ்யனானவன் நானே பரம்ஹமென்றும், நான் என்றே நன்கு அறிவேன் என்றும் எண்ணிவிடுவான் எனவாசங்கித்து ஆசிரியர் சிஷ்யனுடைய புத்தியைப் பரிசோதித்துப்பார்க்கவேண்டியடிமந்யசே (யஜுஜநயஸே) என்றதாதியாலுபதேசிக்கத் தொடங்குகிறார்—

சங்கை—நன்கு அறிவேன் என்பதான நிர்ஸிதமான அறிவானது இவ்வுடமானதுதானே எனின்?

உத்தரம்—நிர்ஸிதமான அறிவுவேண்டுமென்பது உண்மைதான். ஆயினும் (பரம்ஹத்தை) நான் நன்கு அறிவேன் என்ற எண்ணம் வேண்டற்பாலதன்று. பொசுக்கும் திறமையுடைய நெருப்புக்கு பொசுக்கக்கூடிய பொருள் பொசுக்கமுடிவதாக வாகலாமேயொழிய அக்னியின் ஸ்வரூபமே அக்கினிக்கு பொசுக்கக்கூடியதாக வாவதில்லை என்பதுபோல, வேத்யமான எந்தவஸ்து விஷயமாகவாகக்கூடுமோ அது நன்கு அறியக்கூடியதாகவாகலாம். அறிபவனான எல்லாருக்கும் சொந்த பரத்யகாத்மாவே பரம்ஹம் என்பது எல்லா வேதாந்தங்களுடையவும் நன்கு நிர்ஸயிக்கப்பட்ட பொருள். இவ்விடத்திலும் “ஸ்ரோத்ரஸ்ய ஸ்ரோத்ரம்” என்ற தாதியான பரஸ்னப்ரதிவசன வார்த்தையினால் அதுவே சொல்லவும்பட்டது. “எது வாக்கினால் சொல்லப்படாததோ” என விசேஷித்து உறுதிப்படுத்தவும்பட்டது. பரம்ஹ வித்துக்களின் ஸம்மித

यदि कदाचिन्मन्यसे सुवेदेति, सुष्टु वेदाहं ब्रह्मेति । कदाचिद्यथाश्रुतं
दुर्विज्ञेयमपि क्षीणदोषः सुमंधाः कश्चित्प्रतिपद्यते कश्चिन्निति साशङ्कमाह—
यदीत्यादि । दृष्टं च—“य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यत एष आत्मेति होवाचै-
तदमृतमभयमेतद्ब्रह्म” इत्युक्ते प्राजापत्यः पण्डितोप्यसुरराडिरोचनःस्व-

(ப-ரை) சுவேத (ஸுவேத) = நன்கு அறிவேன் इति (உதீ) =
என்று यदिमन्यसे (யஜிதேவ) = ஒருஸமயம் எண்ணுவாயேயா
னால் अस्य ब्रह्मणः (சுவாஜி ஸஹண) = இந்தப் பரம்ஹத்தினுடைய
தான் यत् रूपम् (யஜி ரூபம்) = யாதொரு எவ்வுருமுண்டோ அதை
त्वम् (சுவ) = நீ दभ्रमेवापि वेत्य (உஹ லெவாவி வெத்ய) = அற்பமாகவே
அறிந்தவனாகின்றாய். अस्य (சுவாஜி) = இந்த பரம்ஹத்துக்கு देवेषु
(ஹேவேஷு) = அதிதவதத்திலிருப்பதாக यत् (யஜி) = எந்த ஒரு பத்தை
எண்ணுகின்றாயோ அதையும் त्वम् (சுவ) = நீ அற்பமாகவே அறிந்
தவனாகின்றாய். अथनु (சுவாநு) = ஆகவே ते (தே) = உன்னைப் பரம்
ஹமானது मीमांस्यमेव (மீமாஸ்யேவ) = விசாரித்தறியக்கூடியதாக
வே ஆகிறது. இவ்விதம் ஆசிரியரார் சொல்லப்பட்ட சிஷ்யன்
தனித்த இடத்திலிருந்து மனத்தையடக்கினவனாய்க்கொண்டு ஆசிரி
யராவ்விதஞ் சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரத்தின் பொருளை விசாரித்
தறிந்து யுக்தியிலுமுறுதிப்படுத்திக்கொண்டு சொந்த அனுபவத்
துக்குக் கொண்டுவந்து ஆசிரியரின் அருகில் வந்து “நான் இப்பொ
ழுது विदितम् (விதிதம்) பரம்ஹ மறியப்பட்டதாகவாகலாம் என
मन्ये (மனயே) எண்ணுகிறேன்” என்றான். (1) (எ-று)

பாஷ்யம்.—ஒருஸமயம் நான் பரம்ஹத்தை நன்கு அறிவேன்
என எண்ணுவாயேல், ஸ்ருதியில் கூறப்பட்டபடிக்கான பரம்ஹமா
னது அறிதற்கரிதானதாயினும் தேய்ந்த தோஷமுள்ளவனும் மிக்க
மேதாவிபுமான லொருவன் ஒரு ஸமயம் அறிந்தாலும் அறிவான்.
ஒருவன் அறியாமலுமிருக்கலாம் எனக்கருதி यदि (யஜி) என்ப
தாய் (இங்கு மூலத்தில்) சந்தேஹத்துடன் உபதேசிக்கப்பட்டது.
இவ்விஷயம் வேறு ஸ்ருதி மூலம் காணவும்பட்டிருக்கிறது. அதா
வது:—“கண்ணில் யாதொரு இந்தப் புருஷன் காணப்படுகிறானோ
இவன் ப்ராணிகளின் ஆத்மா எனச்சொன்னார். (எதை ஆத்மதத்தவ
மென்றோமோ) இதவே அமிருதமும் அபயமுமாகும். (ஆனதுபற்

भावदोषवशादनुपपद्यमानमपि विपरीतमर्थं शरीरमात्मेति प्रतिपन्नः। तथेन्द्रो देवराट् सकृत् द्विस्त्रिरुक्तं चाप्रतिपद्यमानः स्वभावदोषक्षयमपेक्ष्य चतुर्थे पर्याये प्रथमोक्तमेव ब्रह्म प्रतिपन्नवान्। लोकेत्येकस्माद्गुरोः शृण्वतां कश्चिद्यथावत्प्रतिपद्यते, कश्चिदयथावत्, कश्चिद्विपरीतं, कश्चिन्न प्रतिपद्यते, किमुवक्तव्यमतीन्द्रियमात्मतत्त्वम्। अत्र हि विप्रतिपन्नाः सदसद्वादिनस्तार्किकारस्सर्वे। तस्माद्विदितं ब्रह्मेति सुनिश्चितोक्तमपि विषमप्रतिपत्तित्वात् “यदिमन्यसे” इत्यादि साशङ्कं वचनं युक्तमेवाचार्यस्य। दध्मम् अल्पमेवापि नूनं त्वं वेत्थ=जानीषे ब्रह्मणो रूपम्। किमनेकानि ब्रह्मणोरूपा-

றியே) இது ப்ரம்ஹமுமாகும்” என்று குருவான ப்ராஜாபதியிலால் சொல்லப்பட்டதும், ப்ராஜாபதியின் புத்திரனும், டண்டிதனும், அகர ராஜனுமான க்ரோசனன் இயற்கையிலமைந்துள்ள தோஷ வசத்தினால் சரீரமே ஆத்மா என்பதாய் பொருந்தக்கூடாததாசவிருப்பினுங்கூட விபரீதமான (நேர்மாருன) பொருளையே கிரஹித்துக் கொண்டான். அவ்விதமே தேவராஜனான இந்திரன் ஒருசடவை இரண்டு தடவை மூன்றுதடவை சொல்லப்பட்டதையும் கூடக் கிரஹித்துக் கொள்ளமுடியாதவனாய் இயற்கையிலேற்பட்ட தோஷத்தின் தேய்தலை அபேக்ஷித்த நான்காவது தடவையில் முதற்றடவையிற் சொல்லப்பட்டதாகவே உள்ள ப்ரம்ஹத்தை அறிந்துகொண்டான். உலகிலுங்கூட ஒரே குருவ்னிடமிருந்து கேட்பவரூள் ஒருவன் உள்ளபடி அறிந்துகொள்ளுகிறான். ஒருவன் உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளுவதில்லை. ஒருவன் நேர்மாறாக அறிந்து கொள்ளுகிறான். ஒருவன் அறிந்து கொள்ளுவதேயில்லை. இவ்விதமிருக்க இந்திரியங்களுக்கும் புலனாகாத ஆத்மதத்த்வத்தைப்பற்றிச் சொல்லவும்வேண்டுமோ? காரணமான ப்ரம்ஹம் உண்டென்றும் இல்லையென்றும் சொல்லுகின்றவர்களான தார்க்கிகர்கள் யாவரும் இவ்விஷயத்திலன்றே முறண்பட்ட எண்ணங்கொள்ளுகின்றனர். ஆகவே அகிந்திதம் வேதனையுமான விருத்திக்கு விஷயமாகாதது ப்ரம்ஹம் என நன்கு நிர்ஸித்தமாகச் சொல்லப்படினுங்கூட மாறுதலான அறிவேற்படல் கூடுமானதால் “நன்கு அறிவேன் என ஒரு ஸமயம் எண்ணுவாயேல்” என்றதாசியான ஆசங்கையுடன் கூடின ஆசிரியரின் வசன

णि महान्त्यर्भकाणि च येनाह दध्नमेवेत्यादि? वाढम् । अनेकानिहि नाम-
रूपोपाधिकृतानि ब्रह्मणो रूपा ण न स्यतः। स्वतस्तु “अशब्दमस्पर्शम-
रूपमव्ययं तथाऽरसं नित्यमगन्धवच्च यत्” इति शब्दादिभिस्सह रूपाणि
प्रतिषिध्यन्ते । ननु येनैव धर्मेण यद्रूप्यते तदेव तस्य स्वरूपमिति ब्रह्म-
णोऽपि येन विशेषेण निरूपणं तदेव तस्य रूपं स्यात् । अत उच्यते—चैतन्यं
पृथिव्यादीनाम यतमस्य सर्वेषां विपरिणतानां वा धर्मो न भवति, तथा-
श्रोत्रादीनामतःकरणस्य च धर्मो न भवतीति ब्रह्मणो रूपमिति=ब्रह्म

மானது பொருத்தமானதேயாகும். நீ நீய்சிதமாகவே அற்பமாக
பெயுள்ள ப்ரம்ஹத்தின் ரூபத்தை அறிந்தவனாகின்றன.

சங்கை—எக்காரணத்தினால் அற்பமாகவேயுள்ள ப்ரம்ஹத்தி
னது ரூபத்தை யறிகின்றாய் என்றதாதியைச் சொல்லுகிறாரோ அக்
காரணம் பற்றி ப்ரம்ஹத்துக்குப் பெரியனவும் சிறியனவுமான
அனேக ரூபங்களுண்டோ? எனின்.

உத்தரம்—ஆம். ப்ரம்ஹத்துக்கு நாயரூபங்களாகிற உபாதி
களினால் செய்யப்பட்ட ரூபங்கள் அனேகங்கள் உண்டே யொழிய
இயற்கையிலில்லை. இயற்கையிலோடுகளில் “யாதொரு ப்ரம்ஹ
முண்டோ அது “அசப்தம்=சப்தமற்றது, ஸ்பர்சமற்றது ரூபமற்
றது, அழிவற்றது, அவ்விதமே ரஸமற்றது, நித்யமானது, கந்தமுள்
ளதமன்று” என்பதாய் சப்தாதிகளுடன் கூட ரூபங்களும் நிவே
திக்க (மறுக்க) ப்படுகின்றன.

சங்கை—எந்தத்தர்மத்தினாலேயே எது நிரூபிக்கப்படுகின்றதோ
அதுவே அந்நுடைய ஸ்வரூபமாகும் என்பதப்பற்றி ப்ரம்ஹத்துக்
குங்கூட எந்த விசேஷணத்தினால் நிரூபணம் ஏற்படுகிறதோ அது
வே அந்நுடைய=ப்ரம்ஹத்தினுடைய ரூபமாகலாம். ஆனதுபற்
றியே தான் சைதன்யமானது பூமி முதலியவைகளுள் ஒன்றினுடை
யவோ எல்லாவற்றினுடையவோ, சரீரமாக மாறுதலையடைந்தவைக
ளுடையவோ தர்மமாகவாகமாட்டாது. அவ்விதமே ஸ்ரோத்ராதிகளு
டையவும் அந்தக் காரணத்தினுடையவும் தர்மமாகவாகாது என்று
சொல்லப்படுகிறது. “ப்ரம்ஹணோ ரூபம்” என்பதாய் ப்ரம்ஹமா

कूप्यते चैतन्येन । तथाचोक्तम्—“विज्ञानमानन्दं ब्रह्म” “विज्ञानघन एव”
 “सत्यं ज्ञानमनन्तं” “ब्रह्मानं ब्रह्म” इति च ब्रह्मणो रूपं निर्दिष्टं श्रुतिषु ।
 सत्यमेवम् । तथापि तदन्तःकरणदेहेन्द्रियोपाधिद्वारेणैव विज्ञानादिशब्दै-
 र्निर्दिश्यते तदनुकारित्वाद्देहादिवृद्धिसङ्कोचच्छेदादिषु नाशेषु च, न स्वतः।
 स्वतस्तु “अविज्ञातं विज्ञानतां, विज्ञातमविज्ञानताम्” इति स्थितं
 भविष्यति । यदस्य ब्रह्मणोरूपमिति पूर्वेण संदन्धः। न केवलं अध्यात्मो-
 पाधिपरिच्छिन्नस्यास्य ब्रह्मणोरूपं त्वमल्पं वेत्थ, यदप्यधिदैवतोपाधिपरि-
 च्छिन्नस्यास्य ब्रह्मणो रूपं देवेषु वेत्थ त्वं तदपि नूनं दधमेव वेत्थेति मन्ये-

னது சைதன்யத்தினால் நீருடுக்கப்படுகிறது. அவ்விதமே “விக்-
 ஞானம் ஆனந்தம் ப்ரம்ஹ” என்றும், “விக்ஞானகனனே” என்றும்,
 “ஸத்யம் க்ஞானம் அனந்தம்” என்றும், “ப்ரக்ஞானம் ப்ரம்ஹ”
 என்றுமானவைகளால் சுருதிகளில் ப்ரம்ஹத்துக்கு ரூபமானது
 சொல்லவும்பட்டிருக்கிறது. எனின்?

உத்தரம்—இஃதுண்மைதான் ஆயினும் அந்தப்ரம்ஹமானது
 அந்தக்கரணம் தேஹம் இந்திரியம் இவையாகிற உபாதியின் வாயி-
 லாகவே விக்ஞானதிசுப்தங்களால் குறிப்பிடப்படுகிறது. தேஹாத்-
 களின் விருத்தி, ஸங்கோசம், வெட்டுப்படல் முசலியவற்றிலும் நா-
 சங்களிலும் சைதன்யத்துக்குப் பொய்யான தேஹதர்மங்களை யனு-
 ஸரித்துத் தோன்றுதல் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகமே
 யொழிய இயற்கையில் அவ்விதமுபதேசிக்கப்படுவதில்லை. இயற்-
 கையிலோ வெனில் விஜ்ராதாபி—விக்ஞானமென்ற அந்தக்கரணவிருத்-
 திக்கு விஷயமாக அறிகிறவர்களுக்கு, அறியப்படாதது, முற்கூறிய
 வாறு அறியாதவர்களுக்கு அறியப்பட்டதாக வாகிறது, என்பது
 நிலைத்ததாக வாகி விடுகிறது. “यदस्य ब्रह्मणो रूपम्” (யேஹஜீ-
 ஸ்ரஹணோ ரூபம்) என்பதாய் முன்னுள்ள வாக்கியத்துடன்
 சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். சரீரத்திலுள்ள உபாதிபரிச்சின்ன-
 மான இந்த ப்ரம்ஹத்தினுடைய ரூபத்தை நீ அற்பமாகத் தெரிந்து
 கொள்ளுகின்றாய் என்பது உட்டுமிக்லை. அகிதைவோபாதி பரிச்-
 சின்னமான இந்த ப்ரம்ஹத்தினுடைய தேவர்களிடத்திலிருப்ப
 தாய யாதொரு ரூபத்தை நீ அறிகின்றாயோ அதையும் நீ அற்பமாக

ऽहम् । यद्ध्यस्मं यद्घिदैवं तदपि च देवेषुपाधिपरिच्छिन्नत्वाद्भ्रत्वात्
निवर्तते । यत्तु विध्वस्तसर्वोपाधिविशेषं शान्तमनन्तमेकमद्वैतं भूमाख्यं
नित्यं ब्रह्म न तत्सुवेद्यमित्यभिप्रायः । यतएवमथनु=तस्मान्मन्येऽद्यापि मी-
मांस्यं विचार्यमेव ते=तव ब्रह्म । एवमाचार्योक्तः शिष्य एकान्त उपविष्टः
समाहितस्सन्यथोक्तं आचार्येणागममर्थतो विचार्य तर्कतश्च निर्धार्य स्वानु-
भवं कृत्वाऽऽचार्यसकाशमुपगम्योवाच-मन्येऽहमथेदानीं, विदितं ब्रह्मेति ॥

कथमिति शृणुत ।

नाह मन्ये सुवेदेति नो न वेदेति वेद च ।

यो नस्तद्वेद तद्वेद नो न वेदेति वेद च ॥ २ ॥

நாஹ ஶ்வெதேதி நொ ந வெதேதி வெத ச ।

யொ ஸ்வெதேதி தவெத நொ ந வெதேதி வெத ச ॥ ௨ ॥

வேதான் அறிகின்றாய் என நான் எண்ணுகிறேன். அத்யாத்மத்தில்
எதண்டோ, அதிதைவத்தில் எதண்டோ அதுவும் தேவர்களிடத்
தில் உபாத்யினால் பரிச்சின்னமாக்க (குறைக்க) ப்பட்டிருப்பதால்
அற்பமாக விருக்குந்நன்பையினின்றும் நீங்குவதில்லை. அழிக்கப்
பட்ட எல்லாவுபாதியேஷத்தையு முடையதும், சாந்தமும், அனந்
தமும், ஏகமும், அத்வைதமும், பூமா எனப் பெயரியதும், நித்யமு
மான ப்ரம்ஹம் யாதூண்டோஅது நன்கு அறியக்கூடியதாக வா
காது என்பது கருத்து. யாதுகாரணத்தால் இவ்விதமிருக்கிறதோ
அக்காரணத்தால் இப்பொழுதுங்கூட உன்னால் ப்ரம்ஹம் விசாரித்
தறியக்கூடியதாகவே தானிருக்கிறது. இவ்விதம் ஆசிரியராலுப
தேசிக்கப்பட்ட சிஷ்யன் தனியாவைவிடத்தில் உட்கார்ந்து சித்தக்
தை யடக்கினவனாய்க் கொண்டு உள்ளபடி ஆசிரியராலுபதேசிக்கப்
பட்ட சாஸ்திரத்தை அர்த்தத்தாடன் விசாரித்தும் யுத்தியின லுறு
கூப்படுத்தியும் சொந்த அனுபவத்துக்கும் கொண்டுவந்து பிறகு
ஆசிரியருடைய அருகில் வந்து 'ப்ரம்ஹமானது அறியப்பட்டதாக
விருக்கலாமென நானிதுபோழ்து எண்ணுகிறேன்' என்றான். (1)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—எவ்விதபெனின்? கேளுங்கள் எனச்
சொல்லுகிறான்

नाह मन्ये सुवेदेति नैवाहं मन्ये सुवेद ब्रह्मेति । नैव तर्हि विदितं त्वया
ब्रह्मेत्युक्त आह—नो नवेदेति वेद च । वेद चेति च शब्दासुवेद च । ननु

(ப-ரை) **सुवेदेति** (ஸுவெஷெதி)=ப்ரம்ஹத்தை நன்கு அறி
வேன் என * **नाहमन्ये** (நாஹமநெஜி)=நான் எண்ணவேயில்லை.
नवेदेति (நவெஷெதி)=அறியவில்லையென்றும், **नो** (நொ)=எண்ணவே
யில்லை. பின்னையோடுவெனில் **वेद** (வெஷி)=அறியவும் செய்கிறேன்.
च (அ)=அறியவுமில்லை. **नो नवेदेति वेद च** (நொ நவெஷெதி வெஷ
அ)、“நொ நவேதேதிவேதச” என்றவிடத்தில் **वेद च** (வெஷ அ)=என்
றதனால் அறியவும் செய்கிறேன் ஆனால் அறியவுமில்லை என்ற **तत्**
(தசீ)=அந்த வார்த்தையை **नः** (நஃ)=என்னுடன் அத்யயனஞ்செய்
பவருள் **यः** (யஃ)=எவனெருவன் **वेद** (வெஷி)=அறிவானோ அவன்
तत् (தசீ)=அந்த ப்ரம்ஹத்தை **वेद** (வெஷி)=அறிந்தவனாகவாகிரான்.

பாஷ்யம்.—**नाह मन्ये सुवेदेति** (நாஹ மநெஜி ஸுவெஷெதி)
நன்கு அறிவேன் ப்ரம்ஹத்தையென நான் எண்ணவேயில்லை. அங்

* இங்கு மூலத்தில் “**नाहमन्ये**” (“நாஹமநெஜி”) என்றே
பாடமிருக்க வேண்டுமென்ப படுகிறது. **नाह मन्ये** (நாஹம மநெஜி)
என்றபாடம் அவ்வளவு பொருத்தமானதன்று. ஏன்? **मन्ये** (மநெஜி)
என்ற உத்தமபுருஷப்ரயோகத்திலிருந்தே நான் என்பது கிடைத்து
விடுவதும், பாஷ்யத்தில் **नाह** (நாஹ) என்பதற்கு **नैव** (நெவ) என
அர்த்தம் செய்திருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். **नैवाहं मन्ये** (நெவ
வாஹம் மநெஜி) என்றவிடத்தில் **अहम्** (அஹம்) என்ற சப்தம் பாஷ்
யத்தில் காணப்படுவதானது **मन्ये** (மநெஜி) என்ற உத்தமபுருஷப்ர
யோகத்தால் கிடைத்த **अहम्** (அஹம்) என்றதைச் சேர்த்துக்கொண்
டதாகவே கொள்ளவேண்டும். இல்லையெல் **नैव** (நெவ) எனக்
கூறினதும். **मन्ये** (மநெஜி) என்ற உத்தமபுருஷப்ரயோகத்தாலேயே
अहम् (அஹம்) என்பது கிடைக்கக்கூடியதாக இருக்கத் தீரும்பவும்
அந்த **अहम्** (அஹம்) என்பதைக் கூறினதும் வீணாகிவிடும். மேலும்
வாக்ய பாஷ்யத்தில் “**अहम्**” (“அஹம்”) என்பது தேற்றத்தைச் சொல்
லும் சப்தமாகும். அதாவது: “**नैवमन्ये**” (“நெவமநெஜி”) அறிய
வேயில்லை என்பது அதன் பொருள்” என பாஷ்யக்காரர் பொருள்
கூறியிருப்பதும் மற்ருரு’ காரணமாகும்.

विप्रतिषिद्धं नाह मन्ये सुवेदेति, नो न वेदेति, वेदचेति । यदि न मन्यसे सुवेदेति कथं मन्यसे वेदचेति । अथ मन्यसे वैदैवेति कथं न मन्यसे सुवेदेति । एकं वस्तु येन ज्ञायते तेनैव तदेव वस्तु न सुविज्ञायत इति विप्रतिषिद्धं संशयविपर्ययौ वर्जयित्वा । नच ब्रह्म संशयितत्वेन ज्ञेयं विपरीतत्वेनवेति नियन्तुं शक्यम् । संशयविपर्ययौ हि सर्वज्ञानर्थकरत्वेनैव प्रसिद्धौ । एवमाचार्येण विचाल्यमानोऽपि शिष्यो न विचचाल । 'अन्देव तद्विदितादथो अविदितादधि' इत्याचार्योक्तागमसंप्रदायवलादुपपत्यनुभववलाच्च

ஈனமாயின் உன்னால் பரம்ஹமானது அறியப்படவேயில்லை என்று ஆசிரியரால் சொல்லப்படவே சிஷ்யன் சொல்லுவதாவது—நோநவேதேதி (நொ நவெஷெதீ) நான் அறியவில்லையென்பதமில்லை. ஆயினும் வேட(வெஷ) அறிவேன் ஞ(அ) என்ற சப்தமிருப்பதைக்கொண்டு ந வேட ஞ (ந வெஷ அ) எனச் சேர்த்துக்கொண்டு அறியவுமில்லை எனப் பொருள் சொள்ளவேண்டும்.

சங்கை—'நன்கு அறிகறேன் என எண்ணவேயில்லை. அறியவில்லை என்பதமில்லை அறியவும் அறிகறேன். ஆனால் அறியவுமில்லை.' என்பது ஒன்றுக்கொன்று முறண்படுவதாகும். நன்கு அறியவில்லை என எண்ணுவாயேல் அறியவுமறிவேன் என எவ்விதமெண்ணக்கூடும். அறியவே அறிவேன் என எண்ணுவாயேல் நன்கு அறிவேன் என எவ்விதமெண்ணாமலிருப்பாய். எவனால் ஒருவஸ்து அறியப்படுகிறதோ அவனாலேயே அதே பொருள் நன்கு அறியப்படவில்லை என்பது ஸம்சயம், விபரீதக்ஞானம் இவையில்லாதவிடத்தில் முறண்பட்டதேயாகுமன்றே. பரம்ஹமானது ஸம்சயிக்கப்பட்டதாக அறியவேண்டுமென்றே, விபரீதமாக (மாறுபட்டதாக) அறியவேண்டுமென்றே வற்புறுத்தக் கூடியதில்லையன்றே. ஸம்சயம் விபரீதக்ஞானம் இரண்டும் எல்லாவிடத்திலும் அனர்த்தத்தைத் தாக்கூடியனவென்பது ப்ரஸித்தமன்றே என இவ்விதம் ஆசிரியரால் அசைக்கப்பட்டபடி ஊங்கூட சிஷ்யன் தனது நிர்ணயத்தினின்றும் மாறினானில்லை. *''அன்யதேவ தத்விதிதாத் அதோ அலிதிதாத்

* இடமந்திரத்தின் பொருளை 1-வது மண்டலம் 4-வது மந்திரத்தில் பரக்கக் காண்க.

जगर्ज च ब्रह्मविद्यायां षडनिश्चयतां दर्शयन्नात्मनः। कथमिति। उच्यते। यः= यः कश्चित्, नः=अस्माकं सब्रह्मचारिणां मध्ये तत्=उक्तं वचनं तत्त्वतो वेद स तत्=ब्रह्म वेद। किं पुनस्तद्वचनमित्यत आह—नो नवेदेति वेद चेति। यदेव 'अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधि' इत्युक्तं तदेव चस्वनुमानानुभवाभ्यां संयोज्य निश्चितं वाक्यान्तरेण नो नवेदेति वेदचेत्यवोचदाचार्यबुद्धि-संवादार्थं मन्दबुद्धिग्रहणव्यपोहार्थं च। तथा च गर्जितमुपपन्नं भवति यो नस्तद्वेदेति ॥ २ ॥

शिष्याचार्यसंवादात्प्रतिनिवृत्य स्वैन रूपेण श्रुतिः समस्तसंवाद-निर्वृत्तमर्थमेव बोधयति—यस्यामतमित्यादिना ॥

அகி' என்பதாய் ஆசிரியர் சொல்லிய சாஸ்திரம், ஸம்பிரதாயம், இவற்றின் வலுக்கொண்டும், அதற்குப் போதிய புத்தி அனுபவம் இவற்றின் வலுக்கொண்டும் பரம்ஹவீத்யையில் தனக்குள்ள திருட நிர்ஸயத்தைக் காட்டவேண்டி கர்ஜித்துப் பேசத்தொடங்கினான். எவ்விதமெனின்? சொல்லுகிறோம். எனது தோழர்களான வித்யார்த்திகளுள் யாதேனுமொருவன் அதைநான் சொன்னவார்த்தையை உண்மையாக அறிவானேல், ஆகவே அதை பரம்ஹவீத்யை அறிந்தவனாவான். நீ சொன்ன அந்த வசனம் யாதெனில் சொல்லுகிறான். அதாவது:—“नो नवेदेति वेद च” (‘‘மொ நவெதேதி வெடி ச’’) (அறியவில்லை என்பதில்லை. ஆனால் அறியவும் அறிவேன், அறியவும் மாட்டேன்) என்றும். “அந்யதேவ தத்விதிதாத் அதோ அவிதாத் அகி” என்பதால் எதேபொருள் சொல்லப்பட்டதோ அதையே அனுமானம் சொந்த அனுபவம் இவற்றுடன் சேர்த்து வேறு வாக் கியத்தினாலும் நிர்ஸயித்துக்கொண்டு ஆசிரியருடைய எண்ணத்துடன் ஒற்றுமையைக் காட்டவேண்டியும், தான் மந்தமான புத்தி யுள்ளவன் எனத் தன்னைப்பற்றி ஆசிரியர் கொண்ட எண்ணத்தைப் போக்கவேண்டியும், “नो न वेदेति वेद च” (‘‘மொ நவெதேதி வெடி ச’’) எனச் சிஷ்யன் சொன்னான். அவ்விதமானால்தான் “எங்களுக்குள் எவனொருவன் அதையறிவானே” எனக் கர்ஜித்தது பொருத்த முள்ளதாகவாகும். (2) (எ-று)

यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः ।

अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम् ॥ ३ ॥

யவ்யூதீதம் தவ்யூதீதம் தீதம் டவ்யூ ந வெடி ஸஃ ।

சவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாஃ விஜ்ஞாதவிஜாநதாஸு ॥ ௩ ॥

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—சிலியன் ஆசிரியர் இவ்விருவரும் ஒத்துப்பேசும் முறையினின்றும் விலகி ஸ்ருதியானது சொந்த ஸ்ருபத்தினால் (கனது அபிப்பிராயமாக) இதுவரை சொல்லிய எல்லா வியவஹாரத்தாலும் ஏற்பட்டபொருளையே “யஸ்யாமதம்” என்றதாதியாற் சொல்லுகிறது—

(ப-ரை) யச்ய (யஸ்யூ) = எந்த ப்ரம்ஹவித்துக்கு ப்ரம்ஹமானது அமதம் (சஉதஸூ) = அறியப்படாதது = அறிவென்ற அந்தக்கரண விருத்திக்கு விஷயமாகவாகாதது, [என மதம் (உதஸூ) = அபிப்பிராயமோ] தச்ய (தஸ்யூ) = அவருக்கு, மதம் (உதஸூ) = அது நன்கு அறியப்பட்டதாகவாகிறது என்பது அபிப்ராயம். யச்ய (யஸ்யூ) = எவனுக்கு மதம் (உதஸூ) = என்னால் அறியப்பட்டது ப்ரம்ஹமென்ற நிர்ஸயமேற்படுகிறதோ, ச: (ஸஃ) = அவன் ந வேடி (ந வெடி) = ப்ரம்ஹத்தை அறிந்தவனேயில்லை. இவ்விதம் வித்வான் அவித்வான் இவர்களைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்ட இரண்டு பகஷங்களையும் ஸ்ருதி உறுதிப்படுத்திப் பின்வருமாறு கூறுகிறது—விஜானதாம் (விஜாநதாஸு) = ப்ரம்ஹம் அறியப்பட்டதே என்று நன்கு எண்ணுகின்றவர்களுக்கு அவிஜாதம் (சவிஜ்ஞாதஸூ) = அறியப்படாததேயாகிறது. அவிஜானதாம் (சவிஜாநதாஸு) = ஸம்யக்தர்சனமில்லாதவர்களுக்குக்கூட அதாவது:—இந்திரியம் மனஸ் புத்தி இவைகளிலேயே ஆத்மபுத்தி யுள்ளவர்களுக்குக் கூட என்றும். அது விஜாதம் (விஜ்ஞாதஸூ) = அறியப்பட்டதாகவே ஆகிறது. இவ்விதம் எண்ணுகின்றவர்களுக்குக்கூட இந்திரியமனோ புத்தியாதிகளுக்கு ப்ரகாசத்தைத்தருவதாக ப்ரம்ஹமிருப்பதே அதன் காரணமாகும் என்பது கருத்து.* (3) (எ-று)]

* க்ஞானாக்ஞானுதி ஸகல நிலைகளிலுங்கூட ப்ரம்ஹமானது உள்நின்று ஸகலத்தையும் ப்ரகாசப்படுத்துவதாகவாகிறது என்று சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. ஆகவே ஸர்வாதிஷ்டான சின்மாத்ரமாகவுள்ளது ப்ரம்ஹம் என்பது இதனால் பெறப்பட்டது என்பது கருத்து.

यस्य=ब्रह्मविदः, अमतम्=अविज्ञातमविदितं ब्रह्मेति मतम्=अभिप्रायो निश्चयः तस्य मतम्=ज्ञातं सग्यःब्रह्मेत्यभिप्रायः। यस्य पुनर्मतं=ज्ञातं विदितं मया ब्रह्मेति निश्चयः, न वेदैव सः=न ब्रह्म विजानाति सः। विद्वद्विदुः षोर्यथोक्तौ पक्षावधधारयति—अविज्ञातम्=अमतमविदितमेव ब्रह्म, विजानताम्=सम्यग्विदितवतामित्येतत्। विज्ञातम्=विदितं ब्रह्म, अविजानताम्=असग्यदर्शिनामिन्द्रियमनोबुद्धि(वेवात्मदर्शिनामित्यर्थः। न त्वत्यन्तमेवाद्युत्पन्नबुद्धीनाम्। नहि तेषां विज्ञातमस्माभिर्ब्रह्मेति मतिर्भवति। इन्द्रियमनो बुद्ध्युपाधि(वेवात्मदर्शिनां तु ब्रह्मोपाधिविवेकानुपलंभात् बुद्ध्युपाधेश्च

பாஷ்யம்.—எந்த ப்ரம்ஹவீத் துக்கு அமதம்=அவிக்ஞாதம் அதாவது: அறியப்படாதது ப்ரம்ஹம் என்பது மதமோ=அபிப்பிராயமோ=எண்ணமோ, அவருக்கு மதமாக=ப்ரம்ஹமானது நன்கு அறியப்பட்டதாகவே ஆகிறது என்பது சருத்தது. எவருக்கு என்னால் ப்ரம்ஹமானது அறியப்பட்டது என நீஸ்சயமோ அவர் அறியவே மாட்டார். அதாவது:—ப்ரம்ஹத்தை அவர் அறிந்தவராகவாகமாட்டார் என்றும். வித்வான் அவித்வான் இருவர்க்கும் இதுவரை சொல்லப்பட்ட இரண்டு பகஷங்களையும் ஸ்ருதி உறுதியாக்கிக்கூறுகிறது—விஜானதாம் (விஜாநதாஹ) நன்கு அறிந்தவர்களுக்கு ப்ரம்ஹமானது அவிக்ஞாதம்=அமதமாக=அறியப்படாததாகவே (அறிவுக்கு விஷயமாகவாகாததாகவே) ஆகிறது என்றும். அவ்ஜாநதாம்=ஸம்யக்தர்சன மில்லாதவர்களுக்கு, அதாவது:—இந்திரியம் மனஸ் புத்தி இவைகளிலேயே ஆத்மக்ஞானமுள்ளவர்களுக்கு என்பது பொருள். ப்ரம்ஹமானது விக்ஞாதமாக=அறியப்பட்டதாகவுமாகிறது. முற்றிலுமே வ்யுத்பத்தியில்லாத புத்தியுடையவர்களுக்கு என்பது அவிஜானதாம் (அவிஜாநதாஹ) என்றதின் பொருளன்று. அம்மாதிரியானவர்களுக்கு ப்ரம்ஹம் எங்களாலறியப்பட்டது என்ற புத்தியுண்டாக மாட்டாதன்றே. இந்திரியம் மனஸ் புத்தி இவையாகிற உபாதிகளில் ஆக்யபுத்தி உள்ளவர்களுக்கோ வெனில் ப்ரம்ஹத்தாக்கும், உபாதிக்க்கும் பகுத்தறிவேற்படாததாலும் புத்தியாகியாகிற உபாதியானது அறியப்பட்டதாக விருப்பதாலும் ப்ரம்ஹமானது அறியப்பட்டது என்ற ப்ரார்தியானது (மயுக்குமானது)

विज्ञातत्वाद्धिदितं ब्रह्मेत्युपपद्यते भ्रान्तिरित्यतःसम्यग्दर्शन पूर्वपक्षत्वेनो-
पन्यस्यते विज्ञातमविज्ञानतामिति । अथवा हेत्वर्थ उत्तरार्धो अविज्ञात-
मित्यादिः ॥ ३ ॥

அவிஜ்ஞாத் விஜ்ஞானதாமியவழ்தம் । யடி ப்ரஹ்மாத்யந்தமேவாவிஜ்ஞாத் லௌகிகானாं ப்ரஹ்மவிதாं சாவிசேஷ: ப்ராஸ: । அவிஜ்ஞாத் விஜ்ஞானதாமிதி ச பர்ஸ்ப-
ரவிரு஢ம் । கத்ய் நு தஹ்ஹ் சம்யக்விதத் பவதீத்யேவமர்தமாஹ—

உண்டாகலாம் என்ற இக்காரணத்தால் ஸம்யக்தரிசனத்துக்குப் பூர்வபக்ஷமாக வாசுந்தன்மையில் “விஜ்ஞாதமவிஜ்ஞானதாம்” (வேஜ்ஞாதே விஜ்ஞாததாஸு) எனவுபதேசிக்கப்படுகிறது*. அல்லது:—“அவிசுஞாதம்” என்றதாதியான மந்திரத்தின் உத்தரார்த்தமானதுபிற்பாதியானது காரணம் கூறவேண்டி கூறப்பட்டது என்று கொள்ளவும். அதாவது:—யாதுகாரணத்தால் அறியப்பட்டதாக எண்ணுகின்றவர்களுக்கு அறியப்படாததாயும், அறியப்படாதது=அறிவுக்கு விஷயமாக வாகாதது, என வெண்ணுகின்றவர்களுக்கு அறியப்பட்டதாகவும் ப்ரம்ஹமாகிறதோ அக்காரணம்பற்றி எவனுக்கு அறியப்படாதது என்பது மதமோ அவனுக்கு அறியப்பட்டதாகவும், எவனுக்கு அறியப்பட்டது என்பது மதமோ அவன் ப்ரம்ஹத்தை அறியாதவனாகவும் ஆகிறான் என்றும் என்பது அथ வா ஹேத்ய் உத்தராத்: (ஸு வ ஹேத்யு-3 உத்தராத-3) என்றதாதி பாஷ்யத்தின் கருத்து. (3) (எ-று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—அறியப்பட்டதாக எண்ணுகின்றவர்களுக்கு அது அவிசுஞாதம்=அறியப்படாதது என வறுகிப்படுத்தப்பட்டது. ப்ரம்ஹமானது முற்றிலுமே அறியப்படாததாகவாகுமானால் லௌகிகர்களுக்கும், ப்ரம்ஹவித்துக்களுக்கும். வேற்றுமை

* ஸம்யக்தரிசனமில்லாதவர் இந்திரியாதி உபாதிகளிலேயே ஆத்மபுக்தியுள்ளவர்களாக இருப்பதால் ஜகம்மாப்ரம்ஹம் என்றதும் தங்களாலாத்மாவாகவறியப்பட்ட இந்திரியாதிகளையே ப்ரம்ஹமாக எண்ணுகின்றனர் என்பதுபற்றி அத்தகைய அவரது எண்ணம் ஸம்யக்தரிசனத்தின் பூர்வபக்ஷமாகவாலதால் பாஷ்யத்தில் இவ்விதமுபதேசிக்கப்பட்டது என்று கொள்ளவும்.

प्रतिबोधविदितं मतममृतत्वं हि विन्दते ।

अत्मना विन्दते वीर्यं विद्यया विन्दतेऽमृतम् । ४ ॥

வூகிவொயவிலிதம் ஶதஶஜதகவம் ஊரி விநுதெ ।

சூகூநா விநுதெ வீய-ஶம் விடியா விநுதெஶஜதக ॥ 4 ॥

प्रतिबोधविदितं=बोधं बोधं प्रतिविदितम् । बोधशब्देन बौद्धाः प्रत्यया उच्यन्ते । सर्वे प्रत्यया विषयीभवन्ति यस्य स आत्मा सर्वबोधान्प्रति-

யின்மையானது ப்ராப்தமாகவாகிவிடுகிறது. 'அறிகின்றவர்களுக்கு அறியப்படாதது' என்பது ஒன்றுக்கொன்று முறண்பாடுள்ளதாகவே யாகிறது. எவ்விதமானால் அந்த ப்ரம்ஹம் நன்கு அறியப்பட்டதாக வாசும் என்ற இதைக் கூறவேண்டி மேலுள்ளமந்திரத்தைப் ப்ருக்திசொல்லுகிறது—

(ப-ரை) प्रतिबोधविदितम् (வூகிவொயவிலிதம்)=ப்ரம்ஹமானது ஒவ்வொருபுத்தி விருத்திதோரும் அறியப்பட்டதாக அதாவது=ப்ரத்யயப்ரத்யகாத்மாவாக எப்பொழுது அறியப்பட்டதாக வாசுமோ அப்பொழுதே मतम् (உதஶ)=மதமாக=அறியப்பட்டதாக வாசும். हि (ஊரி)=யாதுகாரணத்தால் अमृतत्वम् (அஶுதகவஶ)=ஸ்வாத்மாவஸ்தான ரூபமான மோகூத்தை விन्दதெ (விநுதெ)=அடைகிறோனோ. அக்காரணத்தால் ப்ரதிபோதவிதிதமே=ஒவ்வொரு புத்தியிலும் ப்ரம்ஹம் ஸாக்ஷியாகவிருக்கிறது என்றறிதலே ப்ரம்ஹத்தை யறிதலாகவாகும் என்பதுகருத்து. ஆத்மவீத்யையானது आत्मना (சூகூநா)=சொந்தஸ்வரூபத்தினால் वीर्यम् (வீய-ஶம்)=அக்ஞானஸம் சயவிபரீதாதிசுளின் நிவிருத்தியை, विन्दते (விநுதெ)=அடைகிறது. विद्यया (விடியா)=அத்தகைய வீர்யத்துடன்கூடின ஆத்மவீத்யை யினால் अमृतम् (அஶுதகவஶ)=மோகூத்தை, विन्दते (விநுதெ)=அடைகிறான். (4) (எ-று)

பாஷ்யம். — प्रतिबोधविदितम् (வூகிவொயவிலிதம்) ஒவ்வொரு போதத்திலும் அறியப்படுவது. இங்குள்ள बोध (வொய) என்ற சப்தத்தினால் புத்தியிலுண்டாகின்ற ப்ரத்யயங்கள்=விருத்திகள், சொல்லப்படுகின்றன. எல்லாப்புத்திவிருத்திகளும் எதற்கு

बुध्यते सर्वप्रत्ययदर्शी चिच्छक्तिस्वरूपमात्रः प्रत्ययैरेव प्रत्ययेष्वविशिष्ट-
 तथा लक्ष्यते। नान्यद्वारमात्मनो विज्ञानाय। अतः प्रत्ययप्रत्यगात्मतया
 विदितं ब्रह्म यदा तदा तन्मतम्=तदा तत्सम्यग्दर्शनमित्यर्थः। सर्वप्रत्यय-
 दर्शित्वे चोपजननापायवर्जितदृक्स्वरूपता नित्यत्वं विशुद्धस्वरूपत्वमात्म-
 त्वं, निर्विशेषता, एकत्वं च सर्वभूतेषु सिद्धं भवेत्। लक्षणभेदाभावाद्ब्रह्मो-
 मन इव घटगिरिगुहादिषु। विदिताविदिताभ्यामन्यद्ब्रह्मेत्यागमवाक्यार्थ एवं
 परिशुद्ध एवोपसंहृतो भवति। 'दृष्टेर्द्रष्टा, श्रुतेश्श्रोता, मतेर्मन्ता, विज्ञाते

விஷயமாகவாகின்றனவோ (எல்லாப் புத்திவிருத்திகளுக்கும் எது
 ப்ரகாசகமாகவிருக்கின்றதோ) அந்த ஆத்மாவானது ஸர்வபுத்தி
 களையும் ப்ரகாசப்படுத்துகிறது. எல்லாப் புத்திவிருத்திகளுக்கும்
 ஸாக்ஷியாகவும், சைதன்யமாத்ரஸ்வரூபமாகவும், தன்னால் ப்ரகாசப்
 படுத்தப்படும் புத்திவிருத்திகளினாலேயே எல்லாப்புத்திவிருத்திகளி-
 லும்=அவிசிஷ்டனாக=உறுபுருவிக் கலந்தவனாகவும், காணப்படுகிறான்.
 ஆத்மாவை அறிவதற்கு இதைக் காட்டிலும் வேறுவழியில்லை. ஆன
 துபற்றி ஸகலபுத்திவிருத்திகளுக்கும் ப்ரத்யகாத்மாவாக எப்பொ-
 முது ப்ரம்ஹமானது அறியப்பட்டதாக வாசுமோ அப்பொழுது
 தான் அதுமதமாகவாகிறது. அதுவே ஸம்யகதர்சனமுமாகும் என்-
 பது பொருள். ஸர்வப்ரத்யயதர்சித்வம்=எல்லாப் புத்திவிருத்திகளு-
 க்கும் ஸாக்ஷித்தன்மை, சொன்னதிலிருந்து உத்பத்தி விநாசமற்ற
 திருக்ஸ்வரூபத்வமும், நித்யத்வமும், விசுத்தஸ்வரூபத்வமும் (மாயா
 அதன்காரியம் இவையற்றிருத்தலும்) எத்தகைய விசேஷமும் (பேத
 மும்) அற்றிருத்தலும், எல்லாப்பூதங்களிலும் ஒன்றாக இருத்தலும்,
 வலித்தமாக (ஏற்பட்டதாக) வாகிவிடுகிறது. ஆகாசத்துக்குக் குடம்
 ப்ரே குறை இவைகளிற்போல லக்ஷணபேதம்=(விலக்கிக்காட்டும்
 தர்சம்பேதம்) இல்லாதிருப்பதாலென்க. விதிதப்=அறிவுக்கு விஷயமா
 னது, அவிதிதப்=அறிவுக்கு விஷயமாகாதது (அதாவது: சூக்ஷ்மமான்-
 பொருள்) இவற்றைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது ப்ரம்ஹம் என்ற இந்-
 தர்சனாதிர வாக்கியார்த்தமானது இவ்விதம் சொன்னால்தான் எவ்வித
 தோஷமும்ற்றதாகவே முடிக்கப்பட்டதாகவாகும். " திருஷ்டிக்கு=
 தர்சனாகாரமான அந்தக்கரணவிருத்திக்கு, த்ரஷ்டா=ப்ரகாசகம்,

विज्ञाता' इति हि श्रुत्यन्तरम् । यदा पुनर्बोधक्रियाकर्तेति बोधक्रियालक्षणेन तत्कर्तारं विजानातीति बोधलक्षणेन विदितं प्रतिबोधविदितमितिव्याख्यायते, यथा यो बृक्षशाखाश्चालयति स वायुरिति तद्वत् । तदा बोधक्रियाशक्तिमानात्मा द्रव्यं न बोधस्वरूप एव । बोधस्तु जायते विनश्यति च । यदा बोधो जायते तदा बोधक्रियया सविशेषः । यदा बोधो नश्यति तदा नष्टबोधो द्रव्यमात्रं निर्विशेषः । तत्रैवं सति विक्रियात्मकः सावयवोऽनित्योऽशुद्ध इत्यादयो दोषा न परिहर्तुं शक्यन्ते । यदपि काणादानाम्—

ஸ்ருதிக்கு=ஸ்ரவணகார அந்தக்கரணவிறுத்திக்கு, ஸ்ரோதா=ப்ரகாசகம், மதிக்கு மந்தா, விக்ரோதிக்கு விக்ரோதா, என்றல்லவோ வேறுசுருதியுமிருக்கிறது.

* போதமென்ற மானஸ்க்ரியைக்குக் கர்த்தாவாகவாவதால் போதமென்ற க்ரியாஶ்ரூபமான லக்ஷணத்தினால் அதன் கர்த்தாவை அறிதல் கூடும். என்பது பற்றி போதமென்ற லக்ஷணத்தினால் அறியப்பட்டதே ப்ரதிபோதவிதிதமாகும், எது மரக்களைகளை அசைக்கின்றதோ அது வாபுவாகும் என்பது போலவாம், என எதுபோழ்து வியாக்கியானஞ் செய்யப்படுமோ அதுபோழ்து ஆத்மாவானது போதமென்ற க்ரியைக்குரிய சக்தியுள்ளவனாக வாவதிலிருந்து த்ரவ்யமாக (குடம் முதலியனபோன்று) பட்டும் ஆகுமே யொழிய அறிவுருவனாகவே ஆகமாட்டாது. போதமோ=அறிவோ, உண்டாவதும் அழிவதமாக விறுக்கிறது. எதுபோழ்து போதமானது உண்டாகிறதோ அதுபோழ்து போதமென்ற க்ரியையினால் விசேஷமுள்ளவனாகவாகிறான். எதுபோழ்து போதமானது நசிக்கிறதோ அதுபோழ்து நசித்த போதமுள்ளவனாகக் கொண்டு த்ரவியமாத்திரமாக வாகி நிர்விசேஷனாக (எவ்விதவிசேஷமுமற்றவனாக) வாகிறான். (1)அந்த ஆத்மா இவ்விதமாகும்பொழுது (த்ரவியமாத்திரமாகவாகும்பொழுது) விக்ரியாஶ்ரூபமென்றும் அவயவத்துடன் கூடினவென

* இது முதலுள்ளபாஷ்யத்தினால் வேறுசிலர் இம்மந்திரத்துக்குச் செய்யும் வியாக்கியானம் பொருத்தமானதன்று எனவுபதேசிக்கப்படுகிறது.

(1) இது முதலுள்ள பாஷ்யத்தால் முற்கூறிய வியாக்கியானத்தால்வரும் தோஷமின்னதென வுபதேசிக்கப்படுகிறது.

आत्ममनस्संयोगजो बोध आत्मनि समवैति, अत आत्मनि बोद्धृत्वं न
 नुविक्रियात्मक आत्मा, द्रव्यमात्रस्तु भवति घट इव रागसमवायी। अस्मि-
 न्पक्षेप्यचेतनं द्रव्यमात्रं ब्रह्मेति 'विज्ञानमानन्दं ब्रह्म' इत्याद्याः श्रुतयो
 बाधिताः स्युः। आत्मनो निरवयवत्वेन प्रदेशाभावात्तिसंयुक्तत्वाच्च मन-
 सः स्मृत्युत्पत्तिनियमानुपपत्तिरपरिहार्या स्यात्। संसर्गधर्मित्वं चात्म-
 नः श्रुतिस्मृतिन्यायविरुद्धं कल्पितं स्यात्। 'असङ्गो न हि सज्जते'

றும் அரித்யன் என்றும் அசுத்தன் என்றும் மாதிரிய தோஷங்கள் போ
 க்கமுடியாதனவாகவாகிவிடுகின்றன.

காணாதர்களுடைய மதத்தில் “ஆத்மாவுக்கும் மனஸஸுக்கும்
 உள்ள ஸம்பயோகத்தாலுண்டான போத (க்ஞான) மானது ஆத்மா
 வினிடத்தில் (1)ஸமவாயமென்ற ஸம்பந்தத்தினால் சேர்க்கையை
 யடைகிறது. அதன் மூலம் ஆத்மாவினிடத்தில் போக்த்ருதவமேற்
 படுகிறதேயொழிய ஆத்மா விக்ரியாத்மகன்ன்று. ஸமவாயம் என்ற
 ஸம்பந்த மூலம் சிவப்பின் சேர்க்கையையடைந்த குடமானதுபோல
 ஆத்மாவானது த்ரவ்யமாத்ரகைவே ஆகிறான்’ என யாதொன்று
 சொல்லப்படுகிறதோ இந்தப் பசுத்திலுங்கூடப் ப்ரம்ஹமானது அசே
 தனமாகவும், த்ரவ்யமாத்ரமாகவுமே ஆவதுபற்றி “விக்ஞானம்=விக்
 ஞானஸ்வரூபமும், ஆனந்தம்=ஆனந்தஸ்வரூபமுமாக ப்ரம்ஹமாகி
 ரது” என்றதாகிகளான ஸ்ருதிகள் பாதிக்கப்பட்டனவாகவாகிவிடு
 கின்றன. மேலும் ஆத்மா எவ்வித அவயவமுமற்றவகை இருப்பதி
 லிருந்து தனியானவிடம் ஸம்பவிக்காதாதலாலும் (அவனது வலித்
 தாந்தப்படி) மனஸஸுடன் எப்பொழுதமே சேர்க்கையை யடைந்
 திருப்பதாகவேற்படுவதாலும் நினைவின் உத்பத்தி நியமமாக ஸம்ப
 விக்கவிடலாதிருத்தல் ஒருபொழுதும் மறுக்கமுடியாததாகவாகிறது,
 ஸ்ருதிஸ்மிருதி நியாயம் (அதையொட்டிய யுத்தி) இவற்றுக்கு நேர்
 மாறாக ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸர்க்கமாகிற த்ரம்முள்ளதாகவிருத்தலும்
 கல்பிக்கப்பட்டதாகவாகிவிடும். “யாதுகாரணத்தால் ஸங்கத்தையடை
 வதில்லையோ அக்காரணத்தால் (ஆத்மா) அஸங்கனாகிறான்” என்றும்,

(1) ஸமவாயம் இன்னதென்பதை நமது ப்ரம்ஹ ஸூத்திரி பால்ய
 யம் 2-வது அத்தியாயம் 164-வது பக்கத்தில் காண்க.

‘असकं सर्वभूत’ इति श्रुतिस्मृती द्वे । न्यायश्च गुणवद्गुणवता संसृज्यते
 नानुल्यजातीयम् । अतो निर्गुणं निर्विशेषं सर्वविलक्षणं केन चिदप्यनुल्य-
 जातीयेन संसृज्यत इत्येतन्न्यायविरुद्धं भवेत् । तस्मान्नित्यालुप्तविज्ञानस्व-
 रूपज्योतिरात्मा ब्रह्मेत्ययमर्थः सर्वबोधबोद्धृत्वं आत्मनः सिद्धयति नान्य-
 था । तस्मात्प्रतिबोधविदितं मतमिति यथाव्याख्यात एवार्थोऽस्माभिः ॥

यत्पुनः स्वसंवेद्यता प्रातिबोधविदितमित्यस्य वाक्यस्यार्थो वष्यते

“ஸ்ர்வத்துக்கும் அதிஷ்டானமாகவும் ஆயினும் அஸ்வங்கமாகவும் ஆகும்” என்றும் ஸ்ருதி ஸ்மிருதி இரண்டும் இருக்கின்றன. “குணமுள்ளவற்றுடன் குணமுள்ளது ஸ்வஸ்ர்க்கத்தை (சேர்க்கையை) அடையுமேயொழிய துல்லியமில்லாத ஜாடியுள்ளது அதாவது: குணமற்றது, அடையாது” என யுக்தியுமிருக்கிறது. ஆனதுபற்றி நிர்க்குணமும், நிர்விசேஷமும் ஸர்வத்துக்கும் விசக்ஷணமும் (மாருண ஸ்வரூபமுள்ளது) ஆன ப்ரம்ஹம் தனக்கொப்பாகாத ஜாதி யுள்ளது ஒன்றுடன் ஸ்வப்ரத்தத்தையடைகிறது என்பது யுக்திக்கு விருத்தமாகவாகும். ஆகவே நித்யமும், லோபத்தையடையாத (அழிவற்ற) விக்ஞான ஸ்வரூபமான ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைய ஆத்மாவானது ப்ரம்ஹமாகும் என்ற இந்தப்பொருள் ஆத்மாவுக்கு எல்லாப்புத்தி விருத்திக்கும் ப்ரகாசகத்வம் சொன்னால் லித்திக்குமே யொழிய வேறுவிதமாகச் சொன்னால் பொருந்தாது. ஆகவே “ப்ரத்திபோதவித்திதம் மதம்” என்பதற்கு நம்மால் வியாக்கியானம் செய்யப்பட்ட படிக்கேதான் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

(1) “ப்ரத்திபோதவித்திதம்” என்ற இந்த வாக்கியத்துக்கு ஸ்வஸ்வவேத்யத்வமானதுதன்னாலேயே தான் அறியக்கூடியதாக இருத்தலானது, பொருளாகக் கொள்ளப்படுமானால். (2) அவ்விடத்தில்

(1) இதுமுதல் வேறுசிலர்ன் மதத்தைக் கூறி அதைக்கண்டிக்கிறார். அவர் கூறுவதாவது:—“நானாகவே தன்னைப் பார்க்கிறான்” எனச் ச்ருதியிருப்பதால் தன்னை தானே அறிகின்றானேயொழிய பிதவொன்றில்லை என்றும். இவ்விதம் இவர்கூறுவதில் மீன்வரும் தோஷம்கூறும்.

(2) அதாவது:—எது அறியத்தகுந்ததோ அது அறிபவன், அறிவு இவத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவேதானாகிறது. குடம் முதலிய

तत्र भवति सोपाधिकत्वं आत्मनो बुद्ध्युपाधिस्वरूपत्वेन भेदं परिकल्प्या-
त्मनात्मानं वेत्तीति संव्यवहारः 'आत्मनैवात्मानं पश्यति' 'स्वयमेवात्म-
नात्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम' इति । ननु गिरुपाधिकस्यात्मन एकत्वे स्व-
संवेद्यता परसंवेद्यता वा संभवति । संवेदनस्वरूपत्वात्संवेदनान्तरापेक्षा
च न संभवति, यथा प्रकाशस्य प्रकाशान्तरापेक्षाया न संभवस्तद्वत् ।
बौद्धपक्षे स्वसंवेद्यतायां तु क्षणभङ्गुरत्वं निरात्मकत्वं च विज्ञानस्य स्यात् ।

ஆத்மாவுக்கு உபாதிபுடன் கூடியிருத்தலிருக்குங்கால் புத்தியாகிற
உபாதிஸ்வரூபனாக இருக்குந்தன்மையை யொட்டி (உபாதிஸ்வரூப
னான ஆத்மாவுக்கும் சத்த ஆத்மாவுக்கும்) பேதத்தைக் கல்பித்துக்
கொண்டு தன்னாலேயே தன்னையறிகிறான் என்ற வியவஹாரமானது
ஸம்பவிக்கிறது. “ஆத்மாவிலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கிறான்”
என்றருதியும், “ஹே புருஷோத்தம! நீ ஸ்வயமாகவே ஆத்மாவி
னால் ஆத்மாவை அறிகுறாய்” என ஸ்மிருதியுமிருக்கிறது. ஆன
லோ நிருபாதிசுனான ஆத்மா ஒருவனே யாகையால் அவனுக்கு
தன்னாலேயே தானறியக்கூடியவனாகவாகுதலோ, பிறராலறியக்கூடி-
யவனாகவாகுதலோ ஸம்பவிக்கமுடியாது. அவன் அறிவுருவனாக
இருப்பதுபற்றி ஒருபரகாசத்துக்கு வேறுபரகாசத்தின் அபேகை
யானது எவ்விதம் கிடையாதோ அவ்விதமே வேறு அறிவின் அபே-
கை அவனுக்கு ஸம்பவிக்கமுடியாதிருப்பதே அதன் காரணமா-
கும். பௌத்தனது பகூத்தில் விஞ்ஞானத்துக்கு ஸ்வஸம்பேத்ய
வமானது (தன்னையே தான் அறிவதாக விருத்தலானது) சொல்லப்-
படுகிறது என்றாலோ, (அதை ஒப்பினால்) (1) விஞ்ஞானத்துக்கு
அறியப்படும் பொருள் போலவாம். ஆகவே தன்னையே தானறிவதென்-
பது உண்மையில் ஸம்பவிக்காதாகையால் புத்தியாதிகளில் ஆத்மபாவத்-
தை ஆரோபணஞ்செய்து ஆரோபிதாத்மாவான புத்தியாதியினால் தன்னை
யறிகிறான் என்று சொல்லவேண்டும். அவ்விதமானால் ஆத்மாவுக்கு எவ்வித
வுபாதியும் அற்றநிலை ஸம்பவிக்காமலே போகிவிடும். சுருதியோ அவ்வித
நிலையை உபதேசித்து மிருக்கிறது என்றும்.

(1) பௌத்தமதத்தில் ஆலயவிஞ்ஞானமானது ஸ்வஸம்பேத்யமான
தே (தன்னையேதான் அறியக்கூடியதே) ஒழிய பிரவற்ரூல் அது அறியப்-
படுவதில்லை எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் அவர் மதத்தில் அந்த

‘नहि विज्ञातुर्विज्ञातेर्विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशित्वात्’ ‘नित्यं विभुं सर्वगतं’ ‘सवा एष महानज आत्माऽजरोऽमरोऽमृतोऽभयः’ इत्याद्याः श्रुतयो वाद्दचेरन्। यत्पुनः प्रतिबोधशब्देन निर्निमित्तो बोधः प्रतिबोधः,

ஒவ்வொருக்ஷணத்திலும் அழியக்கூடியதாக இருத்தலும், ஆதம் ஸ்வரூபமாக இல்லா திருத்தலும் வந்துவிடத்தெரியும். “விக்ஞாதாவி னுடைய (விக்ஞானாகார அந்தக்கரணவிருத்திப் ப்ரகாசக சைதன்னியத் தினுடைய) விக்ஞாதிக்ருப் ப்ரகாசத்துக்கு, விபரிலோபமானது அழிவானது கிடையாது. அதை அழிக்கக் கூடிய வேறு பொருள் ஒன்றுமில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும்” என்றும், “நித்ய மும் விபுவும் ஸர்வகதமும் (எங்கும் நீக்கமற நிறைந்ததும்) ஆகும்” என்றும், “அதே இந்த ஆத்மா மஹானும், அஜனும், அஜரனும், அமரனும், அமிருதனும், அபயனும் ஆகும்” என்றுமாகிய ஸ்ருதி கள் பாதிக்கப்பட்டனவாகவு மாகிவிடத்தெரியும்.

‘சிலர் (1) நிமித்தமின்றி உண்டாகும் போதம் “ப்ரதிபோத” என்ற சப்தத்தினால் சொல்லப்படும். ஸுஷூப்தியிலுள்ளவனுக்குப்போல வாம்’ எனக் கல்பிக்கின்றனர். வேறு சிலர் ‘முடிவில்

ஆலயவிக்ஞானம் ஒவ்வொருக்ஷணத்திலும் அழியக்கூடியதென்றும், ஆக வே அது ஆத்மாவாகவாகமுடியாததென்றும் ஏற்படுவதால் அவர் சொல்லும் ஸ்வஸம்வேத்யத்வத்தை யொப்பினால் அதேதோஷம் இங்கும் வரும் என்பது கருத்து.

(1)நான் ப்ரம்ஹமாக இருக்கிறேன் என்று சிந்தனம் செய்கின்றவர்க்கு ஏதுவரை சித்தத்துக்கு இத்தகைய வியாபாரயிருக்கிறதோ அதுவரை ஸம்ப்ரக்ஞாதஸமாதி என்றும், சித்தத்தின் வேலையில்லாமல்போனதும் ஸுஷூப்திநிலையில் அனுபவிக்கப்படும் ஆனந்தஸாக்ஷாத்காரமானது போலயாதொரு பரமானந்தஸாக்ஷாத்காரமுண்டாகிறதோ அது அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி என்றும் சொல்லப்படும். அந்த அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதியே இங்குள்ள ப்ரதிபோத என்றதாற் சொல்லப்படும். இதையே “अपरायचबोधो हि निदिदुयासनमुच्यते” (‘‘சுவாராயத்தஸொயொ ஹி நிதி ஐதீவஸநமூச்யதே’’) (பிறவொன்றை எதிர்பாராது உண்டாகும் போதம் (அறிவு) அன்றோ நிதித்யாஸனமென்று சொல்லப்படுகிறது.) என்றதால் ஸுரேசீவர வார்த்திகக்காரரும் சொல்லியிருக்கின்றனர்.

यथा सुप्तस्येत्यर्थं परिकल्पयन्ति । सकृद्विज्ञानं प्रतिबोध इत्यपरे । निर्निमित्तः, सनिमित्तः सकृद्वाऽसकृद्वा प्रतिबोध एव हि सः । अमृतत्वम्=अमरणभावं स्वात्मन्यवस्थानं मोक्षं हि=यस्माद्विन्दते=लभते यथोक्ताप्रतिबोधात्=प्रतिबोधविदितात्मकात्, तस्मात्प्रतिबोधविदितमेव मतमित्यभिप्रायः । बोधस्य हि प्रत्यक् आत्मा, आत्मविषयं च मतममृतत्वे हेतुः । नह्यात्मनोऽनात्मत्वममृतत्वं भवति आत्मत्वादात्मनोऽमृतत्वं निर्निमित्तमेव ।

(1) ஒரேதடவையாக வுண்டாகும் வீக்ஞானமானது (ப்ரம்ஹஸா கூடா த்காரமானது) ப்ரதிபோதம் எனப்படும் என்கின்றனர். நிமித்த மின்றியோ, நிமித்தத்தடன்கூடவோ, ஒரேதடவையாகவோ, பலதட வையாகவோ உண்டாயினுங்கூட அதுப்ரதிபோதமாகவே தானேயா கும். ஆகவே யாதுகாரணத்தால் இதுவரைசொல்லப்பட்ட ஒவ்வொ ருபோதந்தோரும் தோற்றத்தை யடைதல் ரூபமான ப்ரதிபோதத்தி னால் அம்ருதத்வத்தை=அமரணபாவத்தை அதாவது: ஸ்வரூபத்திலி ருத்தல் ரூபமான மோகூத்தையடைகின்றனரே, அக்காரணத்தால் ப்ர திபோதத்திலும் (ஒவ்வொரு புத்திவிருத்தியிலும்) விதிதமாகவுள்ள தே விதிதமென்பது மதமாகும் என்பதுகருத்து. ஆத்மாவானது போ தத்துக்கு ப்ரத்யக்காக (உள்ளின்று ப்ரகாசப்படுத்துவதாக) வன்றே யிருக்கிறது. ஆத்மவிஷயமான மதமானது (நிர்ஸயமானது) அமிரு தத்துவத்தில் ஹேதுவாகவாகிறது. ஆத்மாவுக்கு அனாத்மத்வமானது அமிருதத்வமாகவாகாதன்றே? ஆத்மத்வமிருப்பதே அதன் காரண மாகும். ஆகவே ஆத்மாவுக்குண்டாகும் அமிருதத்வமானது நிமித்த மின்றியேதானேற்படுகிறது. இவ்விதமே அவித்யயினால் அனாத்மத்வ ப்ராப்த்தி யாதுண்டோ அதவே ஆத்மாவுக்கு மர்த்த்யத்துவமாகும்.

(1) அல்லது:— எவ்விதவிக்காரமும்ற்ற ப்ரம்ஹாத்மத்வானுபவம் வந்த தும் ப்ரமாத்நிந்நவம் ஸம்பவிக்ஶமுடியாதாகையால் திரும்பவும் அத்த கையப்ரமாத்நிந்நவத்தை முன்னிட்டபேதக்ஞானம் ஸம்பவிக்ஶ இடமில் லாமற் போகவே ஸத்யோமுத்திக்குக் காரணமான ஸகீநுத் விகீஞானம் உண்டாகிறது. இதுவே ப்ரதிபோதம் என்றதாற் சொல்லப்படுகிறது என்று சிலரும் சொல்லுகின்றனர். ஆயினும் இவ்விருபகூங்களும் பாஷ்ய யக்காரருக்கு இஷ்டமில்லாதகையனாகும், இதன் காரணத்தை பாஷ்ய யவ்யாக்கியானமான ஆனந்தகிரீயத்திற் கண்டுகொள்க,

एवं मर्त्यत्वमात्मनो यद्विद्ययाऽनात्मत्वप्रतिपत्तिः । कथं पुनर्यथोक्त्यात्म-
विद्ययाऽमृतत्वं विन्दत इत्यत आह—आत्मना=स्वेन स्वरूपेण विन्दते=
लभते, वीर्यम्=बलं सामर्थ्यम् । धनसहायमन्त्रौषधितपोयोगकृतं वीर्यं
मृत्युं न शक्नोत्यभिभवितुमनित्यवस्तुकृतत्वात् । आत्मविद्याकृतं तु वीर्य-
मात्मनैव विन्दते नान्येनेत्यतोऽनन्यसाधनत्वादात्मविद्यावीर्यस्य तदेव
वीर्यं मृत्युं शक्नोत्यभिभवितुम् । यत एवमात्मविद्याकृतं वीर्यमात्मनैव-
विन्दतेऽतो विद्ययात्मविषयया विन्दतेऽमृतम् । 'नायमात्मा बलहीनेन
लभ्यः' इत्याथर्वणे । अतस्समर्थो हेतुरमृतत्वं हि विन्दत इति ॥ ४ ॥

இதுவரை சொல்லப்பட்ட ஆத்மவித்யையினால் அமிருதத்
வத்தை எவ்விதமடைகிறான் எனின்? அதைச் சுருதி சொல்லு
கிறது. **आत्मना** (ஆத்மனா) சொந்தஸ்வரூபத்தினால் **वीर्यम्** (வீர்யம்-49)
பலத்தை-ஸாமர்த்தியத்தை, **विन्दते** (விந்ததெ) அடைகிறது. தனத்
தினுதவி, மந்திரம், ஓஷதி, தபஸ், யோகம் இவற்றால் செய்யப்
பட்ட வீரியமானது-ஸாமர்த்தியமானது, அறித்யமான பொருள்
களாற் செய்யப்பட்டதுபற்றி மிருத்புவை (ஸம்ஸாரத்தை) ப் போக்
குவதற்குச் சக்தியுள்ளதாக வாகமாட்டாது. ஆத்மவித்யையினால்
செய்யப்பட்ட வீரியத்தையோ ஆத்மவினாலேயே அடைகிறானே
யொழிய பிறவற்றினாலில்லை ஆதலால் ஆத்மவித்யா வீரியமானது
அன்யத்தைஸாதனமாகக் கொள்ளாதிருப்பதால் (தன்னைத்தானே
ஸாதனமாகக் கொண்டிருப்பதால்) அந்த வீரியமே மிருத்புவைப்
போக்கச்சக்தி யுள்ளதாக வாகிவிடுகிறது. யாதுகாரணம்பற்றி ஆத்
மவித்யையினால் செய்யப்பட்ட வீரியத்தை ஆத்மவினாலேயே (தன்
னாலேயே) அடைகிறானே, அக்காரணம்பற்றி ஆத்மவிஷயமான வித்
யையினால் அமிருதத்தை (மோக்ஷத்தை) அடைகிறான். “இந்த ஆத்
மா (கஞான) பலம் குறைந்தவனால் அடைபமுடியாதது” என
ஆதர்வணத்தில் (முண்டகோபநிடதத்தில்) சொல்லப்பட்டுமிருக்கி
றது. “ஆகவே அமிருதத்தையன்றோ யடைகிறான்” என்று
சொன்ன ஹேதுவானது ஸமர்த்தமாகவே (பொருத்தமுள்ளதாகவே)
ஆகிவிடுகிறது. (4) (எ-று)

ஸ்தி சத்யம் மனுஷ்யஜன்மந்யஸ்மிந்நவிநாஸோऽर्थவत्ता வா சந்நாவோ வா பரமார்த்தா
 வா சத்யம் விதயே । ந சேதிஹவேதிததி, ந சேதிஹ ஜிவ்ஸ்தேததிக்ருத: அவேதி-
 த்=ந விதிதவாந், ததா மஹதி=திர்ஹா:நந்தா விநதி: =விநதர்ஷந் ஜன்மஜராமர-
 ணாதி ப்ரவ்ஹாவிசுதேதலக்ஷணா சஸாரகதி: । தஸ்மாதேவ் குணதோஸி விஜானந்தோ
 ப்ரஹ்மணா பூதேஸு பூதேஸு=சர்வபூதேஸு த்ரஹ்மணேஸு சரேஸு சைகமாத்மதத்வம் ப்ரஹ்ம வி-
 ச்ரீத்ய=விஜ்ஞாய சாக்ஷாந்ருத்ய தீரா: =தீர்மந்த: ஸ்ய வ்யாவூத்ய மமாஹ்மாவல-
 க்ஷணாதவித்யாரூபாதஸ்மாலோகாதுபரம்ய சர்வாத்மிகபாவமதீதமாபந்நா: சந்தோ-
 மூதா மவந்தி=ப்ரஹ்மீவ மவந்தித்யர்த: । “ச யோ ஹ வை தத்பரமம் ப்ரஹ்ம வேத
 ப்ரஹ்மீவ மவதி” திதி ஶ்ருதே: ॥

ததி ஶ்ரீகோவிந்நபகவத்பூஜ்யபாதசிஸ்யத்ய ஶ்ரீமத்பரமஹ்ஸபரிவ்ராஜகாசார்யத்ய
 ஶ்ரீமசுதூக்ரபகவத: க்ருதோ கேநோபநிஸத்பதமாஸ்யே த்விதீய: க்ஷண்ட: சமாஸ:॥

* பெற்றவனாகவும் ஸமர்த்தனாகவும் இருந்து கொண்டு இதவரை
 சொல்வப்பட்ட கக்ஷணம் வாய்ந்த ஆத்யாவை இதவரை சொல்
 விய முறையை யொட்டி அறிவானேயானால் அப்பொழுது ஸத்ய
 மானது=இந்த மனுவஷ்யஜன்மத்தில் நாசமின்மையோ, பயனோ, ஸத்
 பாவமோ=அழியாநிலையோ, பரமார்த்தத்தன்மையோ அமைந்துவிடு
 கிறது. ந சேதிஹவேதி (ந அஷிஹாவேதீக்) ஜீவத்திருப்பவனாயும்
 அதிகாரப்பெற்றவனாயுள்ள (இவன் இப்பிறகியிலேயே) அறியா
 திருப்பானேயானால் மஹதி (‘ஹத்’) தீர்க்கமான=முடிவில்லாத விந-
 தி: (விநதீ) விநாசமானது=பிறப்பு மூப்பு மரணம் இவைமுதலிய
 வற்றின் தொடர்புக்கு விலக்கில்லாமை ஸுபமான ஸம்ஸாரகதியா
 னது ஏற்படுகிறது ஆகவே இவ்விதம் குணதோஷங்களை யறிந்த
 ப்ரஹ்மணர்கள் பூதேஸு பூதேஸு (ஹுதேஷு ஹுதேஷு) ஸ்தாவர
 ஜங்கமங்களான எல்லாப்புகழ்களிலும் ஒன்றாகவுள்ள ஆத்யத்தத்தவத்

* ஶாந்தோ தாந்: பரிவ்ராஜபரமோ ப்ரஹ்மவித்யாதிசாரி (ஸாஹோ ஶாஹ: வஸி
 ஶ்ரீமஹிஷ்யாஸிசாரி) என்றபடி அதிகாரம்
 பெற்றவனாகவும்.

अथ तृतीयः खण्डः ॥

ब्रह्म ह देवेभ्यो विजिभ्ये। 'अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम्'
इत्यादि श्रवणाद्यदस्ति तद्विज्ञातं प्रमाणैः, यन्नास्ति तदविज्ञातं शशविषा-
णकल्पमत्यन्तमेवासत् दृष्टम्। तथेदं ब्रह्माविज्ञातत्वादसदेवेति मन्दबुद्धीनां
व्यामोहो मा भूदिति तदर्थ्यमाख्यायिकारभ्यते। तदेव हि ब्रह्म सर्वप्रका-
रेण प्रशास्तु देवानामपि परो देवः, ईश्वराणामपीश्वरः, दुर्विज्ञेयः, देवानां

தைப் பரம்ஹமாக அறிந்து புத்திமான்களாய் என்னுடையது என்றும்
நான் என்றுமான லக்ஷணம்வாய்ந்த அவித்யாரூபமான இந்தலோ
கத்தினின்றும் ஸ்த்ய (வெ த்தி) திரும்பி அதாவது:—வெறுப்பைய
யடைந்து ஸர்வாத்மைகதவபாவமான அத்தவதை யடைந்தவர்
களாய்க் கொண்டு ப்ரம்ஹமாகவே ஆகின்றனர் என்பது பொருள்.
“எவ்வெருவன் அந்த மேலான பாம்ஹத்தை யறிவானே அவன்
ப்ரம்ஹமாகவே ஆகிறான்” என ஸ்ருதியு மிருக்கிறது. (5) (எ-று)

இவ்விதம் கோவிர்தபகவத்பூஜ்யபாதரின் சிஷ்யரும், ஸ்ரீமத்ப்ரம்ஹம்ஸ
பரிவ்ராஜகாசார்யருமான ஸ்ரீமத்சங்கரபகவத்பாதர் அவர்களின்
கிருதியான கேநோபநிடதத்தின் பதபாஷ்யத்தில்

இரண்டாவது கண்டம் முற்றிற்று

—•••••—

முன்றாவது கண்டம்.

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—“அவிஞ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஞ்ஞாதம்
விஜாநதாம்” என்றதாதி ஸ்ருதிவசனமிருப்பதைக் கொண்டு. எது
இருக்கோ அதுப்ரமானங்களால் அறியப்பட்டதாகவும், எது இல்லை
யோ அது அறியப்படாததாகவும் முயற்கொம்புக் கொப்பானதாக
வும், முற்றிலுமே அஸத்தாகவும் காணப்பட்டிருக்கிறது. அவ்
விதமே இந்த ப்ரம்ஹமானது அவிஞ்ஞாதமாக (அறியப்படாததாக)
இருப்பதால் அஸத்தாகவே தானாகும் என மந்தபுத்திகளுக்கு மயக்
கமுண்டாகவேண்டாமெனக் கருதி அதற்கு வேண்டி இந்தக் கதை
ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. அதேப்ரம்ஹமன்றே எல்லாப்ரகாரத்தாலும்
ப்ரஸாஸனம் (நியமனம்) செய்வதாகவும், தேவர்களுக்கும் மேலான

जयहेतुः, असुराणां पराजयहेतुः, तत्कथं नास्तीत्येतरयार्थरयानुकूलानि-
ह्युत्तराणि वचांसि दृश्यन्ते। अथ वा ब्रह्मविद्यायाः स्तुतये। कथम्? ब्रह्मविज्ञानाद्ब्रह्मज्ञादयो देवा देवानां श्रेष्ठत्वं जग्मुः ततोऽप्यतितरामिन्द्र इति। अथवा दुर्विज्ञेयं ब्रह्मेत्येतत्प्रदर्श्यते। येनाभ्यादयोऽतितेजसोऽपि क्लेशे नैव ब्रह्म विदितवन्तस्तथेन्द्रो देवानामीश्वरोऽपि सन्निति। वक्ष्यमाणोपनिष-
द्विधिपरं वा सर्वम्। ब्रह्मविद्याव्यतिरेकेण प्राणिनां कर्तृत्वभोवत्त्वाद्यभि-
मानो मिथ्येत्येतद्दर्शनार्थं वाख्यायिका, यथा देवानां जयाद्यभिमानस्तद्व-
दिति ॥

தேவனாகவும், ஈஸ்வர்களுக்குப் ஈஸ்வரனாகவும், அறிதற்கரிதானதாக
வும், தேவர்களின் ஜயத்துக்குக் காரணமாகவும், அசுரர்களின்
தோல்விக்கு ஹேதுவாகவும் மிருக்கின்றது. ஆனதுபற்றி அது எவ்
விதமில்லாததாக (அஸத்தாக) ஆகக்கூடும் என்ற இந்தப் பொருளு
க்கு அனுகூலங்களாகவன்றோ மேலுள்ளவசனங்கள் காணக்கிடக்
கின்றன. அல்லது ப்ரம்ஹவீத்யையை ஸ்துதிக்கவேண்டி (இக்கதை)
யாரம்பிக்கப்படுகிறது. எவ்விதமெனின்? கூறுவாம். ப்ரம்ஹவிக்
ளுர்னத்தாலன்றோ அச்சுனியாதீய தேவர்கள் தேவர்களுக்குள் ஸ்ரேஷ்
டர்களாக விருத்தலை உடைந்தனர். இந்திரனும் அவர்களைக் காட்
டிலும் மிக்கஸ்ரேஷ்டனாக விருத்தலையடைந்தவனானான் என்றும்.

அல்லது அக்னி முதலியோர் மிக்கத் தேஜஸ்விகளாக விருப்பி
னாக்கூட கஷ்டத்துடனேயே ப்ரம்ஹத்தை யறிந்தனர். அவ்வித
மே இந்திரனும் தேவர்களுக்கு ஈஸ்வரனாக விருப்பினாக்கூட கஷ
டத்துடனேயே ப்ரம்ஹத்தை அறிந்தான். ஆனதுபற்றி ப்ரம்ஹ
மானது அறிதற்கரிதானது என்ற இது இதனும் காட்டப்படுகிறது.
அல்லது பின்னர் சொல்லப்பட்டபோதும் ஸ்ரேஷ்டப்ரம்ஹோபாஸன
விதிக்கு வேண்டியாவது, இக்கதை சொல்லப்பட்டதாகவாகும். அல்
லது ப்ரம்ஹ வித்யையைத் தவிர்த்து ப்ராணிகளுக்குள்ள கர்த்தி
ருத்வாதீயான அபிமானமானது பொய்யானது என்ற இதைக் காட்
டவேண்டியாவது இந்தக் கதைசொல்லப்பட்டதாகவாகும். தேவர்
களுக்கு ஜயாதீ அபிமானமானது எவ்விதமோ அதுபோலவேயாடி-

ब्रह्म ह देवेभ्यो विजिग्ये तस्य ह ब्रह्मणो विजये देवा
अमहीयन्त । त ऐक्षन्तास्माकमेवायं विजयोऽस्माकमेवायं
महिमेति ॥ १ ॥

ஹ்ரஹ் ஹ டெவெஹ்யோ விஜிமெத்யே தஸ்ய ஹ ஹ்ரஹ்ணோ
-விஜயெ டெவா அஹீயந்த | த ஹைக்ஷந்தா ஸ்மாக்கடெவாயம் விஜ
-யெயா ஸ்மாக்கடெவாயம் ஹிமெதி || 1 ||

ब्रह्म=यथोक्तक्षणं परं ह=किल, देवेभ्योऽर्थाय विजिग्ये=जयं लब्ध-
वद्देवानामसुराणां च सद्भूमेऽसुराङ्गित्वा जगद्रातीनीश्वरसेतुभेत्तून्देवेभ्यो
जयं तत्फलं च प्रायच्छज्जगतस्स्थेम्ने । तस्य ह किल ब्रह्मणो विजये देवाः=
अग्न्यादयः अमहीयन्त=महिमानं प्राप्नुवन्तः । तदात्मसंस्थस्य प्रत्यगात्मन

(ப-ரை) ब्रह्म ह (ஹ்ரஹ் ஹ) = ப்ரம்ஹமோ தேவைய: (டெவெ
ஹ்யே) = தேவர்களுக்காகவேண்டி விஜிமெத்யே (விஜிமெத்யே) = ஜயத்தை
யடைந்தது. तस्य ह ब्रह्मणः (தஸ்ய ஹ ஹ்ரஹ்ண:) = அந்த ப்ரம்
ஹத்தினுடைய விஜயே (விஜயெ) = ஜயத்தில் देवा: (டெவா:) = தேவர்
கள் अमहीयन्त (அஹீயந்த) = மஹிமையை யடைந்தனர். ते (தெ) =
அந்தத் தேவர்கள். अयम् (அயம்) = இந்த विजयः (விஜய:) = விஜய
மானது. अस्माकमेव (அஸ்மாக்கடெவ) = எங்களுடையதே யாகும்.
अयम् (அயம்) = இந்த, महिमा (ஹிமா) = மஹிமையானது, अस्माकमेव
(அஸ்மாக்கடெவ) = எங்களுடையதே யாகும் என ऐक्षन्त (ஹைக்ஷந்த) =
எண்ணினர். (1) (எ-று)

பாஷ்யம்.—ब्रह्म ह देवेभ्यो विजिग्ये (ஹ்ரஹ் ஹ டெவெஹ்யோ
விஜிமெத்யே) = இதுவரை சொல்லப்பட்ட லக்ஷணம் வாய்ந்த ப்ரம்ப்ரம்
ஹமோ வெனில் தேவர்களையும் பொருட்டு ஜயத்தையடைந்தது.
தேவர்களுடையவும் அசுரர்களுடையவும் சண்டையில் ஜகத்துக்குச்
சத்துருக்களும் ஈஸ்வரனது ஸேதுவை (அணையை) உடைப்பவர்
களுமான அசுரர்களை ஜயித்து ஜகத்தினது விருத்திக்கு வேண்டி
ஜயத்தையும் அதன்பலனையும் தேவர்களையும் பொருட்டுக் கொடுத்
தார். அந்த ப்ரம்ஹத்தினுடைய விஜயத்திலன்றோ அக்னியாகிக
ளான தேவர்கள் மஹிமையையடைந்தனர். அப்பொழுது இந்த

ईश्वरस्य सर्वज्ञस्य सर्वक्रियाफलसंयोजयितुः प्राणिनां सर्वशक्तेर्जागत-
स्स्थितिं विकीर्षोरयं जयो महिमाचेत्यजानन्तस्ते=देवाः, ऐश्वर्यन्त=ईशितव-
न्तः अग्न्यादिस्वरूपपरिच्छिन्नात्मकतोऽस्माकमेवायं विजयोऽस्माकमेवायं
महिमाऽग्निवाय्विन्द्रत्वादिलक्षणो जयफलभूतोऽस्माभिरनुभूयते नास्मत्प्रत्य-
गात्मभूतेश्वरकृत इति ॥ १ ॥

तद्वैषां विजज्ञौ तेभ्यो ह प्रादुर्बभूव तन्न व्यजानत
किमिदं यक्षमिति ॥ २ ॥

தெய்வம் ஹி ஜ்ஞௌ தெய்வோ ஹ ப்ராஹ்மீவ ப்ராஹ்மீவ
தந் யஜாநத கிமிஹ் யக்ஷமிதி ॥ 2 ॥

ஐயமும், மஹிமையும் ஆத்மாவிரூப்பவரும், ப்ரத்யகாத்மாவும், ஸர்வக்ரௌனும், ப்ராணிகளினது ஸர்வக்ரியைசகற்கும் பலன் தருபவரும், ஸர்வசக்தரும், ஜகத்தின் ஸ்திதியைச் செய்ய விருப்பங் கொண்டவருமான ஈஸ்வரனுடையது என அறியாதவர்களான அந்தத் தேவர்கள் இந்த ஐயமானது அக்னியாதி ஸ்வரூபத்தினால் பரிசீலினைகளான தங்களால் செய்யப்பட்டது. (ஆனதுபற்றி இது) தங்களுடையதே. அக்னித்தன்மை, வாயுத்தன்மை, இந்திரத்தன்மை இவைரூபமானதும் ஐயத்தின் பயனாகவானதுமான இந்த மஹிமையானது நம்மால் அனுபவிக்கப்படுகிறது. (ஆனதுபற்றி இது) நம்முடையதாகவாகுமேயொழிய நமக்கு ப்ரத்யகாத்மாவாகவான ஈஸ்வரனால் செய்யப்பட்டதன்று என இவ்விதம் பொய்யான அபிமானமுள்ளவர்களாய் எண்ணலாயினர். (1) (எ-று)

(ப-ரை) एषाम् (ஹி ஜ்ஞௌ) = இவர்களுடைய தத் (கிமி) = அந்தப் பொய்யான எண்ணத்தை விஜ்ஞௌ ஹி (ஹி ஜ்ஞௌ ஹி) = ப்ரம்ஹமறிந்து கொண்டதன்றே. तेभ्यः (தெய்வீ) = அந்தத் தேவர்களுக்கு வேண்டி प्रादुर्बभूव ह (ப்ராஹ்மீவ ப்ராஹ்மீவ ஹி) = அவர்கள் முன்னிலையில் ஆவிர்ப்பாவத்தை (தோற்றத்தை) யடைந்ததன்றே. इदम् (ஈஹ்) = இந்த யக்ஷம் (யக்ஷீ) = பெரிய பூதமானது किम्? (கிமி?) = என்ன? इति (ஈதி) = என தத் (தகி) = ஆவிர்ப்பாவத்தையடைந்த அந்தப் பூதத்தை नव्यजानत (நவஜாநத) = தேவர்கள் அறிந்தகொள்ளவே முடியாதவராயினர். (2) (எ-று)

एवं मिथ्याभिमानेक्षणवतां तद्ध किलैषां मिथ्येक्षणं विज्ञज्ञौ=विज्ञात-
ब्रह्म सर्वेक्षितृ हि तःसर्वभूतकरणप्रयोक्तृत्वाद्देवानां च मिथ्याज्ञानमुप-
लभ्य मैवासुरवद्देवा मिथ्याभिमानात्पराभवेयुरिति तदनुकंपया देवान्मिथ्य
भिमानापनोदनेनानुगृह्णीयामिति तेभ्यो देवेभ्यो ह किलार्थाय प्रादुर्बभूव
स्वयोगमाहात्म्यनिर्मितेनात्यद्भुतेन विस्मापनीयेन रूपेण देवानामिन्द्रियगो-
चरे प्रादुर्बभूव । तत्प्रादुर्भूतं ब्रह्म न व्यजानत नैव विज्ञातवन्तो देवाः ।
किमिदं यक्षं पूज्यं महद्भूतमिति ॥ २ ॥

तेऽग्निमब्रुवज्जातवेद एतद्विजानीहि किमेतद्यक्षमिति
तथेति ॥ ३ ॥ तदभ्यद्रवत्तमभ्यवदत्कोऽसीत्यग्निर्वा अहमस्मीत्य
ब्रवीज्जातवेदा वा अहमस्मीति ॥ ४ ॥ तस्मिंस्त्वयि किं वीर्यं
मित्यपीदं सर्वं दहेयं यदिदं पृथिव्यामिति ॥ ५ ॥ तस्मै तृणं
निदधावेतद्दहेति तदुपप्रेयाय सर्वजवेन तन्न शशाक दग्धुं स
तत एव निवधृते नैतदशकं विज्ञातुं यदेतद्यक्षमिति ॥ ६ ॥

பாஷ்யம்.—இவர்களின் அந்தப் பொய்யான எண்ணத்தை
ப்ரம்ஹம் அறிந்துகொண்டுவிட்டதன்றோ? அது எல்லா ப்ராணிக
ளுடையவும் கரணங்களுக்கு ப்ரேசமாக இருப்பதிலிருந்து ஸர்வ
ஸாக்ஷியாகவன்றோ இருக்கிறது. தேவர்களுக்கும் பொய்யான
க்ரானமேற்பட்டிருப்பதையறிந்து அசுரர்கள்போலத் தேவர்களும்
பொய்யான அபிமானத்தால் அபஜ்யத்தை அடையவேண்டாமென
ஆவர்களிடத்துக் கருணைகொண்டு பொய்யான அபிமானத்தைப்
போக்கித் தேவர்களை அனுக்கிரஹிக்கின்றேன் என்பதாய் அந்தத்
தேவர்களுக்குவேண்டி ப்ராதூர்ப்பாவத்தை அடைந்தது = தனது
யோகமாஹாத்மியத்தினால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டதும், மிக்கவத்
புத்தமான் தும், ஆம்சரியப்பட்டக்கூடியதுமான ரூபத்துடன் தேவர்க
ளின் இந்திரிய கோசரத்தில் ப்ராதூர்ப்பாவத்தை=தோற்றத்தை,
ஆடைபந்தனும் அவ்விதம் ஆவிர்ப்பாவத்தையடைந்த அந்த ப்ரம்ஹத்
தை இந்த யக்ஷமான து=பூஜிக்கத்தக்க பெரியபூதமானது என்னை?
எனத் தேவர்கள் அறிந்து கொள்ளவேயில்லை. (2) (எ-து)

தெய்வியை வணங்குவது வந்தவிஜாநீஹி, கிரேதேயு
 க்ஷிபி தயெதி || ௩ || ததஷுடி வதஜலுவதொஹீ துதி
 வ-ரா சுஹஜலீ துஷ வஜீ தவெடி வா சுஹஜலீ கி || ௪ || தலி
 ஸ்யி கிம் வீய-பி துஷ்டி வவ-ஓ. டெஹயம் யபிஓ. வ்யுபி
 வ்யாபி கி || ௫ || தவெஷு துணம் நிடியாவெதஜெஹி தஜ-
 வபெய்யாய வவ-ஜவெந தஹ ஸஸா க. டி-ஹம் வ தத வநவ
 நிவவ்யுதெ நெநதடிஸகம் விஜீராதாம் யதெதடி க்ஷிபி || ௬ ||

(ப-ரை) தெ (தெ)=அந்தத் தேவர்கள் அஹிம் (சுயிடி)=அக்னி
 யைப்பார்த்து ஹே ஜாதவே! (ஹே ஜாதவேடி!)=ஓ அக்னியே!, ஓதய-
 ஜம் (வநதஜிஷ்டி)=எங்களுக்கெதிரில் நிற்கும் இந்த யக்ஷமானது
 கிம் (கிடி)=என்னை என விஜானிஹி (விஜாநீஹி)=அறிந்துகொள்
 ஐதி (ஐகி)=என்று அஹவந் (சுஸு-வடி)=சொல்லினார். தயெதி (தயெ
 கி)=அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி (3)

தத் (தகி)=அந்த யக்ஷத்தைக் குறித்து, அஹ்யதவத் (சுஹடி-
 வகி)=அருகிலோடினான். தம் (தடி)=அருகில் வந்துநிற்கும் அந்த
 அக்னியைப் பார்த்து ப்ரம்ஹமானது கோஹி (கொஹி)=நீயார்
 ஐதி (ஐகி)=என அஹ்யதவத் (சுஹடிவகி)=கேட்டது. இவ்விதம்
 கேட்கப்பட்ட அக்னியானது அஹம் (சுஹடி)=நான் அஹிவா (சுயி
 வ-ரா)=அக்னியெனப் பிரலித்திபெற்றவனாகவும் அஹிம் (சுஹடி)=
 இருக்கிறேன் ஐதி (ஐகி)=என்றும், அஹம் (சுஹடி)=நான் ஜாதவேதா வா
 (ஜாதவேதா வா)=ஜாதவேதஸஸெனப் பிரலித்திபெற்றவனாகவும்
 அஹிம் (சுஹடி)=இருக்கிறேன் ஐதி (ஐகி)=என்றும், அஹிவத் (சுஸு
 வீகி)=சொன்னான் (தன்னைப்புக்கழந்து சொல்லிக்கொண்டான்.) (4)

தஹிஸ்வயி (தலிஹிஸ்யி)=அத்தகைய உன்னிடத்தில். கி வி-
 யம் (கிஹி-யடி)=என்ன சக்தி இருக்கிறது ஐதி (ஐகி)=என்
 ப்ரம்ஹம் கேட்டது. பூஷிவ்யம் (பூஷிவ்யடி)=பூமியிலிருக்கின்ற
 உபலக்ஷணமுறையால் ஆகாசத்திலுமிருக்கின்ற ஐதம் (ஐடி)=இன்ன
 யத் (யகி)=யாதண்டோ இதையும்; ஐத் சர்வமபி (ஐடி-வவடிவி)டி
 இந்த எல்லாஜகத்தையுங்கூட டஹ்யம் (டிஹடி)=பொசுக்கிவிடு
 வேன் ஐதி (ஐகி)=என்று சொன்னான். (5)

इति च नामद्वयेन प्रसिद्धतयात्मानं श्लाघयन्निति । एवमुक्तवन्तं ब्रह्मवाचत,
 तस्मिन्=एवं प्रसिद्धगुणनामवति त्वयि किं वीर्यम्=सामर्थ्यमिति । सोऽब्र-
 वीद्विदं जगत्सर्वं दहेयम्=भस्मीकुर्यां यदिदं स्थावरादि पृथिव्यामिति ।
 पृथिव्यामित्युपलक्षणार्थं यतोऽन्तरिक्षस्थमपि दह्यत एवाग्निना । तस्मै=
 एवमभिमानवते ब्रह्म तृणं निदधौ पुरोऽग्नेः स्थापितवत् । ब्रह्मणा पतन्तृ-
 णमात्रं ममाग्रतो दह न चेदसि दग्धुं समर्थो मुञ्च दग्ध्वाभिमानं सर्वत्रे-
 त्युक्तस्तृणमुपप्रेयाय=तृणसमीपं गतवान् सर्वजवेन=सर्वोत्साहकृतेन वेगे-
 न । गत्वा न शशाक=नाशकद्गधुं, सः=जातवेदास्तृणं दग्धुमशक्तो व्री-
 डितो हतप्रतिज्ञस्तत एव=यक्षादेव तूर्णं देवाःप्रति निववृते=निवृत्तः
 प्रतिगतवान् नैतद्यक्षमशकम्=शक्तवानहं विज्ञातुम्=विशेषतो यदेतद्यक्ष-
 मिति ॥ ३-६ ॥

பென்றபெயருள்ளவனாகவும், ஜாதவேதஸ் என்றும் ப்ரவலித்தனாகவு
 மாவேன் என இரண்டுபெயர்களுடன் ப்ரவலித்தனாகவீருப்பதாகத்
 தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டான். (4) இவ்விதஞ்சொன்ன அக்னி
 யைப்பார்த்து. இவ்விதம் ப்ரவலித்தமான குணம் பெயர் இவை
 வாய்ந்த உன்னிடத்திலுள்ள வீர்யம்=ஸாமர்த்தீயம் யாது? என்று
 ப்ரம்ஹம் கேட்டது. இந்த ஜகத்யாவையும் சாம்பலாக்கிவிடுவேன்,
 பூமியிலுள்ள அசையாப்பொருள் முதலியது யாதுண்டோ இதை
 யும் பொசுக்கிவிடுவேன் என அந்த அக்னி சொன்னான். சுருதியில்
 பூமியில் என்பது உபலக்ஷணமுறையால் கூறப்பட்டதாகும். ஆகா
 சத்திலுள்ளதுங்கூட அக்னியினால் பொசுக்கப்படுகின்ற தன்றோ.
 (5) இவ்விதம் அபிமானமுள்ள அக்னியையும் பொருட்டு ப்ரம்ஹ
 மானது துரும்பைவைத்தது. அதாவது:—அக்னிக்கு முன்னிலையில்
 ப்ரம்ஹம் துரும்பைப் போட்டது என்றும். இத்துரும்பை யட்
 டும் எனது முன்னிலையில் பொசுக்கு. இதைப் பொசுக்க ஸமர்த்
 தனாக வாகாவிடில் எல்லாவிடத்திலும் பொசுக்குந்தன்மைவாய்ந்த
 வன் என்றதான அபிமானத்தைவிட்டு என்று சொல்லப்பட்டவனாய்
 தனது முழு உத்ஸாஹத்தாலும் செய்யப்பட்ட வேகத்துடன் துரும்
 பின் ஸமீபத்தை அடைந்தான். அடைந்து அந்த ஜாதவேதஸ்ஸா

अथ वायुमब्रुमन्वायवेतद्विजानीहि किमेतद्यक्षमिति तथेति ॥ ७ ॥ तदभ्यद्रवत्तमभ्यवदत्कोऽसीति वायुर्वा अह-
मस्मीत्यब्रवीन्मातरिश्वा वा अहमस्मीति । ८ ॥ तस्मिंस्त्वयि
किं वीर्यमित्यपीदं सर्वमाददीय यदिदं पृथिव्यामिति ॥ ९ ॥
तस्मै तृणं निदधावेतदादत्त्वेति तदुपप्रेयाय सर्वजवेन तन्न श-
शाकादातुं स तत एव निववृते नैतदशकं विज्ञातुं यदेतद्यक्ष-
मिति ॥ १० ॥

சுய வாயுஹிவ்வவநாயவெதவிஜாநீஹி கிரெதஜக்ஷிதி
தயெதி ॥ ௭ ॥ தஹஜ்ஜ வதஹஜ்வஹெதூஹீதி வாயுவஹ
சஹஜவீத்யஸவீநாதரிஸா வா சஹஜவீதி ॥ ௮ ॥ தவ்ஹி
வ்யயி கிஹவீயஜித்யவீத்ய வவஹஜாஹீய யஹிஹ வ்யயிவ்யா
ஜிதி ॥ ௯ ॥ தஹவஜ்ஜ துணஹநிஹயாவெதஹஹசுஹவீதி தஹ
வஹவ்யயாய வவஹஜ்வெந தஹஸஸாகாஹாதஹ வ தத
வவவ நிவவ்யுதெ நெநதஹஸகஹ விஜ்ஜாதஹயஹெதஹக்ஷிதி ॥

னவன் துரும்பைப்பொசுக்கமுடியவில்லை. உடன் வெட்கமடைந்து
ப்ரதிக்ஞையை யிழந்து ' இந்த யக்ஷம்யாதென அறிய சக்தியற்றவ
னாகவிருக்கிறேன் ' என அதேயக்ஷத்தினிடமிருந்து மௌனமாகத்
தேவர்களைக் குறித்துக் திரும்பிவந்தான். (6) (௭-று)

(ப-ரை) अथ (சுய) = பிறகு वायुम् (வாயுஹி) = வாயுவை நோக்கி
हे वायो (ஹெ வாயொ) = ஓவாயுவே! किमेतद्यक्षमिति (கிரெதஜக்ஷி
திதி) = இந்தயக்ஷம் யாதென विजानीहि (விஜாநீஹி) = அறிவாயாக
என்று अब्रुवन् (சுஹுவஹ) = சொல்லின तथेति (தயெதி) = அப்படி
யே ஆகட்டுமென. (7)

तदभ्यद्रवत् (தஹஜ்ஜ வஹீ) = அந்த யக்ஷத்தை நோக்கி வாயு
ஹிஹன். तमभ्यवदत्कोऽसीति (தஹஜ்ஜவஹெதூஹீதி) = அருகில் வந்த
வாயுவை நோக்கி நீ யார்! என ப்ரம்ஹம் கேட்டது. वायुर्वा अह-
मस्मीत्यब्रवीत् (வாயுவஹா சஹஜவீத்யஸவீதி) = வாயுவாகவே நா
விருக்கிறேன் என்று சொன்னான். मातरिश्वा वा अहमस्मीत्यब्रवीत्
(மாதரிஸா வா சஹஜவீத்யஸவீதி) = மாதரிஸாவாக = ஆகாசத்திற்

अथेन्द्रमब्रुवन्मघवन्नेतद्विजानीहीत्यादि पूर्ववत् । इन्द्रः=परमेश्वरो मघवा बलवत्वात्तथेति तदभ्यद्रवत् । तस्मादिन्द्रादात्मसमीपं गतात्तद्ब्रह्म तिरोदधे=तिरोभूतम् । इन्द्रस्येन्द्रत्वाभिमानोऽतितरां निराकर्तव्य इत्यत रसंवादमात्रमपि नादाद्ब्रह्मेन्द्राय । तत्=यक्षे यस्मिन्नाकाशे=आकाशप्रदेश आत्मानं दर्शयित्वा तिरोभूतमिन्द्रश्च ब्रह्मणस्तिरोधानकाले यस्मिन्नाकाश आसीत्स इन्द्रस्तस्मिन्नेवाकाशे तस्थौ किन्तद्यक्षमिति ध्यायन्, न निवृत्तेऽप्यादिवत्, तस्येन्द्रस्य यक्षे भक्तिं बुध्वा विद्योमारूपिणी प्रादुरभूत्स्वीरूपा । स इन्द्रस्तामुमां दद्दुशोभमानां, सर्वेषां हि शोभमानानां शोभनतमा

இக்கி)=இந்த யக்ஷமானது மாதென தாம் (தாடி)=அவளை உவாச (உவா அ)=கேட்டான். (12) (எ-று)

பாஷ்டம்.—பிறகு ஹே பசவன் ! =ஹே இந்திர ! இதையறிந்து வா என இந்திரனைச் சொல்லினர் என்றதாதிசளுக்கு முன்போல வே பொருள் கொள்க. இந்திரன்=பாமேஸ்வரனாவான். மகவான்= பமுள்ளவனாக விருப்பதுபற்றி அவ்விதம் சொல்லப்படுகிறான். அசை=யக்ஷத்தை அடைந்தான். தனது ஸமீபம் வந்த அந்த இந்திரனிடமிருந்து அந்த பரம்பஹமானது மறைந்தது. இந்திரனுக்கு இந்திரத்தன்மை மூலமேற்பட்ட அபிமானமானது (அஹங்காரமானது) முற்றிலும் போச்சப்படவேண்டும் என்ற இக்காரணத்தால் அந்த பரம்பஹமானது இந்திரனையும் பொருட்டு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. அந்த யக்ஷ (பரம்பஹ) மானது எந்த ஆகாசப்பாதேசத்தில் தன்னைக் காட்டி மறைந்ததோ, இந்திரனும் பரம்பஹம் மறைந்த காலத்தில் எந்த ஆகாசத்திலிருந்தானோ அந்த இந்திரன் அதே ஆகாசத்தில் இந்த யக்ஷம் எதாகவிருக்கலாம் எனத்தியானித்துக்கொண்டு நின்றானே அன்றி அக்னியாதிகள் போல அவ்விடத்தினின்றும் திரும்பினானில்லை. அந்த இந்திரனுக்கு யக்ஷத்தினிடத்திலிருக்கும் பக்தியையறிந்து உமாசுப்ணியான வித்யா=பரம்பஹவிய்யையானது, ஸ்திரீ ரூபத்துடன் ஆவிர்ப்பாவத்தையடைந்தது. அந்த இந்திரன் **बहुशोभमानाम्** (வஹுஸெராஹாமாடி) அழகு பொருந்தியவைகளை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அழகு பொருந்திய வித்யையை, (அப்

विद्या तदा बहुशोभमानेति विशेषणमुपपन्नं भवति । हैमवतीम्=हेमकृता-
भरणवतीमिव बहुशोभमानामित्यर्थः । अथवोमैव हिमवतो दुहिता हैम-
वती नित्यमेव सर्वज्ञेश्वरेण सह वर्तत इति ज्ञातुं समर्थेति कृत्वा तामुप-
जगाम । इन्द्रस्तां होमां किलोवाच=पप्रच्छ ब्रूहि किमेतद्दृशयित्वा तिरोभूतं
यक्षमिति ॥ ११-१२ ॥

इति श्रीगोविन्दभगत्पूज्यपादशिष्यस्य श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य
श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ केनोपनिषत्पदभाष्ये तृतीयः खण्डः समाप्तः॥

—*—

பொழுதுதான் வெகுவாகச் சோபிக்கின்றவள் என்ற அடைமொழி
பொருத்தமுள்ளதாகவாகும்.) ஹைமவதீம்=ஸ்வாணத்தாற் செய்
யப்பட்ட ஆபரணமுள்ளவள் போல வெகுவாக விளங்குகிறவள்
என்பது அதன் பொருள். அல்லது ஹிமவானுடைய பெண்ணான
உமையே ஹைமவதியாவாள். எப்பொழுதுமே ஸர்வக்ருரான
ஈஸ்வரனுடன் கூடவே இருப்பதபற்றி அதை (யக்ஷத்தை) யறியச்
சக்தியுள்ளவளாகவாவாள் எனக் கருதி அவளையடைந்தான். இந்தி
ரன் அந்த உமையை நோக்கி தண்ணைக்காட்டி மறைந்த இந்த யக்ஷ
மானது யாதென்று சொல்லுவாயாகவெனக் கேட்டான். (11-12)

இவ்விதம் கோவிந்தபகவத்பூஜ்யபாத சிஷ்யரும், பரமஹம்ஸ பரிவ்
ராஜகாசாரியருமான ஸ்ரீமத்சங்கரபகவத்பாதர் அவர்களின்
கிருதியான கேநோபநிடதத்தின் பதபாஷ்யத்தில்
முன்றாவது கண்டம் முற்றிற்று.

—*—

நான்காவது கண்டம்.

गङ्गापूरप्रचलितजटास्रस्तभोगीन्द्रभीता-

मालिङ्गन्तीमचलतनयां सस्मितं वीक्षमाणः ।

लीलापाङ्कैः प्रणतजनतां नन्दयंश्चन्द्रमौलि-

मोहध्वान्तं हरतु परमानन्दमूर्तिशिशवो नः ॥

अथ चतुर्थः खण्डः ॥

सा ब्रह्मेति होवाच ब्रह्मणो वा एतद्विजये महीयध्व-
मिति ततोहैव विदांचकार ब्रह्मेति ॥ १ ॥

ஸா ஸ்ரஹேதி ஹொவாஅ ஸ்ரஹணொ வா வநதஹிஜயெ
உஹீயய்யூதி ததொஹெவ விடாஂ உகார ஸ்ரஹேதி ॥ ௧ ॥

सा ब्रह्मेतिहोवाच ह किल ब्रह्मणो वै ईश्वरयैव विजये, ईश्वरेणैव
जिता असुरा यूयं तत्र निरिक्त्वात्र तस्यैव विजये, यूयं महीयध्वम्=महि-

(அ-கை) அஹாத்ஷிவத்வானாமாகாராத்நம் ழுதம் ।

யோஜனாபவ்யஸகஸ்ய கோஷாபவா பரிகஹயதே ॥

சஜ்ஜாதஸ்ரிவதக்வாநாஸாகாராஹிஜயதம் சுததே ।

யோஜநாயுதஸகஸ்ய கோஸாய்வா வரிகஹுதே ॥

“சிவதத்வத்தை உள்ளடிக அறியாதவர்க்கு ஆகாராதி (ஸகுணஸ்வ ரூபம்) சளின் அர்ச்சனமானது (பூஜனமானது) சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டது. யோஜனதூரமுள்ளவழியில் நடக்கச் சக்தியற்ற வனுக்கன்றோ க்ரோசதூரமுள்ள வழி ஏற்படுத்தப்பட்டது” என்ற வாலிஷ்டபுராணவசனத்தை யொட்டி நிர்விசேஷப்ரம்ஹஸாக்ஷாத் காரத்துக்குத் தலத்யற்றவர்க்கு ஸ்விசேஷபசவதுபாஸனத்தை விதிக்கவேண்டி இந்த நான்காவது கண்டம் ஆர்ப்பிக்கப்படுகிறது.

(ப-ரை) சா (ஸா) = அந்த உமையவள் **ब्रह्मेति होवाच** (ஸ்ரஹே தி ஹொவாஅ) = நீகண்டது ப்ரம்ஹமென்று சொன்னாள். **ब्रह्मणो वै** (ஸ்ரஹணொ வெ) = ப்ரம்ஹத்தினுடைய (ஈஸ்வரனுடைய) தாக வேயுள்ள **विजये** (விஜயெ) = ஜயத்தில் **एतत्** (வநதக்) = இவ்விதமாக **विदुस्त्रुम्पदि महीयध्वम्** (உஹீயய்யூ) = மஹிமையைபடைந்தீர்கள் **इति** (ஈதி) = என்றாள். **ततो हैव** (ததொ ஹெவ) = அந்த உமையவ ளின் வாக்கியத்தவிருந்தே இந்திரன் **ब्रह्मेति** (ஸ்ர ஹேதி) = யக்ஷத் தை ப்ரம்ஹமென **विदाञ्चकार** (விடாஹகார) = அறிந்துசொண்டான்.

பாஷ்யம்.—அவள் ப்ரம்ஹமென்றல்லவோ சொன்னாள். ப்ரம் ஹத்தினுடைய = ஈஸ்வரனுடைய, தாகவேயுள்ள விஜயத்தில் அதா

मानं प्रप्नुथ । पतदिति क्रियाविशेषणार्थम् । मिथ्याभिमानस्तु युष्माकम-
स्माकमेवायं विजयोऽस्माकमेवायं महिमेति । तत्तरस्मादुमावाक्याद्धैव
विदाञ्चकार ब्रह्मेतीन्द्रः, अवधारणात्ततो ह्येति न स्वातःश्रेण ॥ १ ॥

तस्माद्वा एते देवा अतितरामिवान्यान् देवान् यदग्नि-
र्वायुरिन्द्रस्ते ह्येनन्नेदिष्टं पस्पशुस्ते ह्येनत्प्रथमो विदांचकार
ब्रह्मेति ॥ २ ॥

தலூதா வந்தெ டெவா சுகிதராஜிவாந்யாநு டெவாநு
யதழிவ-ஆயாரிநு லெஹி ஹெநஹிஷ்டம் வஸுஸ-ஹெ
ஹெநஹிஷ்டம் விதாஹகார ஹெஹி ॥ ௨ ॥

வது:—ஈஸ்வரனாலேயே அசுரர்கள் ஜயிக்கப்பட்டனர். நீங்கள்
அவ்விஷயத்தில் நிமித்தமாகமட்டுமே ஆகிறீர்கள். அவருடைய
தாகவேயுள்ள ஜயத்தில் நீங்கள் மஹிமையையடைகிறீர்கள். ஸ்ரு-
தியில் பதத் (வந்தது) என்பது பஹிமையையடைதல் என்ற க்ரி-
யையின் ஸ்சேஷணமாகும். (இப்பாதிரியாக இருக்குப்படி மஹி-
மையையடைகிறீர்கள் என்றும்) இந்த விஜயம் எங்களுடையதே,
இந்த மஹிமை எங்களுடையதே என்பதாய் இது உங்களுடைய
பொய்யான அபிமானமே (அகங்காரமே) ஆகும் என்றாள். தத:
(தத) அந்த உமையவளின் வாக்கியத்திலிருந்தே இந்திரன் ப்ரம்ஹ-
மெனவறிந்து கொண்டான். ஸ்ருதியில் தतो ह्यैव (ததொ ஹெவ)
என அவதாரணம் = தேற்றங்கூறியிருப்பதால் தானாகவே அறிய-
வில்லை (என்றேற்பட்டது). (1) (எ-று)

(ப-ரை) यत् (யத) = யாதுகாரணத்தால் अग्निर्वायुरिन्द्रस्ते हि
(சுழிவ-ஆயாரிநு லெஹி ஹி) = அக்னி வாயு இந்திரன் என்ற அவர்-
களே एनन्नेदिष्टम् (வந்தஹிஷ்டம்) = இந்த ப்ரம்ஹத்தை மிக்க ஸமீ-
பத்திலிருப்பதாக அதாவது:—ப்ரியதமமாக पस्पशुः (வஸு-
ஸு) = அடைந்தனரோ, ते (தெ) = அவர்கள் हि (ஹி) = யாதுகாரணத்-
தால் एनत् (வந்தது) = இதை, ब्रह्मेति (ஹெஹி) = ப்ரம்ஹமென
(1) प्रथमः (ஹெஹி) = ப்ரதானர்களாக இருந்து கொண்டு (2) विदा-

(1) ப்ரதம: என்பதையும், (2) விதாஹகார என்பதையும் முறை

யस्மாदग्निவாஹிन्द्रா एते देवाः ब्रह्मणस्संवाददर्शनादिना सामीप्य-
मुपगताः, तस्मादैश्वर्यगुणैरतितरामिव शक्तिगुणादिमहाभाग्यैरन्यान्देवा-
नतितराम्=अतिशयेन शेरत इवैते देवाः। इव शब्दोऽनर्थकोऽवधारणार्थो
वा। यदग्निर्वायुरिन्द्रस्ते हि देवा यस्मादेनद्ब्रह्म नेदिष्ठम्=अन्तिकतमं प्रिय-
तमं पस्पशुः=स्पृष्टवन्तो यथोक्तैर्ब्रह्मणस्संवादादिप्रकारैस्ते हि यस्माच्च
हेतोरेनद्ब्रह्म प्रथमः प्रथमाः प्रधानास्सन्त इत्येतद्विदाञ्चकार विदाञ्चकु-
रित्येतद्ब्रह्मेति ॥ २ ॥

तस्माद्वा इन्द्रोऽतितरामिवान्यान् देवान् स ह्येनन्नेदिष्ठं
पस्पशं सह्येनत्प्रथमो विदाञ्चकार ब्रह्मेति ॥ ३ ॥

ञ்ചकार (விஜாணகார) = அறிந்தனரோ தஸ்மாஹீ (தவூரெனெ) = அக்கார
ணத்தினாலேயே एते देवाः (வனதெ டெவாஃ) = இந்தத் தேவர்கள்
अन्यान्देवान् (சுநஜாநெவாநு) = வேறுதேவர்களை अतितरामिव (அதி
தராமிவ) = அதிக்ரமித்தவர்களாகவே ஆகின்றனர். (2) (எ-று)

பாஷ்யம்.— யாதுகாரணத்தினால் அக்னி வாயு இந்திரன் ஆகிய
இந்தத்தேவர்கள் நேரில் பேசுதல் தரிசித்தல் முதலியவற்றால் ப்ரம்
ஹத்தினுடைய ஸாமீப்யத்தை யடைந்தனரோ அக்காரணத்தினால்
ஐஸ்வரியகுணங்களினால் அதிக்ரமித்திருப்பதுபோல சக்தி குணம்
முதலிய மஹாபாக்கியங்களினாலும் வேறுதேவர்களை மிகவும் அநிச
யித்தனராகவே இந்தத்தேவர்களாகின்றனர். மூலத்தில் ஆதிதராமீவ
என்றவிடத்திலுள்ள இவ என்ற சப்தமானது பொருள்ற்றதாக
வோ, தேற்றரூபமான பொருளுள்ளதாகவோ ஆகும். அக்னிவாயு
இந்திரன் என்ற அத்தேவர்கள் யாதுகாரணத்தால் இந்த ப்ரம்ஹத்
தை நேதிஷ்ட்டமாக = மிக்கஸமீபத்திலிருப்பதாக அதாவது:—ப்ரி
யதமமாக இதுவரை சொல்லப்பட்ட ப்ரம்ஹத்தினது ஸம்வாதாதி
ப்ரகாரங்களினால் அடைந்தனரோ, யாதுகாரணத்தால் அவர்கள்
இந்த ப்ரம்ஹத்தை முதன்மையானவர்களாய்க் கொண்டு அறிந்து
கொண்டனரோ அக்காரணம்பற்றி (மற்ற தேவர்களை அதிக்ரமித்
தவர்களாகின்றனர்.) (2) (எ-று)

யே ப்ரதமே, விதாம்சக்ரு: எனப்பன்மையாக்கி பாஷ்யத்தில் பொருள்
கூறப்பட்டிருக்கிறது.

தலூ ஊ ஊரு ॥ ௨ ॥ சிதராஜிவாந்யு ॥ னு றெவாநு ஸ ஹெ
நஹேஷிஷு ० வஸுஸா- ஸஹெநக ஶுயுரெஶி விஶாஹகார
ஸ ஹெஷி ॥ ௩ ॥

यस्मादग्निवायु अपि इन्द्रवाक्यादेव विदाञ्चक्रुः, इन्द्रेण ह्यमावा-
क्यात्प्रथमं श्रुतं ब्रह्मेति तस्माद्वा इन्द्राऽतितरामतिशयेन शेत इवाग्न्यादे-
वाःसहोन्नोदिष्टं पस्पर्श यस्मात्सहोन्नत्प्रथमो विदाञ्चकार ब्रह्मेत्युक्तार्थं वा-
क्यम् ॥ ३ ॥

तस्यैष आदेशो यदेतद्विद्युतो व्यद्युतदा इतीन्नयमी-
मिषदा इत्यधिदैवतम् ॥ ४ ॥

தஹெஷிஷு ஶுஹெஸா யஹெதகிஷு ० தொ வுஷு ० த
ஶாந ஊதீஷு ० சிஷுஶாந ஊத்யுயிஹெவகழ ॥ ௪ ॥

(ப-ரை) தஸ்மாஹே (தலூஹெ) = ஆனதுபற்றியே இन्द्र: (ஊரு) =
இந்திரன், அந்யாந்வான் (ஶுஷாஹெவாநு) = வேறுதேவர்களை அதிக-
ராமிவ (ஶிதராஜிவ) = அதிகசயித்தவனாகவே ஆகிறான். சஹி (ஸ
ஹி) = அந்த இந்திரன்தோ, நெடிஷு (நெஷிஷு) = ஸம்பித்திருக்கும்
பனந் (ஶநக) = இந்தப் பரம்ஹத்தை பஸ்பர்ஷ (வஸுஸா- ௩) = தொட்டான்.
சஹி (ஸஹி) = அந்த இந்திரன்தோ த்ரயம: (ஶுயு) = முதன்மையாக
ப்ரஹேதி (ஸஹெஷி) = பரம்ஹமென்று விதாஞ்ஶகார (விஶாஹகார) =
அறிந்தான். (3) (எ-று)

பாஷ்யம்.—யாதுகாரணத்தால் அக்னி வாயு இவ்விருவரும்
கூட இந்திரனது வாக்கியத்தினாலேயே அறிந்தனரோ இந்திரனால்
உமையவளின் வாக்கியத்தினால் முதலில் பரம்ஹமென்று கேட்கப்
பட்டதோ அக்காரணத்தினாலேயே இந்திரன் மற்றத் தேவர்களை
அதிகசயித்தவனாகவே ஆகிறான். அவன்தோ ஸம்பத்தி ஶிருக்கு
மிதைத் தொட்டான். அவன்தோ முதன்மையாக இதை பரம்ஹ
மெனவறிந்தான் என வாக்கியத்தின் பொருள் சொல்லப்பட்டுவிட்
டது. (3) (எ-று)

(ப-ரை) तस्य (தலூ) = அந்த பரம்ஹத்துக்கு ஶு: (ஶநக) =
இது ஆதே: (ஶுஹெஸா) = உவமோபதேசம் ஆகும். அதாவது:—

तस्य=प्रकृतस्य ब्रह्मणः एष आदेशः=उपमोपदेशः । निरुपमस्य ब्रह्मणो येनोपमानेनोपदेशः सोयमादेश इत्युच्यते । किन्तु यदेतत्=प्रसिद्धं लोके विद्युतो व्यद्युत्=विद्योतनं कृतवदित्येतदनुपपन्नमिति विद्युतो विद्योतनमितिकल्प्यते । आ इत्युपमार्थे । विद्युतो विद्योतनमिवेत्यर्थः । “यथा सकृद्विद्युत्तम्” इति श्रुत्यन्तरे च दर्शनाद्विद्युदिव हि सकृदात्मानं दर्शयित्वा तिरोभूतं ब्रह्म देवेभ्यः । अथवा—विद्युतस्तेज इत्यध्याहार्यम् । व्यद्युत्=विद्योतितवत्, आ-इव । विद्युतस्तेजःसकृद्विद्योतितवदिवेत्यभि

विद्युतः (வீடி^உ^{யு}^த)=மின்னலினுடைய [திஜ: (தேஜ:)=தேஜஸ்ஸா னது] व्यद्युत् आ (வடி^உ^{யு}^த ஆ)=ப்ரகாசித்ததுபோல इति (உ^{தி})= என்பதம் [चधु: (அக^{தி})=சண்ணானது.] न्यमिषित् आ (நடி^{தி} ஷி ஆ)=இடைக்கொட்டினது போலும் इति इत् (உ^{தி} உ^{சி})=என்பதம் यत् (ய^{சி})=யாதுண்டோ एतत् (ஊ^தசி)=இது अधिदैवत् (அயி^{தெ}வ^த) தேவதாவிஷயமான உவமையைக் காட்டலாகும்.

பாஷ்யம்.—அந்த ப்ரகிருதமான ப்ரப்ஹத்துக்கு இது ஆதேசமாகும். உவமோபதேசமாகும். அதாவது: எவ்வித உவமையும்ற்ற ப்ரப்ஹத்துக்கு எந்த உவமானத்தாலுபதேசமேற்படுமோ அதுவே இங்குள்ள ஆதேச: என்றதாற் சொல்லப்படுகிறது. அது யாது எனின்? மின்னலுக்கு ப்ரகாசத்தைச் செய்தது என்பது பொருந்தாதானதுபற்றி மின்னலினுடைய ப்ரகாசம் யாதுண்டோ எனக் கல்பிக்கப்படுகிறது. आ (ஆ) என்பது உவமைப் பொருளுள்ளது. ஆகவே மின்னலினுடைய ப்ரகாசம்போல எனப் பொருளேற்படுகிறது “ஒரேதடவையுண்டான மின்னலின் ப்ரகாசம் எவ்விதமோ” எனவேறுப்ருதியில் காணப்படுவதால் மின்னலானதுபோலவன்றே ஒரேதடவை தன்னைக் காண்பித்து ப்ரப்ஹமானது தேவர்களிடமிருந்து மறைந்துவிட்டது. அல்லது மின்னலினுடைய தேஜஸ் எனப் புதிதாய்ச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். व्यद्युत् (வடி^உ^{யு}^த) என்றதற்கு ப்ரகாசித்தது என்று பொருள். आ (ஆ) என்பதுக்கு इव (உ^வ) போல என்று பொருள். ஆகவே மின்னலினுடைய ஒளியானது ஒருதடவை ப்ரகாசித்தது போலவாம் என்பது

பாய : । इतिशब्द आदेशप्रतिनिर्देशार्थ इत्ययमादेश इति । इच्छब्दस्समुच्च-
यार्थः । अयं चापरस्तस्यादेशः । कोऽसौ । न्यमीमिषत् । यथा चक्षुर्न्य-
मीमिषत्=निमेषं कृतवत् । स्वार्थे णिच् । उपमार्थ एवाकारः । चक्षुषो
विषयं प्रति प्रकाशतिरोभाव इवचेत्यर्थः । इत्यधिदैवतम्=देवताविषयं
ब्रह्मण उपमानदर्शनम् ॥ ४ ॥

अथाध्यात्मं यदेतद्गच्छतीव च मनोऽनेन चैतदुपस्मरत्य
भीक्षणं सङ्कल्पः ॥ ५ ॥

சமாயுதம் யபெதஜஹகீவ ஹ 3கொ2கெ 3 வெத
஁உவஸுராது லீக்ஷம் ஸங்கஹ ॥ 5 ॥

கருத்து. இங்குள்ள இதி (உதீ) என்ற சப்தமானது ஆதேசத்தைத்
நிருப்பிச் சொல்லுவதாகும். அதாவது: இவ்விதமன்றோ இந்த
ஆதேசமாகிறது என்றும். சுருதியிலுள்ள இத் (உக்) என்ற சப்தத்
துக்கு ஸமுச்சயமானது பொருளாகும். இதனால் அந்த ப்ரம்ஹத்
துக்கு வேறு ஒரு ஆதேசமும் சொல்லப்படுவதாக ஏற்பட்டது
அதுயாது எனின்? ந்யமீமிஷத் (நஜீலிஷக்) எவ்விதம் கண்ணானது
இமைக்கொட்டுதலைச் செய்ததோ, இங்கு * ணிச் என்ற ப்ரத்யய
மானது ப்ரகிருதியின் பொருளிலேயே ஏற்பட்டதாகும். ஆ (ஆ)
என்ற சப்தமானது உவமைப் பொருளுள்ளதேயாகும். ஆகவே
கண்ணுக்குத் தனது விஷயத்தைக் குறித்து ப்ரகாசமும் மறைவும்
ஏற்படுவதுபோலவாம் என்ற பொருளேற்பட்டது. என்ற एतत्
(வநதக்) இது யத் (யக்) யாதொன்று உலகில் ப்ரசித்தமோ என்
பதாய் தேவதாவிஷயமான ப்ரம்ஹத்தினது உவமையைக் காட்டல்
ஏற்பட்டது. (4) (எ-று)

* ந்யமீமிஷத் (நஜீலிஷக்) என்றவிடத்தில் வியாகரணசாஸ்திரப்
படி ணிச் என்ற ப்ரத்யயம்வைத்தருபம் காணப்படுகிறது. அதன்படி நிமே
ஷிக்கும்படி-இமைக்கும்படிச் செய்தது என்றபொருள் சொல்லவேண்டி
வரும். அவ்விதயில்லாது ணிச் என்ற ப்ரத்யயத்தை மீட்டி என்ற தாது
வுக்கு எதுபொருளோ அதிலேயேவைத்து ப்ரயோகிக்கிருப்பதாகக் கொ
ண்டால் இமைத்ததோ என்றதான பொருள்மட்டுந்தானேற்படும் என்
பது கருத்து.

காலாभिव्यक्तिर्धर्मि इत्येष आदेशः । एवमादिश्यमानं हि ब्रह्म मन्दबुद्धि-
गम्यं भवतीति ब्रह्मण आदेश उपदेशः । नहि निरुपाधिकमेव ब्रह्म मन्द-
बुद्धिभिराकलयितुं शक्यम् ॥ ५ ॥

तद् तद्वनं नाम तद्वनमित्युपासितव्यं स य एतदेवं वेदा-
भिहैनं सर्वाणि भूतानि संवाञ्छन्ति ॥ ६ ॥

தது ததுநம் நாடி தது உலிதது உவாவலிதவு வய வனத
ஹெவம் வெஹாலிஹெநம் வவ-ராணி ஹ-உதா.நி வ-வாஞ்சுணி ॥

किञ्च, तत्=ब्रह्म, ह=किल, तद्वनं नाम=तस्य वनं तद्वनं तस्य प्राणिजा-
तस्य प्रत्यगात्मभूतत्वाद्वननीयं संभजनीयमतस्तद्वनं नाम-प्रख्यातं ब्रह्म, त-

தென்றுமான இதுவே உபதேசமாகிறது. இவ்விதமுபதேசிக்கப்பட்ட
டாலன்றோ ப்ரம்ஹமானது மந்த புத்தியுள்ளவர்களுக்கும் அறியக்
கூடியதாகவாகிறது என்பதுபற்றி இது ப்ரம்ஹத்தினுபதேசமா
யிற்று. உபாதி ஸம்பந்தமேயற்ற ப்ரம்ஹமானது மந்த புத்திகளால்
மனத்தில் காங்கி ஆலோசிக்க முடியாததன்றோ? (5) (எ-று)

(ப-ரை) தத் ஹ (தசு ஹ)-அந்த ப்ரம்ஹமோ தத்வனம் (தது
நது)-அந்த ப்ராணி ஸமூஹத்துக்கு ப்ரத்யகாத்ம பூதமாகவிருப்பது
பற்றி வனநியம் (வநநீயது)-உபாஸநீயமாக நாம (நாஹ)-ப்ரலித்த
மாக இருக்கிறது. ஆகவே தத்வனமिति (ததுநலிதி)-தத்வநமென்ற
குணத்துடன் கூடினதாகவே, உபாஸிதவ்யம் (உவாவலிதவது)-உபா
லிக்கத்தக்கதாகவாகிறது. ஆகவே ய: (ய:)-எவன் एतत् (வநதசு)-
இந்த ப்ரம்ஹத்தை एवम् (வநவது)-முற்சொல்லிய தத்வநமென்ற
குணத்துடன் கூடினதாக வே (வெஹ)-அறிவானே एनम् (வநநது)-
இவ்விதவுபாஸகளை सर्वाणि भूतानि (வவ-ராணி ஹ-உதா.நி)-எல்லா
ப்ராணிகளும்; अभिवाञ्छन्ति (ஹலிவாஞ்சுணி)-ஆவலுடன் எதிர்
பார்க்கின்றனர். (6) (எ-று)

பாஷ்யம்.—மேலும், அந்த ப்ரம்ஹமோ தத்வநம் எனப் பிர
லித்தமானது தஸ்ய வநம்-தத்வநம், அதாவது:—அந்த ப்ராணிசமூ
ஹத்துக்கு ப்ரத்யகாத்மாவாக வாவதால் வநநீயமாக-நன்கு பஜிக்
கக்கூடியதாக வாகிறது. ஆகவே ப்ரம்ஹம் தத்வநமென்றே ப்ராசித்

ஓநமிதி யத: தஸாத்நமி யநேவ குணாபிதானேனோபாஸிதவ்ய-சிந்தநீ-
யமிதி। அநேந நாமோபாஸகஸ்ய ஫லமாஹ-ஸ:-ய: கஸ்தித் ஫தத்-யதோக்
வ்ஹ, ஫வம்-யதோக்குணம், வேத-஁பாஸ்தே, அபிஹேநமுபாஸகம் சவ்ராணி ஖ூதா-
ந்யபிஸ்த்வா஁஁஁஁஁ ஹ-஫ார்த்யந்த ஫வ யதா வ்ஹ ॥ 6 ॥

஫வமநுசி஁: சிஷ்ய அாா்யமுபாஸ--

஁பநிஷதம் ஖ோவ்ஹீத்யுக்தா த ஁பநிஷத் வ்ஹீநீவ த ஁ப-
நிஷதமவ்ஹீதீ ॥ 7 ॥

உவநிஷதம் ஹோஸு ஁ஹீத்யுக்தா த உவநிஷதம் ஹீ-
வ த உவநிஷதம் ஁஁஁஁஁ ॥ 8 ॥

஁பநிஷதம்-ர஁ஸ்யம் யசிந்த்யம், ஖ோ-஖கவந் வ்ஹீதீ ॥ ஫வமுகவதி-
சிஷ்ய அாஹாா்ய:--஁க்தா-அபிஹிதா, தே-தவோபநிஷத்। காபுநஸ்தேத்யாஹ--

தி஁பெற்றதாக வாயிற்று. ஆனதுபற்றி தத்வநம்-என்ற இந்த குணத்
துடனேயே ப்ரம்ஹமானது சிந்திக்கவேண்டுமவதாக வாகிறது.
இந்தப் பெயருடன் உபாஸனஞ் செய்பவனுக்குப் பலன் சொல்லப்
படுகிறது. எவனெருவன் முன் சொல்லப்பட்ட ப்ரம்ஹத்தை முன்
சொல்லப்பட்ட குணமுள்ளதாக உபாஸிப்பானே அந்த வுபாஸ
களை எல்லாப் பிராணிகளும் ப்ரம்ஹத்தைப் போலவே ப்ரார்த்திக்
கின்றனர். (6) (எ-று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.--இவ்வித முபதேசிக்கப்பெற்ற சீடன்
ஆசிரியரைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறான்--

(ப-஁) ஖ோ! (ஹோ!)-஁ ஆசிரியரே! ஁பநிஷதம் (உவநிஷ-
தம்)-சிந்திக்கத்தகுந்த ரஹஸ்யத்தை வ்ஹீ (ஹீ-஁ஹீ)-உபதேசிப்பீ-
ராக ஁தீ (஁஁஁)-எனச் சிஷ்யன் கேட்டான். தே (தே)-உனக்கு
஁பநிஷத் (உவநிஷதம்)-ரஹஸ்ய விஞ்ஞானமானது ஁க்தா (஁க்தா)-
சொல்லப்பட்டுகிட்டது. வ்ஹீநீ ஁பநிஷதம் வ்ஹீ (ஹீ-஁ஹீ)-உவநிஷ-
தம் வாவ)-ப்ரம்ஹ விஷயமான உபநிஷதத்தையே-ரஹஸ்ய விஞ்ஞா-
னத்தையே, அன்றே தே (தே)-உனக்கு அந்ரம (஁ஹீ-஁ஹீ)-சொன்-
னோம் ஁தீ (஁஁஁)-என்றார் ஆசிரியர். (7) (எ-று)

ब्राह्मी-ब्रह्मणः परमात्मन इयं तां परमात्मविषयत्वाद्तीतविज्ञानस्य वाच-
 एव, त उपनिषदमब्रूमेत्युक्तामेव परमात्मविद्यामुपनिषदमब्रूमेत्यवधारय-
 त्युत्तरार्थम् । परमात्मविषयामुपनिषदं श्रुतवत् उपनिषदं भोब्रूहीति पृच्छतः
 शिष्यस्य कोऽभिप्रायः? यदि तावच्छ्रुतस्यार्थस्य प्रश्नः कृतः, ततः पिष्टपे-
 षणवत्पुनरुक्तोऽनर्थकः प्रश्नस्स्यात् । अथ सावशेषोक्तोपनिषत्स्यात्ततस्त-
 स्याः फलवचनेनोपसंहारो न युक्तः 'प्रेत्यास्माह्लोकादमृता भवन्ति' इति ।
 तस्मादुक्तोपनिषच्छेषविषयोऽपि प्रश्नोऽनुपपन्न एवानवशेषितत्वात् । कस्त-
 ह्यभिप्रायः प्रष्टुरिति । उच्यते । किं पूर्वोक्तोपनिषच्छेषतया तत्सहकारि-

பாஷ்யம்.—ஹே பகவன் ! சிந்திக்கக்கூடியதான உபநிஷத்
 தை-(ரஹஸ்யத்தைச்) சொல்லுவீராக எனச் சீடன் சொன்னதும்
 ஆசிரியர் சொல்லுகிறார். உனக்கு உபநிஷத்துச் சொல்லியாகிவிட்ட
 து. அந்த உபநிஷத்தயாது எனின் ? சொல்லுகிறார். ப்ராம்ஹீம்-
 ப்ரம் ஹத்தினுடைய--ப்ரமாத்மாவினுடையதாக இது இருப்பதால்
 ப்ராம்ஹீயாகும், இதுவரை சொல்லி முடித்த விஞ்ஞானமானது ப்ர
 மாத்மவிஷயமாக விருப்பதால் "த உபநிஷதமப்ரம்" ("த உவநிஷத
 உபு உஉ")என்றதால் சொல்லப்பட்டதாகவேயுள்ள ப்ரமாத்மவித்யா
 ரூபமான உபநிஷத்தையே பின்னர் ஒன்றைச் சொல்லவேண்டி உறு
 திப்படுத்திக் கூறுகிறார். ப்ரமாத்மவிஷயமான உபநிஷத்தைக்கேட்ட
 பிறகு உபநிஷத்தை ஹேபகவன் ! சொல்லும் எனக் கேட்ட சிஷ்ய
 னுடைய எண்ணம் என்னை ? கேட்டதான பொருளையே கேட்கிறான்
 என்றாலோ? அப்பொழுது பிசைந்தமாவையே திரும்பவும் பிசைவது
 போலத்திரும்பவும் ப்ரம்ஸ்னம்செய்தது பயன்றதாகவாகிவிடும். முன்
 னர் சொல்லப்பட்ட உபநிஷத்தானது சொல்லவேண்டியதை மிச்சம்
 வைத்தேதான் உபநிஷதிக் கப்பட்டது என்றாலோ ? அங்ஙனமாயின்
 " இந்தச் சரீரத்தினின்றும் நீங்கி அமிருதர்களாக வாகின்றனர்"
 என்பதாய் அந்த உபநிஷத்துக்குப் பலவசனத்துடன் முடிவு கூறி
 னது பொருத்தமற்றதாக வாகும். ஆகவே சொல்லப்பட்ட உப
 நிஷத்தின் சேஷத்தனத்தப்பற்றிய ப்ரம்ஸ்னம் என்பதும் பொருத்தமற்ற
 தாகும். சொல்லவேண்டுவது மிச்சப்படுத்தப்படாததே அதன்
 காரணமாகும். அங்ஙனமாயின் ப்ரம்ஸ்னம் செய்தவரின் அபிப்பிரா

साधनान्तरापेक्षा, अथ निरपेक्षैव । सापेक्षाचेदपेक्षितविषयामुपनिषदं ब्रूहि । अथ निरपेक्षाचेदवधारय पिप्पलादवत् नातः परमस्तीत्येवमभिप्रायः । एतदुपपन्नमाचार्यस्यावधारणवचनमुक्ता त उपनिषदिति । ननु नावधारणमिदं यतोऽन्यद्वक्तव्यमाह 'तस्यै तपो दमः' इत्यादि । सत्यं वक्तव्यमुच्यत आचार्येण । नतूक्तोपनिषच्छेषतया तत्सहकारिसाधनान्तराभिप्रायेण वा, किन्तु ब्रह्मविद्याप्राप्त्युपायाभिप्रायेण, वेदैस्तदङ्गैश्च सहपा-

யந்தான் என்னை எனின்? சொல்லப்படுகிறது. முன்னர் சொன்ன உபநிஷத்துக்குச் சேஷமாகும் முறையில் அதற்கு உதவக்கூடிய வேறு ஸாதனங்களின் அபேகையுண்டா? அல்லது இல்லையா? அபேகையறிருக்குமாயின், அபேகைக்கப்பட்ட விஷயத்தையுடைய உபநிஷத்தைச் சொல்லும். அபேகையில்லையாயின் பிப்பலாதர் போல இதற்குமேல் கிடையாது என உறுதிப்படுத்திக்கூறும் என்பது சிஷ்யனின் கருத்து. “உனக்கு உபநிஷத்தானது சொல்லப் பட்டுவிட்டது” என்ற ஆசாரியருடைய அவதாரண வசனமானது பொருத்தமுள்ளதாகவுமாகிவிடும் என்றும்.

சங்கை—இது அவதாரணமாகவாகாது. ஏன்? “அதற்கு தவம் தமம்” என்றதாதியால் சொல்லவேண்டிய வேறையும் சொல்லுகிறார் அன்றோ எனின்?

உத்தரம்.—ஆசிரியரால் சொல்லவேண்டுவது சொல்லப்படுகிறது என்பது உண்மைதான். ஆயினும் சொல்லப்பட்ட உபநிஷத்தின் சேஷமிருக்கின்றதென்றோ, அதற்கு உதவக்கூடிய வேறு ஸாதனத்தை எண்ணத்திற்கொண்டோ சொல்லப்படவில்லை. பின்னையோ வெனில் ப்ரம்ஹ வித்யையின் ப்ராப்திக்கு உபாயத்தை எண்ணத்திற்கொண்டு சொல்லப்பட்டதாகும். ஏன்? வேதங்களுடனும் அதனங்கங்களுடனும் சேர்த்துப்படிக்கப்படுவதன் மூலம் தவம் முதலிய வற்றை அவற்றுடன் ஒன்றுபடுத்தியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். வேதங்களுக்கும், அவற்றின் அங்கங்களான சிகைஷ முதலிய வற்றுக்கும் நேரில் ப்ரம்ஹ வித்தைக்கு சேஷத்தன்மையோ (அங்கமாகவிருத்தலோ) அதற்கு உதவக்கூடிய ஸாதனமாகவிருத்தலோ கிடையாதன்றோ.

दितिचेत् । न । अयुक्तेः । नह्यं विभागो घटनांप्राञ्चति । नहि सर्वक्रियाकारकफलभेदबुद्धितिरस्कारिण्याः ब्रह्मविद्यायाः शेषापेक्षा सहकारिसाधनसंबन्धो वा युज्यते । सर्वविषयव्यावृत्तप्रत्यगात्मविषयनिष्ठत्वाच्च ब्रह्मविद्यायास्तत्फलस्य च निःश्रेयसस्य—“मेषामिच्छन् सदा कर्म त्यजेदेव ससाधनम् । त्यजतैवहि तज्ज्ञेयं त्यक्तुः प्रत्यक्परं पदम् ।” तस्मात्कर्मणां सहकारित्वं कर्मशेषापेक्षावा न ज्ञानस्योपपद्यते । ततोऽसदेव सूक्तवाकानुमन्त्रणवद्यथायोगं विभाग इति । तस्माद्वधारणार्थतैव प्रश्नप्रतिवचनस्योपपद्यते । एतावत्थेवैयमुपनिषदुक्तान्यनिरपेक्षामृतत्वाय यामिमां ब्राह्मीमुपनिषद्ं तवाग्नेऽब्रूमेति ॥ ७ ॥

உத்தரம்—இது பொருத்தமற்றது. அதாவது:—இந்த விபாகமானது நல்ல பொருத்தமுள்ளதாக வாகாதன்றே என்றும். ஏன்? எல்லாவிதமான கர்மம், அதற்குரிய காரகம்—ஸாதனம், அதன்பலன் இவற்றுக்குரிய பேதபுத்தியைப் போக்குகின்ற ப்ரம்ஹவீத்யைக்கு அங்காபேகையோ, உதவிசெய்யும் ஸாதனத்தின் ஸம்பந்தமோ பொருந்தாதன்றே. ஏன்? ப்ரம்ஹவீத்யையோ, அதன் பலனான மோக்ஷமோ எல்லாவிஷயங்களின்றும் விலகின ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபாவஸ்தானரூபமாக விருத்தலே அதன் காரணமாகும். இவ்விதமே “மோக்ஷத்தை விரும்பினவன் கர்மத்தை அதன் ஸாதனத்துடனேயே எப்பொழுதும் விட்டுவிடவேண்டும். ஸர்வத்தையும் த்யாகஞ்செய்கின்றவனாலேயே யன்றே விடுபவனுக்கு ப்ரத்யக்காகவிருக்கும் அந்தஸ்வரூபம் அறியக்கூடியதாகவாகும்.” என வேறிடத்திலுபதேசிக்கவும் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே க்ஞானத்துக்குக் கர்மங்கள் ஸஹகாரியாகவாகுதலோ கர்மரூபமான அங்கத்தை யபேக்ஷித்தலோ பொருந்தமாட்டாது. ஆனதுபற்றி சூக்தவாகானுமந்த்ரணமந்திரத்துக்குப் போல அதனதன் தகுதிக்குத்தக்கபடி விபாகம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்றது அசாதுவேயாகும் என்றும். ஆகவே ப்ரஃஸனத்தின் ப்ரதிவசனத்துக்கு அவதாரணாத்தத்தவம் சொல்லுவதுதான் பொருந்தும். அதாவது:—யாதொரு இந்தப்ரம்ஹஸம்ப்ந்தமான உபநிஷத்தை—ரஹஸ்ய விக்ஞானத்தை, உனக்கு முன்னர் சொன்னோமோ இவ்வளவேதான் இப்பொழுதும் இந்த உப

आदिभिः कृतसत्वशुद्धेः ज्ञानं समुत्पद्यते यथाश्रुतम् । “यस्य देवे पराभक्तिर्यथादेवे तथा गुरौ । तस्यैतेऽकथिता ह्यर्थाः प्रकाशन्ते महान्तमनः।” इति मन्त्रवर्णात् । “ज्ञानमुत्पद्यते पुंसां क्षयात्पापस्य कर्मणः” इति स्मृतेश्च । इतिशब्द उपलक्षणत्वप्रदर्शनार्थः । इत्येवमाद्यन्यदपि ज्ञानोत्पत्तेरुपकारकम् “अमानित्वमदंभित्वम्” इत्याद्युपदर्शितं भवति । प्रतिष्ठा-पादौ, पादाधिवास्याः । तेषु हि सत्सु प्रतितिष्ठति ब्रह्मविद्या प्रवर्तते । पद्भ्याभिव पुरुषः । वेदाश्चत्वारः, सर्वाणि चाङ्गानि शिक्षादीनि षट् कर्मज्ञानप्रकाशकत्वाद्देदानां तद्रक्षणार्थत्वाद्ज्ञानां प्रतिष्ठात्वम् । अथवा—प्रतिष्ठाशब्दस्य पादरूपककल्पनार्थत्वाद्देदास्वितराणि सर्वाङ्गानि शिर आ-

முதலியவற்றால் சித்த சுத்தியை அடைந்தவனுக்குக் கேட்டபடிக்கான ச்ஞானமுண்டாகும். “எவனுக்குத் தேவனிடத்தில் மேலான பக்தியேற்படுகிறதோ, தேவனிடத்தில் எவ்விதமோ அவ்விதமே குருவினிடத்திலும் பக்தியேற்படுமோ அந்த மஹாத்மாவுக்கு உப தேசிக்கப்பட்ட பொருள்கள் (அல்லது உபதேசிக்கப்படாத பொருள்களும்) நன்கு ப்ரகாசத்தையடைகின்றன” என மந்திரவாண்முமிருக்கின்றது. “பாபமான கர்மத்தினுடைய தேய்தலுக்குப் பிறகு புருஷர்சளுக்கு ச்ஞானமுண்டாகிறது” என ஸ்மிருதியுமிருக்கிறது. மூலத்திலுள்ள இதி (உசி) என்ற சப்தமானது இத்போன்ற ஏனைய ஸாதனங்களையும் காட்டுகிறது. அதாவது:—க்ஞானோத்தத்திக்கு அமானித்வம், அதம்பித்வம் என்றதாதியான வேறுஸாதனமும் காட்டப்பட்டதாகவாகிறது. **புதிஷ்டா** (வ் சிஷ்டா) பாதங்களாகும், இவை இந்த உபநிஷத்துக்குப் பாதங்கள்போன்றன. அவை இருந்தாலன்றே புருஷன் கால்களினால் ப்ரவிருத்திப்பதுபோல ப்ரம்ஹுவித்யை நிலைபெற்றதாக வாகின்றது. வேதா:—என்றதால் நான்கு வேதங்களும் சொல்லப்படும். ஸர்வாங்காணி—என்றதால் சிகைஷ்முதலிய ஆறு அங்கங்களும் சொல்லப்படும். வேதங்கள் கர்மம் ச்ஞானம் இவற்றை ப்ரகாசப்படுத்துவதாலும், அங்கங்கள் வேதத்தை ரக்ஷிப்பனவாக விருப்பதாலும் இவை ப்ரதிஷ்டையாக வாகும். அல்லது—**புதிஷ்டா** (வ் சிஷ்டா) என்றசப்தத்தால் பாசுருபகம் செய்யப்பட்டபடியால் வேதங்களோ தலைமுதலிய மற்ற எல்லா அங்கங்களா

दीनि । अस्मिन्पक्षे शिक्षादीनां वेदग्रहणेनैव ग्रहणं कृतं प्रत्येतव्यम् । अङ्गि-
नि गृहीतेऽङ्गानि गृहीताभ्येव भवन्ति, तदायतनत्वादङ्गानाम् । सत्यमाय-
तनम् । यत्र तिष्ठत्युपनिषत्सायतनम् । सत्यमिति अमायिता-अकौटिल्यं
वाङ्मनःकायानां तेषु ह्याश्रयति विद्या येऽमायाविनः साधवः नासुरप्रकृतिषु
मायाविषु । 'न येषु जिह्ममनृतं न माया च' इतिश्रुतेः । तस्मात्सत्यमा-
यतनमिति कल्प्यते । तप आदिष्वेव प्रतिष्ठात्वेन प्राप्तस्य सत्यस्य पुनरा-
यतनत्वेन ग्रहणं साधनातिशयत्वज्ञापनार्थम् ।

“अश्वमेधसहस्रं च सत्यं च तुलया धृतम् ।

अश्वमेधसहस्राच्च सत्यमेकं विशिष्यते ।” इतिस्मृतेः ॥

கவாகின்றன. இந்தப்பொருள் கொள்ளும்பக்கூத்தில் வேதம் என்ற தனாலேயே அவற்றின் அங்கங்களான சிகைக் முதலியனவும் சொல்லப்பட்டனவாகக் கொள்ளவேண்டும். அங்கங்கள் அங்கியை யாப்பாயித்திருப்பபற்றி அங்கியைக் கிரஹித்ததிலிருந்து அங்கங்களும் கிரஹிக்கப்பட்டனவாகவே ஆகிவிடுகின்றன. ஸத்யமாயதநமாகும். (எது) எதிலிருக்கின்றதோ அது ஆயதநமெனப்படும். ஸத்யம் என்பதால் மாயாவியாகவில்லாதிருத்தல், மனமொழிபெய்களில் குடிலை (வசரியாக) இல்லாதிருத்தல் இவை சொல்லப்படுகின்றன. மாயாவிகளாக இல்லாத ஸாதங்கள் எவர்களுடைய அவர்களிடத்தில் வித்யை ஆஸ்ரயித்திருக்கின்றதெயொழிய ஆஸ்ரயப் பரகிருதிகளான மாயாவிகளிடத்தில் ஆஸ்ரயித்திருப்பதில்லையன்றோ. “எவர்களிடத்தில் கபடமும் பொய்யும் கிடையாதோ, மாயையும் கிடையாதோ” என ஸ்ருதியிருக்கிறது. ஆகவே ஸத்யம் ஆயதநமாகக் கல்பிக்கப்படுகிறது. தபஸ் முதலியவற்றிலேயே ப்ரதிஷ்டாத்வ மூலம் ப்ராப்தமாகவான ஸத்யத்துக்குத் திரும்பவும் ஆயதநத்தன்மை கூறும் வாயிலாகக்கிரஹித்ததானது எல்லா ஸாதனங்களுக்குள்ளும் சிறந்த ஸாதனமாக ஸத்யமாகும் என்பதைக் காட்டவேண்டியாம். இவ்விதமே “அஸ்வமேதம் ஆயிரமும், ஒரு ஸத்யமும் தராசில் வைத்து நெருக்கப்பட்டது. அப்பொழுது ஆயிரம் அஸ்வமேதத்தைக் காட்டிலும் ஒரு ஸத்யமே கனமுள்ளதாகவாயிற்று” என ஸ்மிருதியிருக்கிறது.

அவிद्याகாமகर्मलक्षणं संसारबीजं विधूय, अनन्ते-अपर्यन्ते, स्वर्गे लोके सुखात्मके ब्रह्मणीत्येतत् । अनन्त इति विशेषणात् त्रिविधे । 'अनन्तशब्द औपचारिकोऽपि स्यादित्यत आह—ज्ये इति । ज्येये-ज्यायसि सर्वमहत्तरे स्वात्मनि मुख्य एव प्रतितिष्ठति । न पुनस्संसारमापद्यत इत्यभिप्रायः॥

इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य श्रीमच्छंकरभगवतः कृतौ केनोपनिषत्पदभाष्ये चतुर्थः खण्डः ॥

इति केनोपनिषत्पदभाष्यम् ॥

றது. அவித்யாகாமகர்மலக்ஷணமான ஸம்ஸாரபீஜத்தை அருந்த மும்—முடிவற்றதும், ஸ்வர்க்கமும்—சுகாதம்சமுமான லோகத்தில்—ப்ரம்ஹத்தில் என்பது பொருள். அநந்தே எனவிசேஷணம் கொடுத்தால் த்ரிவிஷ்டமன்று எனக் கிடைக்கிறது. அநந்த என்ற சப்தம் உபசாரமுறையாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கலாமெனக் கருதி ஜ்யே (ஜெஜ்யெ) எதற்கும் மேலானதும் ஜ்யாயஸ்ஸுமான முக்யமான சொந்தப்ரத்யகாத்மாவினிடத்தில் எனக் கூறப்பட்டது. நிலையை யடைகிறான். திரும்பவும் ஸம்ஸாரத்தை யடைவதில்லை என்று கருத்து.

ஸ்ரீகோவிந்த பகவத்பூஜ்யபாதரின் சிஷ்யரும், ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசாரியருமான ஸ்ரீமத்சங்கரபகவத்பாதர் அவர்களின்

கிருதியான கேநோபநிஷத் பதபாஷ்யத்தில்

நான்காவது கண்டம் முற்றிற்று.

கேநோபநிஷத் பதபாஷ்யம் முற்றிற்று.

